

Roger Zelazny
AMBER YILLIKLARI
2. KİTAP
AVALON'UN TÜFEKLERİ

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Amazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenererek 1965 yılında He WİJO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hugo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü. 1976 yılında Home is the Hangnıan adlı eseriyle hem Hugo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Four Views of Mount Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.

İthaki Yayınları - 152

Fantastik Kurgu - 33

Amber Yıllıkları - 2. Cilt

1-Amber'de Dokuz Prens 2- Avalon'un Tüfekleri 3- Tekboynuz'un İşareti

Roger Zelazny

ISBN 975-8607-38-3

Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber

1- Nine Princes in Amber 2- Guns ofAvalon 3- Sign of Unicom

İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım

Redaksiyon: Sönmez Güven

1. Baskı İstanbul, 2002

Nine Princes in Amber ©ne Amber Corporation 1970

The Guns of Avalon ©ne Amber Corporation 1972

Sign of Unicom ©ne Amber Corporation 1975

© İthaki Yayınları, 2002

Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.

Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A. Ş. aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları

Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35

penguenithaki@superonline.com

www.ithakiyayinlari.com

BİRİNCİ CİLT

- Amber'de Dokuz Prens
 - Avalon'un Tüfekleri
 - Tekboynuzun İşareti
- ROGER ZELAZNY
Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

10 kitaptan oluşan Amber Yıllıkları, 3 kitabı içeren 1. cildin ardından, yine 3 kitabı içeren 2. cilt ve 4 kitabı içeren 3- ciltle devam edecektir.

İKİNCİ KİTAP: AVALON'UN TÜFEKLERİ

1

Orada, kıyıda durup, "Hoşçakal, Kelebek," dedim ve tekne usulca döndü, ardından burnunu derinliklere çevirdi. Cabra deniz fenerindeki rıhtıma geri dönmeyi başaracaktı, biliyordum, çünkü orası Gölge'ye yakındı.

Önümde uzun bir yürüyüşün beklediğinin farkında, arkamı döndüm, yakındaki ağaçların siyah hattına baktım. İlerledikçe gerekli ayarlamaları yaparak o yöne hareket ettim. Sessiz ormana bir şafak öncesi soğuğu çökmüştü, iyiydi bu. Normal halimden hemen hemen yirmi beş kilo daha zayıftım ve hâlâ arada bir çift gördüğüm oluyordu ama iyileşiyordum. Amber'in zindanlarından kaçmış ve bir ölçüde kendimi toparlayabilmişim; sırasıyla, kaçık Dworkin ve ayyaş Jopin'in yardımlarıyla. Şimdi kendime bir yer bulmak zorundaydım... artık mevcut olmayan bir yere benzeyen bir yer. Yolu sapardım. İlerledim.

Bir süre sonra orada bulunması gereken, içi oyuk bir ağac'ı yanında durdum. İçine uzanıp gümüş kılıcımı aldım ve belime bağladım. Kılıcın Amber'de bir yerlerde olması hiçbir şey ağıştırmazdı. Şu anda buradaydı, çünkü yürüdüğüm orman Gölge'nin içindeydi.

Birkaç saat boyunca yürümeye devam ettim, görünmeyen
227

ROGER ZELAZNY

güneş sol omzumun gerisinde bir yerlerdeydi. Sonra bir sC dinlendim, ardından tekrar yola düştüm. Yaprakları, kayal ölü ağaç gövdelerini, canlılarını, çimeni, kara toprağı görn , güzeldi. Hayatın tüm küçük kokularını koklamak ve onun v zıldayan/uğuldayan/öten seslerini duymak güzeldi. Tanrımı Gözlerim nasıl da kıymetliydi! Neredeyse dört yıllık karanlığı ardından onları geri almanın nasıl olduğunu tarife kelimeler kâfi gelmez. Hele özgürce yürümek...

Yola devam ettim, lime lime olmuş pelerinim sabah melteminde dalgalanıyordu. Kırış kırış yüzüm, ipince, zayıf bedenimle elli yaşını geçkin görünüyor olmalıydım. Kim olduğumu kim bilebilirdi ki?

Gölge'nin içinde yürüyüp bir yere doğru hareket ettim, ama oraya ulaşamadım. Biraz yufka yüreklileşmeye başladığımdan olsa gerekti bu. Olanlar şöyleydi:

Yolun kenarında yedi adama rastladım; altısı ölüydü, kıp-

kırmızı bir parçalanmışlığın çeşitli safhalarında yatıyorlardı. Yedincisi ise sırtını yaşlı bir meşenin yosunlu gövdesine vermiş, yarı oturur konumdaydı. Kılıcını kucağına yatırmıştı ve sağ böğründe, hâlâ kan akmakta olan koca bir yara vardı. Zırh giymemişti, ama diğer adamların bazıları zırhlıydı. Gri gözleri açık ama camsıydı. Parmak eklemlerinin derisi sıyrılmıştı, nefes alış veriş yavaştı. Fırça gibi kaşlarının altından, ölülerin gözlerini yiyen kargaları izliyordu. Beni görmemiş gibiydi. Yüzümü gizlemek amacıyla kukuletamı örttüm ve başım önüme eğdim. Daha yakınına gittim. Bir zamanlar onu ya da ona çok benzer birini tanımışım Kılıcı aniden titredi ve ben yaklaştıkça ucu yükseldi. "Ben dostum," dedim. "Su ister misin?" Bir an tereddüt

AMBER YILLIKLARI - 1

. sonra başıyla onayladı.

«Fvet." Mataramı açıp ona uzattım. İçti, öksürdü, azıcık daha İÇ"

«Teşekkür ederim, efendim," dedi geri uzatırken. "Tek ? üntüm içecek daha sert birşeyler olmaması. Kahrolası yara!" «Öylesinden de biraz var. Kaldırabileceğinden eminsen şayet."

Elini uzattı, ben de küçük bir şişeyi, ağzını açıp ona ver-jjm. Jopin'in içtiği meretten bir fırt çektikten sonra belki yirmi saniye öksürdü.

Derken ağzının sol tarafı gülümsedi ve hafifçe kırptı gözünü.

"Çok daha iyi," dedi. "Böğrüme azıcık döksem olur mu?

Güzel viskiyi harcamaktan nefret ederim, ama..."

"Eğer gerekiyorsa hepsini kullan. Gerçi bir düşündüm de, ellerin titriyor gibi. Belki ben döksem daha iyi olur."

Başıyla onayladı, deri ceketini açtım ve yara ortaya çıkana kadar hançerimle gömleğini kestim. Çirkin görünümlü bir yaraydı; derindi ve kalçasının birkaç santim yukansına iniyor, önden arkaya doğru uzanıyordu. Kollarında, göğsünde ve omuzlarında o kadar ciddi olmayan başka kesikler de mevcuttu,

Büyük olanından kan sızmaya devam ediyordu. Mendilimle biraz kurulayıp temizledim.

"Tamam," dedim, "dişlerini sık, başka tarafa bak," ve içkiyi döktüm.

Tek ve büyük bir kasılmayla vücudu tepeden tırnağa geril-" s°nra titreyerek gevşedi. Ama bağırmadı. Bağıracağını dü-"demıştim zaten. Mendili katlayıp yaranın üstüne bastırdım. e erinimin ucundan yırttığım uzunca bir şeritle bağladım. "Bi-229

ROGER ZELAZNY

raz daha içmek ister misin?" diye sordum ona.

"Sudan," dedi. "Ardından, korkarım ki, uyumalıyım» j sonra çenesi göğsüne değene kadar başını eğdi. Uykuya dal! di ve ölü adamların pelerinlerinden ona bir yastık yaptım, birkaçını da üzerine örttüm.

Sonra yanına oturup, güzel kara kuşları seyre koyuldum. Tanıyamamıştı beni. Kim tanıyabilirdi ki zaten? Bir ihtimal kendimi ona tanıtmış olsaydım, tanıyabilirdi. Sanırım bu yaralı adam ve ben, gerçekte hiç tanışmamıştık. Ama çok farklı bir anlamda, birbirimizden haberdardık.

Gölge'de yürüdüğüm sırada bir yer arıyordum, çok özel bir yer. Bu yer bir zamanlar yok edilmişti, lakin onu yeniden yaratma gücüne sahiptim, çünkü Amber sonsuz sayıda gölge düşürür. Amber'in bir çocuğu onlar arasında yürüyebilir, böyle bir mirastır benimki. Buna isterseniz paralel dünyalar, canınız çektiyse alternatif evrenler, ya da ummnuzdaysa, delirmiş bir zihnin ürünleri diyebilirsiniz. Ben, onlara gölgeler diyorum, tıpkı içlerinde yürüme gücüne sahip olan herkesin yaptığı gibi. Bir olasılık seçer ve ona ulaşana kadar yürürüz. Böylece, bir anlamda, onu biz yaratırız. Konuyu şimdilik burada keselim.

Yelken açmış, Ayalon'a doğru yürüyüşe başlamıştım.

Asırlar önce orada yaşamıştım. Bu uzun, karmaşık, gururlu ve acı dolu bir hikâye ve geri kalanını anlatacak kadar yisarsam daha sonra da değinebilirim.

Yaralı şövalyeye ve altı ölü adama rastladığımda kerAvalon'uma yaklaşmaktaydım. Eğer yanlarından geçip gitm tercih etmiş olsaydım, altı adamın ölü yattığı ve şövalyen"1 çizik bile almadan durduğu bir yere, ya da şövalyenin ol » ' altı adamın güldüğü bir yere de ulaşabilirdim. Kimisi

23 0

AMBER YILLIKLARI - 1

gerçekte

hiç önemi olmadığını, çünkü bunların hepsinin oladard olduğunu, dolayısıyla hepsinin de Gölge'de bir yerlerje var olduğunu söylerler.

Muhtemelen Gerard ve Benedict haricinde, erkek ya da kız işlerimden bir teki bile arkasına dönüp bakmazdı. Ama H'inyadayken az ç0^ yuf^a yürekli olmuştum. Her zaman böyle değildim, ama belki de onca yılımı geçirdiğim Gölge Dünya beni bir nebze yumuşatmıştı, belki de Amber zindanlarında geçen yıllarım bana bir şekilde insan acılarının niteliğini anımsatmıştı. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir zamanlar arkadaşım olmuş birine böylesine benzeyen birini yaralı görüp de, yanından geçip gidemeyeceğimdi. Bu adamın kulağına kim olduğumu fısıldasam, adımın lanetlendiğini duyabilirdim, kederli bir hikâye işiteceğimse muhakkaktı.

Tamam öyleyse. Bedelin bu kadarını ödeyecektim: Onu ayağa kaldıracak, sonra yoluma devam edecektim. Hiç zarar gelmeyecek, bu Öteki'nde belki küçük bir iyilik yapılmış olacaktı.

Orada öylece oturup onu izledim ve birkaç saat sonra uyandı.

"Merhaba," dedim mataramın kapağını açarak. "Biraz daha içer misin?"

"Teşekkürler." Bir elini uzattı.

içerken onu seyrettim ve matarayı geri verdiğinde bana, Kendimi tanıtmadığım için beni mazur görün. İyi durumda değildim..." dedi.

Seni tanıyorum," dedim ona. "Bana Corey de."
Sanki "Nereli Gorey?" diyecekmiş gibi göründü, ama sor-
manın daha iyi olduğuna karar verdi ve başıyla onayladı.
"Pekâlâ, Sör Corey," diyerek rütbemi düşürdü. "Sana teşekkür-
231

ROGER ZELAZNY

kürlerimi sunmak isterim."
"Daha iyi olduğun gerçeği ile teşekkürümü aldım ben," de-
dini ona. "Yiyecek birşeyler ister misin?"
"Evet, lütfen."
"Yanımda biraz kurutulmuş et var, gerçi ekmek çok taze
değil," dedim. "Bir de koca bir parça peynir. Dilediğince ye»
Ona uzattım ve öyle yaptı.
"Ya sen, Sör Corey?" diye sual etti.
"Ben zaten yedim, sen uyurken." Manalı manalı etrafıma
bakındım. Gülümsedi.
"...Ve altısını birden kendi başına mı yendin?" dedim. Ba-
şıyla evetledi.
"İyi gösteri. Seninle ne yapacağım şimdi?"
Yüzümü görmeye çalıştı, muvaffak olamadı. "Anlayama-
dım," dedi.
"Yolun nereye?"
"Dostlarım var," dedi, "beş fersah kadar kuzeyde. Bunlar
olduğunda o yöne gidiyordum. Herhangi bir insanın, hatta
bizzat Şeytan'm beni sırtında bir fersah bile taşıyabileceğini
sanmam. Ayağa kalkabilirim, Sör Corey, o zaman boyuma da-
ir daha iyi bir fikrin olur."
Doğrudum, kılıcım* sıyırdım ve beş santimetre çapında bir
genç ağacı tek darbeye kestim. Sonra üzerini soyup budaya-
rak uygun boya getirdim.
Bir kez daha yaptım bunu ve ölümlerin kemerleri ve pelerin-
leriyle bir sedye uydurdum.
İşimi bitirene kadar bekledi, sonra yorumda bulundu:
"Salladığın, ölümcül bir kılıç, Sör Corey... görünüşe bakılır-
sa, gümüşten hem de..."
"Yolculuğa hazır mısın?" diye sordum ona. Beş fersah, aŞ
232

AMBER YILLIKLARI - 1

ikan yi"™ kilometre eder.
8' «ya ölümler?" diye sordu.
"İstersen onlara bir de Hristiyanlara layık cenaze töreni
enleyeyim?" dedim. "Siktir et! Doğa kendi işini kendi gö-
•? Buradan uzaklaşalım. Kokmaya başlamışlar bile."
"HİÇ değilse üzerlerinin örtüldüğünü görmek isterim. İyi
?dövüştüler."
İçimi çektim.
"Pekâlâ, geceleri huzur içinde uyumana yardımcı olacaksa.
Kazmam yok, o yüzden onlara bir taş yığını yapacağım. Ger-
çi toplu mezar olacak."
"Gayet iyi," dedi.
Altı cesedi yan yana dizdim. Onun, ölümler için dua olduğ-
nu sandığım birşeyler mırıldandığını işittim.
Cesetlerin etrafını taşla çevirdim. Civarında çok miktarda taş
vardı, ben de işler hızlı yürüsün diye en büyüklerini seçip, eli-
mi çabuk tuttum.

Hatayı da orada yaptım işte. Taşlardan birisi iki yüz kilo kadar olmalıydı ve onu yuvarlamadım. Kaldırıp yerine oturttum. Onun tarafından gelen derin bir nefes sesi işittim ve bunu gözden kaçınmadığını anladım. O yüzden küfürü bastım: "Kahrolasica, az kalsın belim kırılacaktı!" dedim, ardından daha küçük taşlar seçtim. İşimi bitirdiğimde, "Tamam," dedim. "Gitmeye hazır mısın?"
"Evet."
Onu kucağıma alıp sedyeye yatırdım. O sırada dişlerini sıkıyordu.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.
Eliyle gösterdi.
233

ROGER ZELAZNY

"Patikadan git. Çatallanıncaya kadar solu takip et. Orad sağa dön. Bunu nasıl taşımayı öneriyorsun...?"
Sedyeyi, bir bebeği, beşiğiyle, vesairesiyle topluca nasıl sırsamz işte öylece kollarımın arasına aldım. Sonra döndüm v onu taşıyarak patikaya çıktım.
"Corey?" dedi.
"Evet?"
"Şimdiye kadar tanıdığım en kuvvetli adamlardan birisin seni bir yerden çıkartacak gibiyim."
Onu hemen yanıtlamadım. Sonra, "Formumu korumaya çalışıyorum. Temiz yaşam ve bu gibi şeyler," dedim.
"...Hem sesin de bir hayli tanıdık geliyor."
Yukarıya bakıyor, hâlâ yüzümü görmeye çalışıyordu. Koldan derhal uzaklaşmaya karar verdim.
"Seni hangi arkadaşına taşıyorum?"
"Ganelon'un Şatosu'na gidiyoruz."
"O eşkiya mı!" dedim, neredeyse onu düşürürken.
"Kullandığın sözcüğü tanımasam da, sesinin tonundan bunun bir hakaret olduğunu varsayıyorum," dedi, "eğer dünim buysa, onu savunmak..."
"Dur biraz," dedim. "İçimde aynı isme sahip iki ayrı kişiden bahsettiğimize dair bir his var. Özür dilerim." Sedyeden, gevşediğini hissettim.
"Muhakkak ki durum bu," dedi.
Onu böylece patikaya kadar taşıdım ve oradan sola döndüm.
Tekrar uykuya yenik düştü ve zamanı daha iyi değerlendirep, bahsettiği çatalı o uyurken koşarak geçtim. Onu haklamaya çalışan ve neredeyse başaran altı adamı düşünmeye başladım. Çalılar arasında başka arkadaşlarının saklanmıyor olması-
234

AMBER YILLIKLARI - 1

nl umuyordum.
övajyenin nefesi değişince tekrar yürüyüş hızına indim.
«Uyuyordum," dedi.
„ ^oriuyordun da," diye ekledim.
"Beni ne kadar taşıdın?"
"İki fersah kadar diyebilirim."
«yorulmadın mı?"

"Biraz," dedim, "ama dinlenmeye ihtiyaç duyacak kadar değil"

"Mon Dieu!" dedi. "Düşmanım olmadığına sevindim. Şeytan olmadığından emin misin?"

"Öyleyim ya," dedim. "Kükün kokusunu duymuyor musun? Hem şu sağ toynağımın ağrısı beni öldürecek."

Kıkırdamadan önce gerçekten birkaç kez kokladı ve buna biraz gücendim.

Aslını isterseniz, hatırladığım kadarıyla dört fersahtan fazla yol almıştık. Tekrar uyumasını ve mesafeye kafasını çok takmamasını umuyordum. Kollarım ağrımaya başlıyordu.

"Öldürdüğün altı adam kimdi?" diye sordum ona.

"Çember'in Bekçileri," diye yanıtladı. "Onlar artık insan değildi, içlerine şeytan girmişti. Şimdi Tanrıya dua et, Sor Corey, ki ruhları huzur bulsun."

"Çember'in Bekçileri mi?" diye sordum. "Ne çemberi?"

"Karanlık Çember: günahın ve iğrenç hayvanların mekânı..." Derin bir nefes aldı. "Topraktaki hastalığın kaynağı."

"Toprak bana pek hasta gözükmedi," dedim.

"Oradan uzaktayız ve Ganelon'un diyarı saldırganlar için »âlâ fazlasıyla güçlü. Ama Çember genişliyor. Nihai mücadelenin burada verileceğini hissediyorum."

"Merakımı cezbenin."

235

ROGER ZELAZNY

laVan ve kend! yoluna g se ^ şm

°nUı> ,r, ram gönülden istesem u«=,

, "a çarpışmayı canı gu ^

de«H. ve sonucu kim bilebilir ğ ^sm-

1 bit boşluktan, duraKuyıp, 4

""^•u,, Şato»." dedi Istemed . PP-

, V> anda Ganelonu düşundum ^

'»V Hil,, garilin regrydi ve »dar e-e ^ ,

X onu. Mİ"* onu, kardeşim Er, ^ bt

*Wü olmasına ve onu g| ,

et «*> * ^ ^dlm» Öğrenmen, He, **f

Xm, yapmak °>*' ^J^ ve ondan önoe b'V

'^,,m,, benim eskr W- Onkü , ,»«

^Oir günah dalgasmakarV ^ ^ ^

Bana zorluk yar lolVda sağvi/ ,,,.

Onun bir e5i, sürgün »mam» y ^

Bildiğim Oaneiui ^ı ^

2336

AMBER YILLIKLARI - 1

prumda değildi. O, Gölge hakkında hiçbir şey bilmiyor-
ı'1 *' ,|s bildiği, onu öldürmek yerine bir takım kara büyüler
' Lj olacaktı ve ölümden kurtulduysa bile, ikinci şık da-
y*P"^! olabilirdi.

,l

^ ,a kucağımdaki adamın dinlenmeye ve sığınacak bir ye-
.(?ksinimi vardı, o yüzden güçlükle yürümeyi sürdürdüm.
W adamı tanımama yardım eden, benimle ilgili bir şey var
. |(,rünüyordu. Eğer Avalon'a hem benzeyen hem benze-
' bu yerde benim bir gölgeme ilişkin bazı hatıralar var-
,,gi şekli almışlardı? Şayet keşfedilirse gerçek beni na-

.. aşılayacaklardı?

Giineş batmaya başlıyordu. Soğuk bir geceyi haber veren, gerin bir meltem çıktı. Taşıdığım adam bir kez daha horluyordu, o yüzden geri kalan mesafenin çoğunu koşarak gitmeye karar verdim. Bu ormanın karanlık çöktükten sonra, hakkında hiçbir şey bilmediğim, ama bu mekân söz konusu olduğunda iş üstünde görünen kahrolasica bir Çember'in murdar sakinlerinin kol gezdiği bir yer olabileceği hissinden hoşlanmamıştım. Böylece, içimde yükseler. takip, pusu ve gözetlenme düşüncelerini bir kenara atıp, uzayan gölgelerin içinden koştum, 1 kl bunu yapamaz hale gelinceye kadar. Bu düşünceler bir nseZ| seviyesine erişmişlere: ve o anda arkamdan gelen güfc duydum: ayak seslerine benzeyen, yumuşak patırtı seslen

L"yeyi yere bıraktım ve dönerken kılıcımı çektim,

'aneydiler: kediler.

nıZ("ünüşlerine bakılırsa kesinlikle Siyam kedileriydiler, yalve1, unlar kaplan boyutundaydılar. Gözleri bebedeksiz, katı bnn VŞ parlaklığında bir sanydı. Ben dönerken arka bacak-Üstüne oturdular, gözenni kırpmadan baktılar bana.

ROGER ZELAZNY

"Sor Corey, haberin yok ise unutman, Çember'in etrafına dolanman ve kendi yoluna gitmen daha iyi. Seninle Orn, omuza çarpışmayı canı gönülden istesem de, bu senin savaş değil... ve sonucu kim bilebilir?"

Patika yukarı kıvrılmaya başlamıştı. Sonra, ağaçların arasındaki bi; boşluktan, duraklayıp, başka, benzer bir yeri hatırlamama sebep olan bir şey gördüm uzaklarda.

"Ne...?" diye sordu taşıdığım adam, dönüp. Sonra, "Düşündüğümde de hızlı yol almışsın. Burası gideceğimiz yer, Ganelon'un Şatosu," dedi.

O anda Ganelon'u düşündüm. Bunu istemedim, ama yaptım. Hain katilin tekiydi ve asırlar evvel Avalon'dan sürmüştüm onu. Aslında onu, kardeşim Eric'in daha sonra bana yapmış olduğu gibi, Gölge'nin içinde başka bir yer ve zamana bırakmıştım. Bunun, onu gönderdiğim yer olmamasını umuyordum. Düşük bir ihtimaldi, ama mümkündü. Ömrü biçilmiş bir ölümlü olmasına ve onu belki de alü yüz yıl önce sürgüne göndermeme karşın, bu sürenin bu dünya için sadece birkaç yıla denk gelmesi olasıydı. Zaman da Gölge'nin bir işlevidir ve Dworkin bile içini dışını tamamen bilmezdi. Bilirdi belki de. Belki de bu yüzden delirmişti.-Zamanla ilgili en zor şeyin, onu yapmak olduğunu öğrenmiştim. Her halükârda Ganelon'un benim eski düşmanım ve ondan önce güvendiğim yardımcımla olamayacağını hissediyordum, çünkü ülkesini süpüren bir günah dalgasına karşı koymayacağı kesindi. Tam orada, iğrenç yaratıklara yardakçılık ediyor olurdu. Bundan emindim. Bana zorluk yaratan şeylerden birisi taşıdığım adamdı. Onun bir eşi, sürgün zamanı Avalon'da sağdı, yani bu zaman farkı normal olabilirdi.

Bildiğim Ganelon'la karşılaşmak ve onun tarafından tanın-231,

AMBER YILLIKLARI - 1

rumda değildi. O, Gölge hakkında hiçbir şey bilmiyor-013 , bildiği, onu öldürmek yerine bir takım kara büyüler

- m olacaktı ve ölümden kurtulduysa bile, ikinci şık da-
h3 zor olabilirdi.

Ama kucağımdaki adamın dinlenmeye ve sığınacak bir ye-
eereksinimi vardı, o yüzden güçlkle yürümeyi sürdürdüm.
3u adamı tanımama yardım eden, benimle ilgili bir şey var
ibi görünüyordu. Eğer Avalon'a hem benzeyen hem benze-
meyen bu yerde benim bir gölgeme ilişkin bazı hatıralar var-
sa hangi şekli almışlardı? Şayet keşfedilirse gerçek beni na-
sıl karşılayacaklardı?

Güneş batmaya başlıyordu. Soğuk bir geceyi haber veren,
serin bir meltem çıktı. Taşıdığım adam bir kez daha horluyor-
du, o yüzden geri kalan mesafenin çoğunu koşarak gitmeye
karar verdim. Bu ormanın karanlık çöktükten sonra, hakkında
hiçbir şey bilmediğim, ama bu mekân söz konusu olduğunda
iş üstünde görünen kahrolasica bir Çember'in murdar sakinle-
rinin kol gezdiği bir yer olabileceği hissinden hoşlanmamışım.
Böylece, içimde yükselen takip, pusu ve gözetlenme dü-
şüncelerini bir kenara atıp, uzayan gölgelerin içinden koştum,
ta ki bunu yapamaz hale gelinceye kadar. Bu düşünceler bir
önsezi seviyesine erişmişlerdi ve o anda arkamdan gelen gü-
rültüyü duydum: ayak seslerine benzeyen, yumuşak patırtı
sesleri.

Sedyeyi yere bıraktım ve dönerken kılıcımı çektim.

İki taneydiler: kediler.

Görünüşlerine bakılırsa kesinlikle Siyam kedileriydiler, yal-
nızca bunlar kaplan boyutundaydılar. Gözleri bebedsiz, katı
ve güneş parlaklığında bir sarıydı. Ben dönerken arka bacak-
larının üstüne oturdular, gözlerini kırpmadan baktılar bana.

237

ROGER ZELAZNY

"Sör Corey, haberin yok ise unutman, Çember'in etrafınH
dolanman ve kendi yoluna gitmen daha iyi. Seninle Orn
omuza çarpışmayı canı gönülden istesem de, bu senin sava
değil... ve sonucu kim bilebilir?"

Patika yukarı kıvrılmaya başlamıştı. Sonra, ağaçların arasın
daki bir boşluktan, duraklayıp, başka, benzer bir yeri hatırla
mama sebep olan bir şey gördüm uzaklarda.

"Ne...?" diye sordu taşıdığım adam, dönüp. Sonra, "Düşün-
düğümünden de hızlı yol almışsın. Burası gideceğimiz yer, Ga-
nelon'un Şatosu," dedi.

O anda Ganelon'u düşündüm. Bunu istemedim, ama yap-
tım. Hain katilin tekiydi ve asırlar evvel Avalon'dan sürmüş-
tüm onu. Aslında onu, kardeşim Eric'in daha sonra bana yap-
mış olduğu gibi, Gölge'nin içinde başka bir yer ve zamana bı-
rakmıştım. Bunun, onu gönderdiğim yer olmamasını umuyor-
dum. Düşük bir ihtimaldi, ama mümkündü. Ömrü biçilmiş bir
ölümlü olmasına ve onu belki de altı yüz yıl önce sürgüne
göndermeme karşın, bu sürenin bu dünya için sadece birkaç
yıla denk gelmesi olasıydı. Zaman da Gölge'nin bir işlevidir ve
Dworkin bile içini dışını tamamen bilmezdi. Bilirdi belki de.
Belki de bu yüzden delirmişti.- Zaman'la ilgili en zor şeyin,
onu yapmak olduğunu öğrenmiştim. Her halükârda Gane-
lon'un benim eski düşmanım ve ondan önce güvendiğim yar-
dımcım olamayacağını hissediyordum, çünkü ülkesini süpüren
bir günah dalgasına karşı koymayacağı kesindi. Tam orada, iç-
renç yaratıklara yordakçılık ediyor olurdu. Bundan emindim.

Bana zorluk yaratan şeylerden birisi taşıdığım adamdı. Onun bir eşi, sürgün zamanı Avalon'da sağdı, yani bu zaman farkı normal olabilirdi. Bildiğim Ganelon'la karşılaşmak ve onun tarafından tanın-

AMBER YILLIKLARI - 1

ımda değildi. O, Gölge hakkında hiçbir şey bilmiyordu. '

mak1

* ", Kjidığı, onu öldürmek yerine bir takım kara büyüler - m olacaktı ve ölümden kurtulduysa bile, ikinci şık da- L zor olabilirdi.

kucağımdaki adamın dinlenmeye ve sığınacak bir yereksinimi vardı, o yüzden güçlkle yürümeyi sürdürdüm. Bu adamı tanımama yardım eden, benimle ilgili bir şey var bi görünüyordu. Eğer Avalon'a hem benzeyen hem benzemeyen bu yerde benim bir gölgeme ilişkin bazı hatıralar varsa hangi şekli almışlardı? Şayet keşfedilirse gerçek beni nasıl karşılayacaklardı?

Güneş batmaya başlıyordu. Soğuk bir geceyi haber veren, serin bir meltem çıktı. Taşıdığım adam bir kez daha horluyordu, o yüzden geri kalan mesafenin çoğunu koşarak gitmeye karar verdim. Bu ormanın karanlık çöktükten sonra, hakkında hiçbir şey bilmediğim, ama bu mekân söz konusu olduğunda iş üstünde görünen kahrolasica bir Çember'in murdar sakinlerinin kol gezdiği bir yer olabileceği hissinden hoşlanmamıştım. Böylece, içimde yükselen takip, pusu ve gözetlenme düşüncelerini bir kenara atıp, uzayan gölgelerin içinden koştum, ta ki bunu yapamaz hale gelinceye kadar. Bu düşünceler bir önsezi seviyesine erişmişlerdi ve o anda arkamdan gelen gü-rültüyü duydum: ayak seslerine benzeyen, yumuşak patırtı sesleri.

Sedyeyi yere bıraktım ve dönerken kılıcımı çektim.

İki taneydiler: kediler.

Görünüşlerine bakılırsa kesinlikle Siyam kedileriydiler, yalnızca bunlar kaplan boyutundaydılar. Gözleri bebedeksiz, katı ve güneş parlaklığında bir sarıydı. Ben dönerken arka bacaklarının üstüne oturdular, gözlerini kırpmadan baktılar bana.

237

"1

ROGER ZELAZNY

Otuz adım kadar uzaktaydılar. Kılıcımı kaldırıp onlarla ye arasında yan durdum.

Sonra soldaki ağzını açtı. Bir kükreme mi beklemeliydi yoksa mırıltı mı, bilemiyorum. Bunun yerine, konuştu. "İnsan ölümü yakın," dedi. Ses, insan sesi değildi. Çok tiz bir perde, dendi.

"Yine de hâlâ yaşıyor," dedi sesi ilkinde çok benzeyen ilcijn_cisi.

"Onu burada öldür," dedi ilki.

"Ya hiç sevmediğim, elinde kılıçla koruyana ne demeli?"

"Ölümlü insan mı?"

"Gel de bul," dedim, yavaşça.

"Zayıf, belki de yaşlı."

"Yine de diğeri taşıyıp yığınından buraya, hızla ve dinlenmeden taşıdı. Etrafını saralım."

Onlar hareket edince ileri fırladım ve sağımdaki üzerime atladım.

Kılıcım kafatasını yarıp omzuna doğru yoluna devam etti. Kılıcı kurtarıp dönerken diğeri yanımdan geçip sedyeye yöneldi. Çılgın gibi savurdum kılıcı.

Kılıç sırtına çarptı ve gövdesini boydan boya yarıdı. İki parçaya ayrılır ve tutuşurken, kara tahta üzerindeki tebeşir gibi gıcırdayan bir çığlık attı. T)iğeri de yanıyordu.

Ama ikiye ayırdığım henüz ölmemişti. Başı bana döndü, ışıldayan gözleri benimkileri yakaladı ve bırakmadı.

"Nihai ölümle ölüyorum," dedi, "ve bu yüzden seni tanıyorum, Yolu Açan. Bizi neden öldürüyorsun?" Alevler kafasını sarmaladı.

Döndüm, kılıcımı temizleyip kınına soktum, sedyeyi kaldırdım, tüm sorulan duymazlıktan geldim ve devam ettim.

235

AMBER YILLIKLARI - 1

. |,u şeyin ne olduğuna, ne anlama geldiğine ilişkin

İçiri- u

••• k bir fikir oluşmaya başlamıştı.

di bile bazen o yanan kedi kafasını düşlerimde görüp, - k terler içinde uyanıyorum ve gece daha da kararmış, ta-Sf edemediğim şekillerle doluymuş gibi geliyor.

Ganelon'un Şatosu'nun etrafında su dolu bir hendek ve kaldırılmış bir köprü vardı. Yüksek duvarların birleştiği dört köşenin her birinde bir kule dikiliydi. Bu duvarların içinde bir sürü kule daha da yükseklerle erişip, alçak, kara bulutların kar-nını gıcıkıyor, erken çıkan yıldızları örtüyor, şatonun durduğu yüksek tepeye kapkara gölgeler düşürüyordu. Kulelerin bir kaçında şimdiden ışıklar yanıyordu bile ve rüzgâr bana belli belirsiz konuşma seslerini taşıyordu.

Açılır köprünün önünde dikildim, yükümü yere bıraktım, ellerimi ağzıma götürüp seslendim.

"Hey! Ganelon! Gece vakti başı derde düşmüş iki yolcu var!"

Taşa sürtünen metalin sesini duydum. Yukarıda bir yerlerden incelendiğimi hissettim. Gözümü kısıp baktım ama gözlerim eski haline göre hâlâ çok zayıftı.

"Kim var orada?" diye geldi ses, tok ve gürleyerek.

"Yaralı Lance ve ben, onu buraya taşıyan Cabra'lı Corey."

O, bağırarak bu bilgiyi bir başka nöbetçiye iletirken bekledim ve mesaj kulaktan kulağa iletildikçe daha fazla sayıda sesin yükseldiğini duydum.

Birkaç dakikalık duraklamanın ardından, aynı şekilde bir yanıt döndü.

Sonra nöbetçi aşağı bağırdı:

Geri çekilin! Köprüyü indireceğiz! Girebilirsiniz!"

239

ROGER ZELAZNY

O bunu söylerken gıcırta başladı ve kısa zaman içinde körü, hendeğin bizim bulunduğumuz tarafına vurdu. Yüküm-bir kez daha kaldırdım ve köprüyü arşınladım.

Sör Lancelot du Lac'ı, kardeşim gibi güvendiğim Gane

lon'un Şatosu'na işte böyle getirdim. Kardeşim gibi, yani hi güvenmediğim.

Etrafıma insanlar hücum etti ve kendimi silahlı adamlarca kuşatılmış buldum. Bununla birlikte düşmanlık değil, yalnızca endişe mevcuttu. Meşalelerin aydınlattığı, her yanma döşek serili, taş döşeli geniş bir avluya girmiştim. Ter, duman, at ve yemek kokusu alabiliyordum. Burada küçük bir ordu kamp kurmuştu.

Bir çok kişi bana yaklaşmıştı ve beni süzüyor, mırıldanıyorlardı. Derken sanki savaş için tümüyle zırhlanmış iki kişi geldi ve biri omzuma dokundu.

"Bu taraftan," dedi.

Takip ettim ve iki yanıma geçtiler. Biz ilerledikçe insan çemberi aralandı. Çekme köprü gıcırdayarak yerine dönmekteydi. Kara taşlardan yapılmış ana binaya doğru yöneldik. İçeride uzun bir koridorda yürüdük ve resepsiyon odasına benzeyen bir yeri geçtik. Sonra bir merdivene geldik. Sağım-daki adam çıkmamı işa'ret etti. İkinci katta kalın bir tahta kapının önünde durduk ve nöbetçi kapıyı çaldı.

Maalesef çok tanıdık gelen bir ses, "İçeri girin," diye seslendi. Girdik.

Avluyu gören geniş bir pencerenin yanında, büyük bir tah-ta masada oturuyordu. Siyah bir gömleğin üzerine kahverengi deri ceket giymişti ve pantolonu da siyahtı. Koyu renkli çiz-melerinin üzerinde boUaşıyorlardı. Belinde, kabzası toynak bı-

240

AMBER YILLIKLARI -1

hançerin asılı durduğu, enli bir kemer vardı. Saçı ve Çinl , [jj bir tutam da beyaz vardı. Abanoz kadar koyuy-du gözlerl

' baktı, sonra dikkatini sedyeyle birlikte içeri giren bir ift nöbetçiye verdi.

"Onu yatağıma yatırın," dedi. Sonra, "Roderick, onunla il-Llen," diye ekledi.

Ganelon'un hekimi Roderick, pek zarar verecekmiş gibi durmayan, ihtiyar bir adamdı, bu yüreğime biraz su serpmişti. Lance'i onca yoldan kanı aksın diye getirmemişim.

Sonra Ganelon bir kez daha bana döndü. "Onu nerede buldun?" diye sordu.

"Buranın beş fersah güneyinde."

"Sen kimsin?"

"Bana Corey derler," dedim.

Beni tepeden tırnağa inceledi ve solucanı andıran dudak-ları bıyığının altında bir tebessüm halinde kıvrıldı. "Bu işteki rolün ne?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

Omuzlarımın biraz çökmesine izin verdim. Ağır ağır, yu-muşak ve azıcık titrettiğim bir sesle konuştum. Sakalım onun-kindenden daha uzundu ve tozdan ağarmıştı. Yaşlı bir adama benzediğimi hayal edebiliyordum. Takdir edişindeki yaklaşım da böyle düşündüğünün belirtisiydi.

"Ona neden yardım ettiğini soruyorum," dedi.

"İnsanların kardeşliği, falan filan," dedim.

"Yabancı mısın?"

Başım la doğruladım.

"Pekâlâ, burada canın istediğince kalmakta özgürsün."

"Teşekkürler. Belki yarın yola çıkabilirim."

241

ROGER ZELAZNY

"Şimdi bana bir kadeh şarap içerken eşlik et ve onu 1 şartlar altında bulduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım.

Ganelon sözümü kesmeyip konuşmama izin verdi VP t-ilim

bu süre boyunca o delip geçen gözleri üzerimdeydi. Göz la" releri yoluyla insanı yaralamayı her zaman basmakalıp bir jf- de bulmuşsam da o gece hissettiğim bu değildi. Gözleriyle h çakladı beni. Ne bildiğini ve hakkımda ne tahmin yürüttüğü nü merak ettim.

Derken yorgunluk zıplayıp yapıştı yakama. Yorgunluk, şarap, sıcak oda... tüm bunlar bir araya gelmişti ve aniden sanki odanın bir köşesine çekilmiştim, kendimi izliyor, dinliyor olaylardan kopmuş gibi hissetiyordum. Kısa patlamalar halinde büyük efor sarfedebilme becerisine sahip de olsam, dayanıklılık konusunda hâlâ çok zayıf olduğumu anladım. Ellerimin de titrediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dediğimi duydum. "Günün yorgunluğu etkilemeye başladı..."

"Elbette," dedi Ganelon. "Seninle sabah konuşacağız. Şimdi uyu. İyi uykular."

Sonra nöbetçilerden birini çağırdı ve ona, beni bir odaya çıkarması buyruğunu verdi. Yolda sendelemiş olmalıyım, çünkü nöbetçinin koluma girip beni yönlendirdiğini anımsıyorum. O gece ölüm uykusuna yattım. Kocaman, kapkara bir şeydi, neredeyse on dört saat uzunluğunda.

Sabah kalktığımda her yanımda sızlıyordu.

Yıkandım. Yüksek dolabın üzerinde bir leğen ve düşünceli birinin koymuş olduğu sabun ile havlular vardı.

Boğazım talaş, gözlerim tüy dolu gibiydi. Oturup kendime değer biçtim.

242

AMBER YILLIKLARI - 1

i ar ardından parçalarıma ayrılmaksızın Lance'i

^If vunca taşıyabilirdim. Bir zamanlar Kolvir'in cephesarak Amber'in kalbine kadar ilerlemiştim.

.. , geride kalmıştı. Kendimi, görünmekte olduğum enkazı hissettim aniden.

Birşeyler yapılmalıydı.

*A" ? aer kilo alıyor, gücümü topluyordum. Bu sürecin hızlandırılması gerekecekti.

Bir iki hafta temiz yaşayıp deli gibi egzersiz yapmanın epey f vdası dokunacağına hükmettim. Ganelon'un beni tanıdığına dair gerçek bir belirti yoktu. Tamam o zaman. Önerdiği misafirperverlikten faydalanacaktım.

Bu kararla mutfağı aradım ve doyurucu bir kahvaltı yaptım. Şey, aslında öğle yemeği vaktiydi ama her şeyi asıl ismiyle çağırırım. İçimde bütün içmek için güçlü bir arzu vardı ve tütünümün bitmiş olmasından ötürü sapıkça bir zevk duydum. Kader beni kendime karşı doğru tutmak için planlar yapıyordu. Avluya ve canlı, parlak bir güne yürüdüm. Uzunca bir süre orada kışlalayan adamların eğitimlerini izledim.

Karşı uçta okçular vardı, saman balyalarına tutturulmuş hedeflere ok sallıyorlardı. Benim kendimi daha rahat hissettiğim üç parmak tekniğinden, başparmaklarına geçirilmiş halkalarla, kirişi doğu tarzı tuttuklarına dikkat ettim. Bu, beni bu Gölge hakkında düşünmeye sevketti. Askerler kılıçların hem iki ağzını, hem de ucunu kullanıyorlardı ve ortada çeşit çeşit kılıçlar ve kullanım teknikleri mevcuttu. Kestirmeye çalıştım ve etrafta belki sekiz yüz kadar adam olduğunu tahmin ettim... kaçının gözden uzak olduğu konusunda fikrim yoktu. Tenleri. saçları, gözleri, açık renkten koyu esmere kadar değişiyordu. Yay vınlamaları ve kılıç şakırtıları arasında bir çok tuhaf

243

ROGER ZELAZNY

aksan çalındı kulağıma, ama çoğunluğun konuştuğu di-
ber lehçelerinden biri olan Avalon diliydi.

kü

Ben durup izlerken, askerlerden biri elini kaldırdı
indirdi, alnının terini sildi ve geri adım attı. Hasmı hir
muşa benzemiyordu. Bu, aradığım tarzda bir egzersiz iri
ladiğim fırsattı.

İleriye çıktım, gülümsedim ve "Ben Cabra'lı Corey. Sen' '
liyordum," dedim.

Dikkatimi, soluklanan arkadaşına sırttan iriyarı esmer ada
ma verdim.

"Arkadaşın dinlenirken seninle çalışmamın sakıncası var
mı?" diye sordum ona.

Sırtmayı sürdürdü ve ağzını, kulağını işaret etti. Birkaç dil
daha denedim ama hiçbir kâr etmedi. Ben de adam fikri ka-
pıncaya kadar kılıcı, onu ve kendimi gösterdim. Rakibi de bu-
nun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü olacak ki, daha ufak te-
fek olan adam kılıcım bana verdi.

Kılıcı elime aldım. Grayswandir'den daha kısa ve çok daha
ağırdı. (Şu ana kadar bahsetmediğim farkındayım, ama kılı-
cımın adı budur. Kendine ait bir öyküsü vardır ve beni bu ni-
hai sinava neyin getirdiğini öğrenmenizden evvel bunu anla-
tabilirim ya da anlatmayabilirim. Ama bir daha ismiyle çağır-
dımı duyarsanız, ne hakkında konuştuğumu bileceksiniz.) Sı-
namak için kılıcı birkaç kez savurdum, pelerinimi çıkarıp bir
yana attım ve gardımı aldım.

Koca adam saldırdı. Saldırısını savuşturup hamlettim. Sa-
vuşturdu ve karşılık verdi. Karşı saldırısını çeldim, aldatmaca
yaptım ve hamlettim. O da. Beş dakika sonra, adamın iyi ol-
duğunu biliyordum. Ondan daha iyi olduğumu da. Uyguladı-
ğım teknikleri öğretmem için iki kez beni durdurdu. İkisini de

244

AMBER YILLIKLARI - 1

*. r,f=rci on beş dakika sonra sırtışı daha da ge-

„buk kaptı- ueıvı *

nırım çoğu hasmını sırf ayakta kalma gücü saye-
(UşlarniŞ • noktadaydı... eğer o saate kadar saldırılarına da-
5 ? A\ rse Adam dayanıklıydı, hakkını vermeliyim. Yirmi
onra yüzüne şaşkın bir bakış yerleşti. O kadar ayakta
ı ,c cribi görünmüyordum. Ama bir insan, Amber'in bir
kalacakmış hıvı &

İd'nin içinde nelerin yattığına dair gerçekte ne bilebilir ki? vrmı beş dakika sonra ter içindeydi ama devam ediyordu. k kardeşim Random da astımlı bir delikanlı gibi görünür sırası geldiğinde öyle davranır ama bir seferinde sırf kimin es edeceğini görmek için yirmi altı saat kılıç sallamıştık. (Merakınız kabardıysa söyleyeyim, pes eden ben olmuştum. Ertesi güne bir randevum vardı ve bir hayli iyi gözükme istiyordum.) Devam edebilirdik de. O anda böyle bir performansa hazır değil idiysem de, karşımdaki adamdan fazla dayanabileceğimi biliyordum. Her halükârda, o sadece bir insandı. Yarım saat kadar sonra güç bela nefes alıyordu, karşı ataklan yavaşlamıştı ve birkaç dakika sonra kendi hücumlarımı kasten zaptettiğimin farkına varabilirdi. Bir önceki hasmından gördüğüm gibi, elimi kaldırıp kılıcımı indirdim. O da durakladı, sonra üzerime atılıp beni kucakladı. Ne dediğini anlamadım ama alıstırmadan memnun kaldığını çıkarabildim. Ben de öyleydim. işin korkunç yanı, bunu fark etmiştim. Kendimi hafifçe sarhoş gibi hissettim. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi o gün öldürüp egzersiz yapacağıma, o gece tıka basa yiyip derin bir uykuya çekeceğime, kalkıp yeniden yapacağıma dair söz verdim. Böylece okçuların durduğu yere geldim. Biraz sonra bir Yay ödünç aldım ve üç parmak stilimle, belki yüz ok salladım.

245

ROGER ZELAZNY

Çok da fena yapmamıştım. Sonra bir süreliğine kargılları ve gürzleriyle at sırtındaki adamları izledim, vı devam ettim. Silahsız dövüş eğitimine baktım. Sonunda ardı ardına üç adamla güreş tuttum. Ancak o sonra tükendiğimi hissettim. Mutlak şekilde. Tümüyle Gölge bir sıranın üzerine oturdum, ter boşanmıştı ve nefes alıyordum. Lance'i, Ganelon'u ve akşam yemeğini m rak ettim. On dakika kadar sonra bana verilen odaya geri döndüm ve tekrar yıkandım. O ana kadar kurt gibi acıkmıştım, bu sebeple kendime akşam yemeği ve bilgi bulmaya gittim. Kapıdan çok uzaklaşmamıştım ki önceki geceden tanıdığım nöbetçilerden biri -beni odama götürmüş olan- yaklaştı ve, "Lord Ganelon akşam yemeğini yemek çanı çaldıktan sonra kendi odasında yemenizi rica ediyor," dedi. Ona teşekkür ettim, orada olacağımı söyleyip odama döndüm ve vakit gelene kadar yatağımda dinlendim. Sonra tekrar dışarı çıktım. Vücudum derinden sancımaya başlamıştı ve ilaveten birkaç çürüğüm daha olmuştu. Bunun iyi olduğuna hükmettim, yaşlı görünmeme yardım edecekti. Ganelon'un kapısına vurdum ve bir oğlan beni içeri aldı, sonra şöinenin yakınma sofrası kurmakta olan bir diğer oğlanın yanına koştu. Ganelon yeşil bir gömlek ve pantolon, yeşil çizmeler ve kemer kuşanmıştı, yüksek arkalıklı bir iskemlede oturuyordu. Ben içeri girince doğaldı, karşılamak üzere yürüdü. "Sör Corey, bugün yaptıklarını işittim," dedi elimi kavrayarak. "Bu, Lance'i taşımanı daha inanılır kılıyor. Göründüğünden daha üstün bir adam olduğunu söylemeliyim... sakın alırnı ayasın".

24 f,

AMBER YILLIKLARI - 1

Kıkır kıkır güldüm. "Alınmadım."

• ı r iskemleye oturttu, bir kadeh dolusu, damak tadı-
^t.nevecek kadar tatlı, hafif bir şarap verdi, sonra ko-
ma hitap etnicy

"Sana bakıyorum da. Tek elimle yere devirebileceğimi
ebilirim-- ama Lance'i beş fersah taşıdın ve yolda o piç
u kedilerden ikisini öldürdün. Hem bana büyük taşlar-
dan inşa ettiğin taş yığınının da anlattı..."

"Lance bugün nasıl?" diye sözünü kestim.

"Dinlendiğinden emin olmak için odasına nöbetçi diktim.

Adale yıgını mankafa ayağa kalkıp gezinmek istiyor. Ama bü-
tün hafta orada kalacak, Tanrı aşkına!"

"Öyleyse kendini daha iyi hissediyor olmalı."

Başıyla evetledi.

"Onun sağlığına."

"Buna içerim."

İçtik. Sonra "Sen ve Lance gibi adamlardan bir ordum ol-
saydı," dedi, "hikâye farklı olabilirdi."

"Ne hikâyesi?"

"Çember ve Bekçileri," dedi. "Duymadın mı?"

"Lance şöyle bir bahsetmişti. Hepsi o."

Bir oğlan şöminedeki kısık ateşin üzerine devasa boyutta
bir et parçası yerleştirdi. Şiş çevirdikçe üzerine şarap döktü.
Koku ne zaman benim tarafıma gelse karnım gurulduyor, Ga-
nelon da gülüyordu. Diğer oğlan mutfaktan ekmek getirmek
üzere çıktı.

Ganelon uzunca bir süre sessiz kaldı. Şarabını bitirdi ve bir
kadeh daha koydu. Ben ilk kadehimi yavaşça yudumluyor-
dum.

"Avalon'u hiç işittin mi?" diye sordu nihayet.

"Evet," diye karşılık verdim. Nice zaman önce zorlu bir yol-
247

ROGER ZELAZNY

culukta işittiğim bir dörtlük bu:

'Kutsanmışlar Nehri'nin ötesinde oturduk, evet, ası ,
Avalon'u anımsadıkça. Kılıçlarımız elimizde kırıldı ve kalk
larımızı astık meşe ağacına. Gümüş kuleler devrildi, bir V
denizine. Avalon'a kaç mil var? Hiç, derim ve çok. Gümüş k
leler devrildi.' "

"Avalon düştü mü...?" dedi.

"Sanırım adam deliydi. Ben Avalon'u bilmiyomm. Arna
mısraları aklımda kalmış."

Ganelon yüzünü kaçırdı ve birkaç dakika konuşmadı. Ko-
nuştığında, sesi farklılaşmıştı.

"Vardı," dedi. "Böyle bir yer vardı. Yıllar evvel orada yaşar-
dım. Düştüğünü bilmiyordum."

"O yerden buraya nasıl geldin?" diye sordum ona.

"Oranın büyücü Lord'u, Amberli Convin tarafından sürül-
düm. Beni acı çekip ölmem için karanlığın ve çılgınlığın için-
den buraya getirdi... ve acı çektim ve bir çok sefer ölümle bu-
run buruna geldim. Dönüş yolunu bulmaya çalıştım ama hiç
kimse bilmiyor. Büyücülerle konuştum, hatta öldürmeden ön-
ce Çember'den bir yaratık bile yakaladık. Ama hiç kimse Ava-
lon'un yolunu bilmiyordu. .Ozanın söylediği gibi, 'Hem çok

var, hem de hiç," diyerek mısralanımı yanlış alıntılıdı. "Ozanın adını anımsıyor musun?"

"Üzgünüm, ama hayır."

"Geldiğin bu Cabra nerededir?"

"Uzakta, doğuda, denizin karşısında," dedim. "Çok uzaklarda. Bir ada krallığıdır."

"Bize asker gönderme imkânları var mıdır? İyi para ödeyebilirim." Başımı iki yana salladım.

"Küçük bir ordusu bulunan küçük bir yerdir ve ulaşması

248

AMBER YILLIKLAR] - 1

Ha denizden de birkaç ayı bulur. Hiç kiralık asker

*caf , olamamışlardır ve bu sebeple savaşa yatkın değiller-
Olarak Ça,1?u

«nvlvse vatandaşlarından bir hayli farklısın," dedi, bana

• kez daha bakıp. Şarabımı yudumladım.

"Silah eğitmeniydim," dedim, "Kraliyet Muhafızları'nın."

"Öyleyse askerlerimi eğitmek üzere kiralanmaya meyilli olabilirsin?"

"Birkaç hafta kalıp bunu yapacağım," dedim.

Bir saliselik, sımsıkı dudaklı bir gülümsemeyle onayladı, sonra, "Güzel Avalon'un yok olduğu imasını duymak beni hü-zünlendiriyor," dedi. "Ama böyleyse şayet, beni sürgüne yollayan kişi de muhtemelen ölmüş demektir. Şarap kadehini boşalttı. "Demek şeytanın bile kendinin olanı koruyamayacağı bir zaman geldi," deyip düşüncelere gömüldü. "Bu, yüreklen-dirici bir düşünce. Burada, bu şeytanlara karşı bir şansımız olabileceği anlamına geliyor."

"Affını dilerim," dedim, iyi bir sebepten dolayı olduğunu düşünüp, başımı uzatarak, "eğer şu Amber'li Convin'i kastedi-yorsan, her ne olduysa, olduğu zaman ölmedi." Cam kadeh elinde parçalandı.

"Convin'i tanıyor musun?" dedi.

"Hayır, ama onun hakkında birşeyler biliyorum," diye yanıtladım. "Birkaç sene önce kardeşlerinden biriyle karşılaştım... Brand diye bir adamdı. Bana Amber denilen yerden ve Convin ile Bleys adlı bir erkek kardeşinin, bir orduyla, şehri elinde tutan kardeşleri Eric'in üzerine yürüdükleri savaştan bahsetti. Bleys Kolvir Dağı'ndan aşağı düşmüş ve Convin esir alınmış. Eric taç giydikten sonra Convin'in gözlerine mil çekilmiş ve eğer o günden beri ölmediyse hâlâ tutsak bulunduğu

249

ROGER ZELAZNY

Amber'in altındaki zindanlara atılmış." ^^^^_

Ben konuşurken Ganelon'un yüzünden renk çekildi

"Andığın tüm bu isimler... Brand, Bleys, Eric," dedi "rtan geride kalmış günlerde Corwin'in onlardan bahsetti--işitmiştim. Bunu ne kadar zaman önce duydun?"

"Yaklaşık dört sene önceydi."

"Daha iyisini hak ediyordu."

"Sana yaptıklarından sonra mı?"

"Şey," dedi adam, "Düşünecek çok vaktim oldu, hem se-bepsiz yere de yapmamıştı hani. Güçlüydü -hatta senden ve-ya Lance'ten bile güçlü- ve daha akıllı. Sırası geldiğinde neşeli biri de olabiliyordu. Eric onun canını hemen almalıydı, böy-

le yapmamalıydı. Ona karşı sevgi beslemiyorum ama öfkem biraz yatıştı. Şeytan bundan iyisini hak ediyordu, hepsi bu." İkinci oğlan bir sepet ekmekle döndü. Eti hazırlayan oğlan şişten indirip bir tepsiye yerleştirdi ve masanın orta yerine koydu.

Ganelon eti işaret etti. "Yiyelim," dedi.

Kalkıp masaya gitti.

Ben de takip ettim. Yemek sırasında pek konuşmadık.

Midemi patlayasıya doldurup içindekileri bir kadeh daha fazlaca tatlı şarapla ıslattıktan sonra esnemeye başladım.

Üçüncü esneyişimden sonra Ganelon sövdü.

"Kahretsin, Corey! Kes esnemeyi! Bulaşıcı bu!" Kendi esnemisini bastırdı.

"Biraz hava alalım," dedi doğrularak.

Böylece duvarlar boyunca yürüdük, postalarındaki nöbetçilerin yanından geçtik. Kimin yaklaştığını görür görmez hazırola geçip Ganelon'u selamlıyorlar ve o da onlara selam kabilinden birkaç şey söylüyordu, yolumuza devam ediyorduk. Bir 250

AMBER YILLIKLAR] - 1

idik orada nefeslenmek için durakladık, serin, nem-

*r~r£ geleme

anla dolu akşam havasını içimize çekip taşlara otur-

an gökyüzünde yıldızların birer birer belirişini fark

sandım. Altımızda bir yerlerden bir gece kuşunun se-

li Ganelon belindeki bir keseden pipo ve tütün çıkardı.

iitimdaki taş soğuktu. Uzaklarda denizin pırıltısını seçe-

ettik. ARUI

bildiğimi

si ge

Idurdu, bastırıp yaktı. Kıvılcımların ateşinde yüzü şeytanca labilirdi. şayet ağzını aşağı kıvıran ve yanaklarındaki kasları gözlerinin kenarıyla burnunun keskin köprüsüne doğru çeken o şey olmasaydı. Bir şeytandan kötücül bir sırıtışa sahip olması beklenir, bununkisi çok somurtkandı. Duman kokusu nu aldım. Bir süre sonra konuşmaya başladı, önce çok yavaş ve yumuşak bir sesle:

"Avalon'u anımsıyorum," diye başladı. "Sıradan biri olarak doğmadım, ama erdem güçlü yanlarımdan biri değildi. Mirasımı çabucak elden çıkardım ve yolcuların yolunu kesmeye başladım. Daha sonra kendim gibi insanların oluşturduğu bir çeteye katıldım. Aralarında en güçlü ve yönetmeye en uygun kişinin ben olduğumu keşfettiğimde liderleri oldum. Hepimizin başına ödül konulmuştu. En çok da benimkine."

Şimdi daha hızlı konuşuyordu ve sesi daha zarifti, kelimelerinin seçimiye geçmişinden gelen bir yankıydı.

"Evet, anımsıyorum Avalon'u," dedi, "gümüşün, gölgenin ve serin suların mekânıydı, yıldızların gece vakti şenlik ateşi gibi parladığı ve günün daima bahar yeşili olduğu. Gençlik, aşk, güzellik... onları Avalon'da tanıdım. Görkemli aygırlar, parlak metal, yumuşacık dudaklar, esmer bira. Şeref..." Başını iki yana salladı.

"Sonra bir gün," dedi, "o diyarda savaş baş gösterdiğinde, hükümdar, asilere karşı girişilecek savaşta kendisini izleyecek

2SI

ROGER ZELAZNY

bütün kanunsuzları affetmeyi önerdi. Bu, Corwin'di. Ona U tıldım ve savaşa sürdüm atımı. Bir subay oldum önce, arH dan onun ekibinden biri. Savaşlar kazandık, ayaklanmayı K tırdık. Sonra Convin bir kez daha barış içinde hüküm sürdü ben, onun sarayında kaldım. Güzel yıllardı bunlar. Sonra ba sınır çatışmaları yaşandı, ama bunları her seferinde kazandık Bana güvenmiş, bu tür meselelerin hallini bana bırakmıştı Sonra kızıyla evlenmek istediği önemsiz bir soyluya, soyunu şereflendirmek için bir Dukalık bahsetti. O Dukalığı ben iste- miştim ve nice zamandır onun bir zaman benim olabileceğime dair imalarda bulunmuştu. Öfkeden gözüm dönmüştü ve da- ima birşeylerin kaynıyor olduğu güney sınırındaki bir anlaş- mazlığı çözmeye yollandığımda emre hıyanet ettim. Adamları- mın çoğu öldü ve işgalciler ülkeye girdi. Onları durdurmak için Lord Convin'in bir kez daha şahsen kılıç kuşanması ge- rekti. İşgalciler büyük bir güçle gelmişlerdi ve ülkeyi ele geçi- receklerini düşünmüştüm. Böyle olmasını umuyordum. Ama Convin, o kurnaz taktikleriyle bir kez daha galip geldi. Kaç- tım, ama yakalandım ve cezalandırılmak üzere ona götürül- düm. Ona sövdüm ve suratına tukurdum. Boyun eğmeyecek- tim. Ayağını bastığı topraktan bile nefret ediyordum ve bir idam suçlusunun elinden geleni ardına koymaması, bir erkek gibi davranmaması için hiçbir sebep yoktur. Ama Convin geç- mişteki iyi halim yüzünden bana merhamet göstereceğini söy- ledi. Ona merhametini alıp münasip bir yerine sokmasını söy- ledim ve o anda benimle alay ettiğini anladım. Serbest bırakıl- mamı söyleyip yanıma yaklaştı. Beni elleriyle öldürebileceğini biliyordum. Onunla dövüşmeye çalıştım ama yararı yoktu. Ba- na bir kez vurdu ve yere serildim. Kendime geldiğimde atının sırtına bağlanmışım. Atını sürüyor, bir yandan da benimle

252

AMBER YILLIKLARI - 1

rdu. Söylediği hiçbir şeye yanıt vermedim ama hari- a'a^ K.-niardan ve kâbustan çıkma mekânlardan geçtik, onun ' -Kik sücünü de böylece öğrenmiş oldum... çünkü şim- büyüC

dek karşılaştığım hiçbir yolcu benim o gün gördüğüm den geçmemişti. Sonra sürgün cezamı resmen bildirdi, ? burada bıraktı, arkasını döndü ve atını sürüp gitti."

I Sönmüş olan piposunu yeniden yakmak için durakladı, bir süre üflledi, devam etti:

"Bu topraklarda çok yerim çürüdü, çok dayak yedim, ısırıl- dım dövüldüm, insanın ve hayvanın elinde kıl payı hayatta kaldım. Beni diyarın en kötü yerinde terk etmişti. Derken bir gün şansım döndü. Zırhlı bir şövalye, geçeceği yoldan çekil- memi istedi. O noktada yaşayıp yaşamamak umurumda değil- di, bu yüzden ona çiçek bozuğu suratlı orospu çocuğu dedim ve cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Üzerime hü- cum etti, ben de mızrağını yakalayıp ucunu yere sapladım ve onu atından alaşağı ettim. Kendi hançeriyle çenesinin altına bir gülücük çizdim ve böylelikle bineğe ve silahlara kavuştum. Sonra bana kötü davrananlardan intikam almaya giriştim. Bir kez daha yol kesmeye başladım ve beni takip eden bir çetem oldu. Sayımız arttı. Sayımız yüzlere ulaştığında ihtiyaçlarımız

hatırı sayılır boyutlara erişti. Küçük bir kasabaya at sürüp, orayı kendimizin yapardık. Yerel kolluk kuvvetleri bizden korkuyordu. Bu da iyi bir yaşamdı, bir daha asla göremeyeceğim Avalon'daki kadar gösterişli değilse de. Yol üzerindeki tüm hanlar bineklerimizin gökgürültüsüyle korkuya kapılır, gelişimizi işiten yolcular altlarına ederlerdi. Hah! Bu birkaç yıl sürdü. İzimizi sürüp yoketmek üzere peşimizden kalabalık silah-" gruplar gönderildi ama her seferinde onlardan kaçtık ya da pusuya düşürdük onları. Derken bir gün karanlık Çember orası-
253

ROGER ZELAZNY

daydı ve kimse sebebini bilmiyordu." Piposunu daha kuvvetlice üfledi, uzaklara dikti gözüne "Bana, batıda, uzakta küçük bir zehirli mantar halkası olarak başladığı anlatıldı. Merkezinde bir kız çocuğu ölü bulmuştu ve onu bulan adam -babası- birkaç gün sonra çırpınarak can verdi. O nokta hemen lanetli ilan edildi. İzleyen aylarda çabucak büyüdü, çapı yarım fersah olana kadar. İçindek' çimenler kararmıştı, metal gibi parlıyor ama ölmüyorlardı Ağaçlar bükülmüş, yaprakları siyaha çalmıştı. Rüzgâr yokken sallanıyorlardı ve aralarında yarasalar oynayıp uçuşuyordu Alacakaranlıkta tuhaf şekillerin hareket ettiği görülebilirdi -dikkatini çekerim, daima Çember'in içinde- ve gece boyunca ışıklar yanardı, sanki küçük ateşler gibi. Çember büyüdü ve civarında oturanlar kaçtılar... çoğu. Pek azı yerlerinde kaldı. Kalanların karanlık varlıklarla bir tür anlaşmaya vardıkları söylendi. Çember büyümeyi sürdürdü, göle atılan bir taşın dalgaları gibi yayıldı. İçinde her geçen gün daha fazla insan kalıp, yaşadı. Bu insanlarla konuştum, onlarla savaştım, onları öldürdüm. Sanki hepsinin de içinde ölü bir şey varmış gibi. Sesleri, sanki ağızından çıkanları çiğneyip, tadlarına bakıyorlarmış gibi, insan sesinin yükselişi ve- alçalışından yoksun. Yüzlerini pek az hareket ettirir, onları ölüm maskeleri gibi taşırlar. Çember'i gruplar halinde terk edip yağmalamaya başladılar. Nedeniz yere can aldılar. Türlü rezillikler yaptılar ve ibadet yerlerimizi kirllettiler. Ayrılırken, arkalarında kalanları ateşe verdiler. Asla gümüş nesneleri çalmıyorlardı. Sonra, uzun ayların ardından, senin öldürdüğün cehennem kedileri gibi tuhaf biçimli, insan olmayan yaratıklar çıkmaya başladı. "Sonra Çember'in genişlemesi yavaşladı, neredeyse durdu, sanki bir tür sınıra yaklaşmış gibiydi. Ama artık içinden her çe-
254

AMBER YILLIKLARI - 1

belirliyordu, -hatta bazıları gündüz vakti çıkıyorlarmış- Ker'in sınırlarına yakın kırlık alanı yakıp yıkıyorlardı. vresi boyunca ülkeyi alt üst ettikten sonra, Çember bu Tüm Ç^ da içine al1113^ üzere genişledi. Böylece büyümesi bu A veniden başladı. Nice zamandır peşimde olan eski kral benimle ilgili her şeyi unuttu ve askerlerini o lanetli ^ber'in etrafında devriye gezmeye gönderdi. Uyurken cennemden çıkma bir kanemici tarafından yakalanma düşüncesinden hazetmediğim için, bu Çember benim de huzurumu kaçırmaya başlıyordu. Böylece adamlarımdan elli beşini -gönüllü olanlar bu kadardı ve korkakları istememiştım- topladım

ve bir öğlen vakti oraya at sürdük. Taş bir sunakta bir keçi-
diri diri yakan o ölü suratlı adamlara rastladık ve aralarına dal-
dık. Birini esir aldık ve onu kendi sunağına bağlayıp orada
sorguya çekti. Bize Çember'in tüm ülkeyi bir okyanustan di-
ğerine kapsayınca kadar büyüyeceğini söyledi. Bir gün dün-
yanın diğer ucundan kendi üzerine kapanacaktı. Eğer postu
kurtarmak istiyorsak onlara katılmakla iyi ederdik. Derken
adamlarımdan biri onu bıçakladı ve o öldü. Gerçekten öldü,
çünkü ölü bir adamı gördüğümde tanırım. Buna yeterince se-
bebiyet verdiğim için. Ama kanı taşa akınca ağzı açıldı ve ha-
yatımda işittiğim en yüksek sesli kahkaha döküldü. Her yanı-
mızda, bir gökgürültüsü gibiydi. Derken doğruldu, nefes al-
maksızın ve yanmaya başladı. Yandıkça şekli değişti, ta ki ora-
da, sunağın üzerinde, yaktıkları keçilerden birine -yalnızca
daha büyüğüne- benzeyene kadar. Sonra o şeyden bir ses gel-
di. "Kaçın, ölümlüler!" dedi, "Ama bu Çember'i asla terk ede-
meyeceksiniz!" İnan bana, kaçtık! Gökyüzü yarasalarla ve di-
ğer şeylerle siyaha boyandı. Toynak seslerini işittik. Kılıçları-
mız ellerimizde, yanımıza yaklaşanı öldürdük. Senin öldürdü-
255

ROGER ZELAZNY

ğün cinsten kediler, yılanlar ve sıçrayan şeyler vardı ve T
bilir daha neler. Çember'in kenarına yaklaştığımızda Kral Ti
her'in devriyelerinden biri gördü bizi ve imdadımıza yetiSf-
Benimle birlikte içeri at süren elli beş kişiden on altısı dışa
çıkmişti. Devriye de belki otuz adam yitirmişti. Kim olduğUm
anladıklarında beni tuttukları gibi saraya götürdüler. Buraya
Burası eskiden Uther'in sarayıydı. Ona yapmış, görmüş Ve
duymuş olduklarımı anlattım. Convin'in yaptığı gibi davrandı
bana. Eğer Çember'in Bekçileri'ne karşı onun tarafına katılır-
sak beni ve askerlerimi tamamen affetmeyi önerdi. Başıma ge-
lenlerden sonra bu şeyin durdurulması gerektiğini anlamıştım.
Bu yüzden kabul ettim. Sonra hastalandım, bana üç gün bo-
yunca aklımı kaybettiğim söylendi. İyileştikten sonra bir çocuk
kadar zayıftım ve Çember'e giren herkesin benzer bir illete tu-
tulduğunu öğrendim. Aralarından üçü ölmüştü. Adamlarımın
geri kalanını ziyaret ettim, onlara hikâyeyi anlattım ve bana
katıldılar. Çember çevresindeki devriyeler arttırıldı. Ama geri-
letilmesi mümkün değildi. Takip eden yıllarda Çember büyü-
dü. Bir çok çatışmaya girdik. Uther'in sağ kolu oluncaya dek
terfi ettirildim, tıpkı bir zaman Convin'in sağ kolu olduğum gi-
bi. Sonra çatışmalar çatışma olmaktan çıktı. O cehennem çu-
kurundan gitgide daha büyük gruplar çıkıyordu. Birkaç sava-
şı kaybettik. Bazı karakollarımızı ele geçirdiler. Derken bir ge-
ce bir ordu belirdi, bir ordu -koskoca bir ordu- hem insanlar-
dan, hem orayı mesken tutan diğer yaratıklardan oluşmuştu.
O gece, o ana değin gördüğümüz en büyük güçle karşılaştık.
Kral Uther sözümü dinlemedi -çünkü yaşlıydı- ve atını bizzat
sürdü cenk meydanına, orada düştü ve ülke hükümdarsız kal-
dı. Komutanlarımdan Lancelot'un, vekillik görevi üstlenmesini
istedim, çünkü onun kendimden çok daha onurlu bir adam ol-
256

AMBER YILLIKLARI - 1

hliyordum... İşin burası tuhaf. Avalon'dayken bir Lan-
1 mistim, tıpkı onun gibiydi... ama ilk karşılaştığımızda

m beni tanımamıştı. Tuhaf... Her neyse, reddetti ve iş yıkıldı- Nefret ediyorum bundan, ama buradayım işte. üç V^1 aşkm bir süredir engellemeyi başardım. Tüm iç-j-wim ardıma bile bakmadan kaçmamı söylüyor. Bu Tan-güduieru" cezası insanlara ne borcum var benim? Kahrolasica Cem-il eenişlemiş, genişlememiş, ne yazar? Deniz yoluyla, ömrüm Idıkça Çember'in erişemeyeceği bir ülkeye ulaşip her şeyi itabilirim. Kahretsin! Bu sorumluluğu ben istemedim! Ama artık benim!"

"Neden?" diye sordum ona ve kendi sesim bana tuhaf geldi.

Sessizlik oldu.

Piposunu boşaltt. Doldurdu. Tekrar yaktı. Üfledi.

Daha fazla sessizlik oldu.

Sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Bir adamı bir çift ayakkabı için sırtından bıçaklayabilirim, şayet onda varsa ve ayaklarımın donmasını engellemek için gereksiniyorsam. Bunu bir kez yaptım, oradan biliyorum. Ama... bu farklı. Bu herkesi yaralayan bir şey ve işi yapabilecek tek kişi benim. Tanrı cezasını versin! Beni bir gün buraya, tüm diğerlerinin yanına gömecekler. Ama geri çekilemem. O şeye, elimden geldiğince engel olmalıyım."

Zihnim soğuk gece havasıyla temizlenmişti, bu, vücudum hafiften uyuştumlmuş gibi olsa da bilincimde ikinci bir rüzgâr estirdi adeta.

"Lance onlara önderlik edemez mi?" diye sordum.

"Bana sorarsan, eder. O iyi bir adam. Ama bir sebep daha mevcut. Sanırım o keçi-yaratık, her ne halt idiyse, şu sunağın 2S7

ROGER ZELAZNY

üzerindeki, benden biraz korkuyor. Oraya girdim ve bala çıkamayacağımı söyledi, ama çıktım. Ardından gelen 1 lıktan kurtuldum. Başından beri mücadele verenin ben u ğumu biliyor. Uther'in öldüğü gece o büyük, kanlı harbi t zandık ve o şeyle bir başka biçimdeyken karşılaştım ve h tanıdı. Onu gerileten şeyin bir parçası bu belki de."

"Hangi biçimde?"

"İnsansı şekilli bir yaratık, ama keçi boynuzlu ve kırmı gözülü. Alacalı bir aygıra binmişti. Bir müddet dövüştük ama savaş dalgası bizleri ayırdı. Fena da olmadı hani, çünkü o kazanıyordu. Kılıçlarımızı sallarken tekrar konuştu ve kafamı dolduran o sesi tanıdım. Bana 'aptal' dedi ve kazanmayı hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Ama gün ağardığında meydan Dizmidi ve onları Çember'e geri sürdük, kaçarlarken öldürdük. Ama alacalı aygırın binicisi kaçtı. O günden beri başka seferler de gerçekleşti ama o geceki gibi değil. Eğer bu ülkeyi terk edecek olursam bu türden bir başka ordu -şimdi bile hazırlanmakta olan- gelecektir. O şey, ayrılışımı, bir şekilde bilecek... Lance'in Çember içindeki askerlerin tertibine dair bir rapor getirmekte olduğunu bilip, dönüşü sırasında onu yok etmek üzere o Bekçiler'i yollaması gibi. Şu anda seni de biliyor ve bu gelişmeyi hiç şüphesiz merak ediyordur. Gücün yüzünden senin kim olduğunu merak ediyor olmalı. Burada kalıp, ölene kadar savaşacağım onunla. Yapmalıyım. Sebebini sorma. Sadece o gün gelmeden önce en azından bu şeyin nasıl vuku bulduğu-

nu... Çember'in neden orada olduğunu öğreneceğimi umuyorum."

Derken başımın yakınında bir çırpınma sesi duyuldu. Her ne idiye, sakınmak için eğildim hemen. Gerçi gereksizdi. Sadece bir kuştı bu. Beyaz bir kuş. Sol omzuma tünedi ve orası
258

AMBER YILLIKLARI - 1

facık sesler çıkarttı. Bileğimi kaldırdım, üstüne sıç-
^a " na bir not bağlıydı. Çözdüm, okudum, elimde bu-
çınra uzaktaki, görünmez şeyleri tetkik ettim.

sturdum- JU11

nedir, Sor Corey?" diye bağırdı Ganelon.

A fime önceden gönderdiğim, kendi elimle yazılmış, ar-

• erine bir kuş tarafından iletilmiş olan not, sadece bir
7iını üzen

ki durağım olacak yere ulaşabilirdi. Kafamdaki yer tam
k burası değildi. Bununla birlikte, kendi kehanetlerimi
okuyabilirdim.

"Nedir o?" diye sordu. "Nedir o elindeki? Bir mesaj mı?"

Başımla doğruladım. Notu ona verdim. Fırlatıp atamazdım,
çünkü aldığımı görmüştü. Üzerinde "Geliyorum," yazılıydı ve
imzamı taşıyordu. Ganelon piposunu üfledi ve aydınlığında
okudu.

"Yaşıyor mu? Buraya mı gelecekmiş?" dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bu çok tuhaf," dedi. "Hiç anlamıyorum..."

"Bana bir destek vaadi gibi geldi," dedim ve kuşu saldı, iki kez öttü, sonra başımın üstünde daire çizip uzaklaştı.

Ganelon başını iki yana salladı.

"Anlamıyomm."

"Bedava atm dişine niye bakasın?" dedim. "Sen o şeyi yalnızca engellemeyi başarabildin."

"Doğal," dedi. "Belki Convin onu yok edebilir."

"Belki de sadece bir şakadır," dedim ona. "Adice bir şaka."

Başını tekrar iki yana salladı.

"Hayır. Bu onun tarzı değil. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

"Gece yatarken düşün," dedim.

"Yapabileceğim çok az şey var, şimdilik," dedi esnemesini

259

ROGER ZELAZNY

örterek.

Bunun üzerine kalktık ve duvar boyunca yürüdük. R

lıklı iyi geceler diledik ve uyku çukumna sendeleyip kafa ••
tü içine düştüm.

260

2

Gündüz. Daha fazla ağrı. Daha fazla acı.

Birisi bana yeni bir pelerin bırakmıştı, kahverengiydi, bunun iyi olduğunu düşündüm. Özellikle biraz daha kilo alırsam ve Ganelon renklerini hatırlarsa diye. Sakalımı kesmemiştim, çünkü o, beni biraz daha az kılıklı halimle tanıyordu. O ortalık-tayken sesimi saklamak için yırtınıyordum. Grayswandir yatağımın altında gizliydi.

Sonraki hafta boyunca kendimi acımasızca zorladım. Ağrılar yatışana ve adalelerim bir kez daha sertleşene kadar çalıştım, ter döktüm. O hafta yedi kilo aldığımı sanıyorum. Yavaşça, çok yavaşça, kendimi eski ben gibi hisseder olmuştum. Ülkenin adı Lorraine idi, kadının da. Eğer bir mısra yazacak havada olsaydım size, onunla şatonun ardındaki merada, o çiçek toplamaya, ben de egzersiz yapıp temiz hava almak için çıktığımda karşılaştığımızı söylerdim. Saçmalık. Sanırım kamp takipçisi, daha kibar bir terim olabilir. Onunla çoğunlukla kılıç ve gürzle harcanmış yorucu bir günün ardından karşılaşmıştım. İlk gördüğümde kenar çizgilerinin açığında, randevusunu bekliyordu. Bana gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim, başımı eğdim, göz kırptım ve yanından geçtim. Ertesi gün onu tekrar gördüm, "Merhaba," dedi

ROGER ZELAZNY

dim yanından geçerken. Hepsi bu. Evet, ona rastlamaya devam ettim. İkinci haftanın c~ ağrım sızım sona erip doksan kiloyu aştığımda ve kendi rar öyle hissettiğimde onunla bir gece ayarladım. O vaki dar kadının durumunun farkına varmıştım ve benim için ı hoştu. Ama o gece alışıldık şeyi yapmadık. Hayır. Onun yerine konuştuk ve başka bir şey oldu. Saçı, içinde bir kaç tutam gri bulunan bir pas rengiydi G çi yaşının otuzdan aşağı olduğunu tahmin ediyordum. Gözle çok mavi. Çene, hafifçe sivri. Bana sürekli gülümseyen bir ağzın içinde düzgün, temiz dişler. Sesi biraz burundan geliyordu, saçı haddinden fazla uzundu ve yorgunluğunun üzerine makyajı çok ağırdı, teni fazlaca çilliydi, elbise seçimi çok dar ve parlaktı. Ama ondan hoşlanmıştım. Onunla o gece çıkmayı istediğimde böyle düşünmüyordum, çünkü söylediğim gibi, ondan hoşlanmak aklımda yoktu. Odam haricinde gidecek yer yoktu, o yüzden oraya gittik. Yüzbaşı olmuştu ve akşam yemeğini ve fazladan bir şişe şarabı ayağımıza getirtmek için rütbemden faydalandım. "Adamlar senden korkuyorlar," dedi. "Senin asla yonılma-dığını söylüyorlar." "Yorulurum," dedim, "inan bana." "Elbette," dedi haddinden fazla uzun lülelerini sallayıp gülümseyerek. "Hepimiz yorulmaz mıyız?" "Galiba," diye karşılık verdim. "Kaç yaşındasın?" "Sen kaç yaşındasın?" "Bir beyefendi bu soruyu sormaz." "Ne de bir hanımefendi." "Buraya ilk geldiğinde yaşının elliden fazla olduğunu san-

AMBER YILLIKLARI - 1

»Ve..-?' nı hiçbir fikirleri yok. Kırk mı? Kırk beş mi?" ••Hayır." dedim. n de öyle düşünmüyordum. Ama sakalın herkesi yanılt- «Sakallar bunu sık sık yaparlar." "Her geçen gün daha iyi görünüyorsun. Daha iri..." "Teşekkürler. Geldiğim güne kıyasla daha iyi hissediyorum

kendimi."

"Cabra'lı Sor Corey," dedi. "Cabra nerededir? Cabra nedir? Eğer senden kibarca istesem, oraya götürür müydün beni?"

"Öyle söyledim," dedim, "ama bu yalan olurdu."

"Biliyorum. Ama duymak güzel olurdu."

"Pekâlâ. Seni yanımda götüreceğim. Orası boktan bir yer."

"Adamların söylediği kadar iyi misin?"

"Korkarım değilim. Ya sen?"

"Değilim. Şimdi yatmak ister misin?"

"Hayır. Konuşmayı yeğlerim. Bir kadeh şarap al."

"Teşekkürler... Sağlığına."

"Seninkine."

"Nasıl bu kadar iyi kılıç kullanıyorsun?"

"Doğal yetenek ve iyi hocalar."

"...Ve Lance'i onca yol taşıyıp o hayvanları öldürdün..."

"Hikâyeler anlatıldıkça büyüyor."

"Ama seni izledim. Diğerlerinden daha iyisin. Ganelon o yüzden seninle anlaştı, anlaşmanız neyse. İyi bir şey gördüğü zaman kıymetini bilir. Kılıç kullanan çok arkadaşım var ve onları çalışırken izledim. Onları paramparça edebilirsin. Adamlar senin iyi bir hoca olduğunu söylüyorlar. Senden hoş-

ROGER ZELAZNY

tanıyorlar, onları korkutsan da."

"Niye korkuyorlar benden? Güçlü olduğum için mi? Avat ta kalıp uzun süre kılıç sallayabildiğim için mi?"

"İşin içinde doğaüstü birşeyler olduğunu düşünüyorlar" Güldüm.

"Hayır, ben sadece en iyi ikinci kılıç ustasıyım. Pardon belki de üçüncü. Ama sıkı çalışıyorum."

"Senden daha iyi olan kim?"

"Amberli Eric, muhtemelen."

"O kim?"

"Doğaüstü bir yaratık."

"En iyisi o mudur?"

"Hayır."

"Kimdir peki?"

"Amberli Benedict."

"Bir numara o mu?"

"Eğer hâlâ yaşıyorsa, odur."

"Garipsin," dedi. "Peki neden? Söyle bana. Sen doğaüstü bir varlık mısın?"

"Bir kadeh daha şarap içelim."

"Başıma vurur sonra."

"İyi ya."

Kadehleri doldurdum.

"Hepimiz öleceğiz," dedi.

"Eninde sonunda."

"Demek istediğim, burada, çok geçmeden, o şeyle savaşır-ken."

"Niye öyle diyorsun?"

"O, çok güçlü."

"Niye buralardasın öyleyse?"

264

AMBER YILLIKLARI - 1

«edecek başka yerim yok. O yüzden sana Cabra'yı sor-

«gu yüzden mi bu gece buraYa geldin?"
«Hayır- Senin nasıl olduğunu görmek için..."
"Talimden kaçamak yapan bir sporcuyum. Bu civarlarda
nu doğdun?"
"Evet. Ormanda."
"Neden bu heriflerle düşüp kalkıyorsun?"
"Neden olmasın? Her gün domuz boku çiğnemekten iyi-
dir."
"Kendi erkeğin olmadı mı hiç? Sürekli biri, yani?"
"Evet. O öldü. Oydu... Peri Halkası'nı bulan."
"Üzgünüm."
"Ben değilim. İçkiyi karşılayabilecek kadarım çalabildiği ya
da ödünç alabildiği her seferinde kafayı çeker, eve gelip bana
dayak atardı. Ganelon'la tanıştığıma sevinmiştim."
"Demek bu şeyin çok güçlü olduğunu ve ona yenik düşe-
ceğimizi düşünüyorsun?"
"Evet."
"Haklı olabilirsin. Ama ben yanıldığına inanıyorum'."
Omuz silkti.
"Bizimle birlikte dövüşecek misin?"
"Korkarım."
"Bunu hiç kimse kesin olarak bilmiyordu, bilen varsa da
söylemiyor. Bu ilginç olabilir. Seni keçiadamla çarpışırken gör-
mek isterim."
"Neden?"
"Çünkü liderleri o gözüküyor. Onu öldürürsen daha fazla
şansımız olabilirdi. Bir ihtimal başarabilirsin."
"Yapmak zorundayım."
265

ROGER ZELAZNY
"Özel bir sebep mi?"
"Evet."
"Şahsi mi?"
"Evet."
"İyi şanslar."
"Sağol."
Şarabını bitirmişti, bu yüzden tekrar doldurdum.
"Onun doğaüstü bir yaratık olduğunu biliyorum."
"Konuyu değiştirelim."
"Pekâlâ. Ama benim için bir şey yapacak mısınız?"
"Söyle." ü
"Yarın bir zırh kuşan, bir kargı al, bir ata bin ve şu iri yan
süvari subayı Harald'a haddini bildir."
"Niye?"
"Geçen hafta dövdü beni, tıpkı bir zamanlar Jarl'ın yaptığı
gibi. Bunu yapabilir misin?"
"Evet."
"Yapacak mısınız?"
"Neden olmasın? Onu dersini almış bil."
Yanıma gelip bana yaslandı.
"Seni seviyorum," dedi. .
"Saçmalık."
"Tamam. 'Senden hoşlanıyorum'a ne dersin?"
"Gayet iyi. Ben..."
O anda bir ürperti ve hissizleştiren bir rüzgâr esti belkemi-

ğini boyunca. Doğrudum, zilinimi tamamen boşaltarak gelmesi yaklaşan şeye karşı koydum. Birisi beni arıyordu. Amber Soyu'ndan biriydi şüphesiz ve Koz Kartımı ya da ona çok benzer bir şeyi kullanıyordu. Bu hissi başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Eğer Eric 266

AMBER YILLIKLARI - 1

takdir ettiğimden daha cesur demekti, çünkü geçen seidiy '

, ğ]antı kurduğumuzda neredeyse napalmle yakmıştım nini. Şayet hapisten salınmadıysa, Random da olamazdı, ki ndan şüphe ederdim. Eğer Juian ya da Caine idiye cehen- e kadar yollan vardı. Bleys büyük ihtimalle ölmüştü. Bel- ir Renedict de. Geriye Gerard, Brand ve kız kardeşlerimiz ka-] yordu. Bunlardan sadece Gerard'dan bana iyilik gelebilirdi. Bu yüzden keşfedilmeye karşı başarıyla direndim. Belki beş dakikamı aldı ve bittiğinde her yanımdan ter boşanmış, tir tir titriyordum ve Lorraine beni garip şekilde süzüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. "Daha ne sen sarhoşsun, ne de ben."

"Ara sıra geçirdiğim bir nöbet," dedim. "Adalarda kaptığım bir hastalık."

"Bir yüz gördüm," dedi kadın. "Belki zemindeydi, belki de zihnimde. Yaşlı bir adamdı. Elbisesinin yakası yeşildi ve sana çok benziyordu, yalnızca sakalı griydi."

Bunun üzerine onu tokatladım.

"Yalan söylüyorsun! Görmüş olamazsın..."

"Sadece gördüğümü söylüyorum! Vurma bana! Ne anlama geldiğini bilmiyorum! Kimdi o?"

"Babam olmalı. Tannm, bu çok garip..."

"Ne oldu?" diye yineledi.

"Bir nöbet," dedim. "Bazen gelir böyle ve insanlar babamı Şato duvarlarında ya da zeminlerinde görürler. Kafanı takma. Bulaşıcı değildir."

"Saçma," dedi. "Bana palavra sıkıyorsun."

"Biliyorum," dedim ona. "Ama lütfen hepsini unut."

"Neden unutayım ki?"

"Çünkü benden hoşlanıyorsun," dedim ona. "Unuttun mu?

v>ı

ROGER ZELAZNY

Çünkü yarın senin için Harald'a haddini bildireceğim."

"Bu doğru," dedi ve tekrar titremeye başladım. Yataktan K- battaniye alıp omuzlarıma örttü.

Şarabımı verdi, içtim. Yanıma oturdu, başını omzuma ya ladı, ben de kolumu ona doladım. Şeytani bir rüzgâr haykır maya başladı ve onunla beraber gelen yağmurun hızlı tıngır. damasını işittim. Bir ah için kepenklere bir şey çarpmış gibi 0\ du. Lorraine hafifçe inledi.

"Bu gece olanlardan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben de. Git kapının sürgüsünü indir. Şu an sadece kilitli."

O bunu yaparken, ben de döşeğimizi odanın tek pencere- siyle yüzleşecek şekilde çektim. Graysvandır'i yatağın altın- dan aldım ve kınından çıkardım. Sonra odadaki tüm ışıkları söndürdüm, sadece sağımdaki masada tek bir mum bıraktım. Tekrar yerime oturup kılıcı dizlerimin üzerine yatırdım.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Lorraine gelip soluma otururken.
"Bekliyoruz," dedim.
"Neyi?"
"Emin değilim, ama kesinlikle bu gece."
Kız ürperdi ve sokuldu bana.
"Biliyor musun, belki de gitsen iyi olacak," dedim.
"Biliyorum," dedi, "ama dışarı çıkmaya korkuyorum. Burada kalırsam beni koruyabilirsin, değil mi?"
Başımı olumsuz anlamda salladım.
"Kendimi koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyorum."
Grayswandir'e dokundu.
"Ne kadar da güzel bir kılıç! Hiç böylesini görmemiştim."
"Bir eşi daha yoktur," dedim ve her kıvıldanımda ışık üzerine değişik şekilde düştü, böylece bir an için tunıncu ton-
268

AMBER YILLIKLARI - 1

ana ait olmayan bir kanla kaplı gibiyken, bir sonraki an
„ Ha bir kadının göğsü kadar soğuk ve beyazdı, her kü-
iwjf ya Li<*
ük ürpertide elimde titriyordu.
Ra5jantı girişimi sırasında Lorraine'in benim görmediğim
. eyj nasıl görebildiğini merak ettim. Gerçeğine bu kadar
kın bir şeyi hayal etmiş olamazdı.
"Sende tuhaf bir şey var," dedim.
Mumun dört ya da beş titreşimi süresince sessiz kaldı, sönmende biraz altıncı his var. Annemde daha fazlası vardı.
Büyükannemin büyücü olduğu söylenir. Gerçi o işten hiç anlamam. Şey, fazla anlamam. Yıllardır yapmadım. Her seferinde kazandığımdan fazlasını kaybettim," dedi.
Sonra yine sessiz kaldı ve ona "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.
"İlk erkeğimi elde etmek için büyü yaptım," dedi, "adamin ne mal çıktığına bak. Eğer yapmasaydım çok daha iyi durumda olacaktım. Güzel bir kız çocuğu istedim ve bunun olmasını sağladım..."
Ansızın durdu ve fark ettim ki ağlıyordu.
"Somn ne? Anlamıyomm..."
"Bildiğini sanıyordum," dedi.
Hayır, korkarım bilmiyorum."
"Peri Halkası'ndaki küçük kız oydu. Bildiğini sanmıştım..."
"Üzgünüm."
"Keşke bu yeteneğe sahip olmasaydım. Artık hiç kullanmıyorum. Ama beni kendi halime bırakmıyor. Bana hâlâ rüyalar ve işaretler getiriyor ve hepsi de değiştiremeyeceğim şeyler hakkında. Keşke gidip bir başkasına bela olsaydı."
"Söylediğin olacak bir şey değil, Lorraine. Korkarım onunla yaşamak zorundasın."
269

ROGER ZELAZNY

"Nereden biliyorsun?"
"Geçmişte senin gibi insanlar tanıdım, hepsi bu."
"Sende de bir parça var bundan, değil mi?"
"Evet."
"O zaman şu anda dışarıda bir şey olduğunu hissediy0

sun, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle. Onun ne yaptığını biliyor musun?"

"Beni anyor."

"Evet, bunu ben de hissediyorum. Neden?"

"Belki gücümü sınamak için. Burada olduğumu biliyor.

Eğer Ganelon'a yeni bir müttefik olarak geldiysem, neyi temsil ettiğimi, kim olduğumu bilmek isteyecektir..."

"Boynuzlu olan mı?"

"Bilmiyorum. Ama sanmam."

"Neden olmasın?"

"Eğer gerçekten onu yok edecek olan bensem, beni burada, düşmanın şatosunda, etrafım güçle çevriliyken araması aptalca olacaktır. Beni arayan, onun dalkavuklarından biridir, derim. Belki, bir şekilde, babamın hayaletinin... bilmiyomm. Eğer hizmetkârı beni bulur ve adımı söylerse, hangi hazırlıkların yapılması gerekeceğini bilecek. Eğer hizmetkârı beni bulur ve yok ederse somnı çözmüş olacak. Eğer hizmetkârını ben yok edersem, gücüm hakkında çok daha fazlasını öğrenecek. Her halükârda, boynuzlu olan bir adım önde olacak. Öyleyse neden oyunun daha bu aşamasında o boynuzlu kığını tehlikeye atсын ki?"

Gölgeli odada, dakikalar fitille birlikte yanıp gittikçe bekledik.

Bana, "Eğer seni bulur ve adını söylerse, derken neyi kas-

270

AMBER YILLIKLARI - 1

..n? seni hangi adla çağıracak?" diye sordu.

„R raya neredeyse ulaşmayan birinin ismiyle," dedim, i kjr şekilde, bir yerden tanıyabileceğini düşünüyor-

sun"

«Öyle olabilir.

Bunun üzerine benden uzaklaştı.

"Korkma," dedim. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Korkuyorum ve bana zarar vereceksin!" dedi. "Biliyorum! Ama seni istiyorum! Seni neden istiyorum?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Dışarıda bir şey var!" dedi, hafiften isterik bir sesle. "Yakında! Çok yakında! Dinle! Dinle!"

"Kapa çeneni!" dedim, ensem soğuk, ürpertici bir his gelip boğazımda düğümlenirken. "Odanın diğer ucuna, yatağın arkasına geç!"

"Karanlıktan korkuyorum," dedi.

"Geç, yoksa seni bayılıp taşımam gerekecek. Burada ayağıma dolanırsın."

Fırtınanın içinde ağır bir kanat sesi duyuyordum ve kız bana itaat için hareket ederken duvarın taşlarından bir tırmalama sesi geldi.

Derken, gözlerime dikilmiş iki sıcak, kırmızı gözün içine bakıyordum. Gözlerimi hemen yere indirdim. Yaratık orada, pencerenin dışındaki pervazda durmuş beni süzüyordu. Boyu bir seksenden daha uzundu, alnından budak budak, koca boynuzlar çıkmıştı. Çıplaktı, teni kül rengiydi. Cinsiyetsiz görünüyordu ve sırtından uzanan koca, deri kanatları arkasına doğm iyice uzanıyor, geceye karışıyordu. Sağ elinde kara metalden kısa, ağır bir kılıç vardı ve kılıcın üstü rünlerle kaplı-

dı- Sol eliyle pencere kafesini kavramıştı.
271

ROGER ZELAZNY

"Canın pahasına gir," dedim yüksek sesle ve Grays-n, dir'in ucunu, onun göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttu Kıkırdadı. Orada öylece durup kıkır kıkır güldü bana. Gn lerimi bir kez daha yakalamaya çalıştı, ama izin vermeyecek tim buna. Eğer gözlerime uzunca süre bakarsa beni tanırdı ce hennem kedisinin yaptığı gibi. Konuştuğunda, sesi, kelimeleri üfleyen bir fagot gibiydi. "Sen o değilsin," dedi, "çünkü daha küçük ve yaşlısın. Yi- ne de... Şu kılıç... Onun olabilir. Kimsin sen?" "Sen kimsin?" diye sordum. "Strygalldwir'dir benim adım. Beni böyle çağır ve kalbini ve ciğerini yiyeyim." "Çağırma mı? Telaffuz bile edemiyorum ki," dedim, "hem sirozum sende hazımsızlık yapar. Git buradan." "Kimsin sen?" diye tekrarladı. "Misli, gammi gra'adil, Strygalldwir," dedim ve sanki ayağı yanmışçasına sıçradı. "Bu kadar basit bir büyüyle mi beni kaçırmaya çalışıyor- sun?" diye sordu tekrar oturduğunda. "Ben düşük seviyeliler- den biri değilim." "Azıcık keyfini kaçırmış gibi göründü." "Kimsin Sen?" dedi yine. "Seni ilgilendirmez, Sharlie. Uç uç böceği, annen sana ter- lik pabuç alacak..." "Dört kez sormalı ve dört kez red cevabı almalıyım içeri gi- rip seni öldürmeden evvel. Kimsin sen?" "Hayır," dedim dikilip. "İçeri gel ve yan!" Bunun üzerine pencerenin kafesini söktü ve ona eşlik ede- rek odaya doluşan rüzgâr mumu söndürdü. İleri atıldım ve Grayswandir rünlü kara kılıçla buluştuğun- 272

AMBER YILLIKLARI - 1

ja kıvılcımlar uçuştı. Çarpıştık, sonra geri sıçradım. m varı karanlığa alışmıştı, bu yüzden ışığın kaybı beni • tmedi. Yaratık da gayet iyi görüyordu. Bir insandan da- •vlüvdü ama ben de öyleyim. Odada döndük. Etrafımız- da guV y ' .. , ,? dibi bir rüzgar esti ve tekrar pencerenin önünden geç- "rnizde soğuk yağmur damlaları kamçladı yüzümü, ilk kez ladiğimde _g5ğsu boyunca uzun bir kesik- yaranın kenar- I nnda küçük alevler dans ettiyse de, yaratık sessiz kaldı. İkin- ci yaralayışında -kolunun üst kısmından- bir çığlık atıp bana sövdü. "Bu gece kemiklerindeki iliği emeyeğim!" dedi. "Onları ku- rutup incelikle müzik enstrümanlarına çevireceğim! Ne zaman çalsam, ruhun bedensiz bir ızdırapla kıvranacak!" "Çok güzel yanıyorsun," dedim. Saniyenin küçük bir kesiri kadar yavaşladı ve kolladığım fırsat oradaydı işte. Kara kılıcı bir kenara çeldim ve hamlem kusursuzdu. He- defim yaratığın göğsünün ortasıydı. Delip geçtim. O zaman uludu ama devrilmedi. Grayswandir kavrayışım-

dan kurtulmuştu ve yaranın etrafında alevler çiçek gibi açmıştı. Orada, alevlerle öylece duruyordu. Üzerime doğm bir adım attı ve küçük bir iskemle kapıp aramızda tuttum.

"Kalbimi, insanlannkinin bulunduğu yerde saklamam," dedi.

Sonra hücum etti ama darbesini iskemleyle savuştunıp ayaklardan biriyle sağ gözüne vurdum. Sonra iskemleyi bir yana fırlatıp ileri atıldım ve sağ bileğini yakalayıp kıvırdım. Dirseğine elimin kenarıyla, vurabildiğim kadar sert vurdum. Keskin bir çatırtı geldi ve rünlü kılıç çınlayarak yere düştü. O da sol eliyle başıma vurdu ve yere serildim.

273

ROGER ZELAZNY

Kılıca doğru atıldı, ama ayak bileğini kavrayıp çektim. Yüzü koyun yayıldı, kendimi onun üzerine atıp gırtlama buldum. Başımı çenem göğsüme değecek şekilde omzum boşluğuna eğdim, çünkü sol eliyle tırmalayıp yüzümü bırmaya çalışıyordu.

Ölümcül kavrayışım sıklaştıkça gözleri benimkileri aradı ve bu sefer sakınmadım. İkimiz de bildiğimiz şeyi öğrendiğimiz sırada beynimin temelinde küçük bir şok oldu.

"Sen!" diye solumaya muvaffak oldu, ben ellerimi sertçe büküp, hayat o kıpkırmızı gözleri terk etmeden önce. Kalktım, ayağımı cesedine dayadım ve Grayswandir'i çektim.

Kılıcım kurtulduğunda yaratık cayır cayır yandı ve zeminde kararmış bir nokta kalıncaya kadar da yanmayı sürdürdü. Derken Lorraine geldi, ona sarıldım ve benden onu kendi evine, yatağına götürmemi istedi. Öyle yaptım ve orada, o ağlayarak uykuya dalana kadar beraberce uzanmaktan başka bir şey yapmadık. İşte böyle tanıştım Lorraine ile.

Geç sabah güneşi sırtımıza vuairken, Lance, Ganelon ve ben yüksek bir tepede atlarımızın üzerinde durduk ve aşağıya, o yere baktık. Görünüşü bazı düşüncelerimi onaylıyordu. Amber'in güneyindeki vadiyi dolduran, o çarpılmış ormana benziyordu.

Ah, baba! Ben ne yaptım, dedim kalbimden ama altımda duran ve göz alabildiğine uzanan karanlık Çember'den başka hiçbir yanıt yoktu.

Siperliğimin demirleri arasından baktım oraya... kömürleşmiş görünümü, ıssız ve çürüme kokulu. Bu günlerde miğferimin içinde yaşıyordum. Adamlar buna gösteriş gözüyle bakı-

274

AMBER YILLIKLARI -1

lardı ama rütbem, bana egzantrik olma hakkı veriyordu.

I,0-feri iki haftadır, Strygalldwir'le savaştığımdan beri giyiyordum- Dövüşün ertesi sabahı, Lorraine'e verdiğim sözünü tutmak • m Harald'a haddini bildirmeden önce geçirmişt看 başıma ve vücudum geliştikçe, yüzümü saklı tutmanın daha iyi olacağına kanaat getirmişt看.

« Artık belki de on dört taş çekiyordum ve kendimi eskisi gibi hissetmekteydim. Eğer adına Lorraine denen ülkeyi bu pislikten temizlemeye yardımcı olabilirim, en çok istediğim şeyi denemek için en azından bir şansım olacağını ve belki de başarabileceğimi biliyordum.

"Demek bu," dedim. "Toplanmış asker falan göremiyonim."

"Atlarımızı kuzeye sürmemiz gerektiğine inanıyorum," dedi Lance, "ve onlan hiç kuşkusuz sadece karanlık bastırdıktan sonra göreceğiz."

"Ne kadar kuzeye?"

"Üç ya da dört fersah. Etrafta dolanıyorlar."

Çember'e ulaşmak için iki gün at sürmüştük. O sabah erken saatlerde bir devriye grubuyla karşılaşmış ve o şeyin içinde her gece askerlerin toplanmaya devam ettiğini öğrenmiştik. Çeşitli idmanlar yapıyor, sonra sabahın gelişiyle birlikte -daha derin bir yerlere- kayboluyorlardı. Öğrendiğime göre Çember'in üzerinde sürekli bir fırtına bulutu vardı ama fırtına hiç patlak vermiyordu.

"Burada kahvaltımızı edip kuzeye öyle gidelim mi?" diye sordum.

"Neden olmasın?" dedi Ganelon. 'Açlıktan ölüyonim ve Ektimiz var."

Böylece indik atlarımızdan ve kurutulmuş et yiyip matara-

ROGER ZELAZNY

larımızdakileri içtik.

"Hâlâ o notu anlamıyorum," dedi Ganelon geçirdikten son-

ra, göbeğini sıvazlayıp piposunu yakarken. "Son savaşta v mızda olacak mı, olmayacak mı? Eğer yardıma niyetliySe rede? Çarpışma günü git gide yaklaşıyor."

"Unut onu," dedim. "Belki de bir şakaydı."

"Unutamam, kahrolasıcı!" dedi. "Tüm bu işin altında tuh f birşeyler yatıyor!"

"Nedir o?" diye sordu Lance ve Ganelon'un ona anlatma- mış olduğunu ilk kez o zaman anladım.

"Eski hükümdarım Lord Convin, bir posta güverciniyle, geleceğini söyleyen tuhaf bir mesaj yolladı. Onun öldüğünü sa- nıyordum ama bu mesajı yolladı," dedi ona Ganelon. "Hâlâ neye yormak gerektiğini bilemiyorum."

"Convin mi?" dedi Lance ve nefesimi tuttum. "Amber'li Cor- win mi?"

"Evet, Amber'li ve Avalon'lu."

"Mesajı unut."

"Neden?"

"O onursuz bir adamdır ve verdiği söz hiçbir şey ifade et- mez."

"Onu tanıyor musun?"

"Onun hakkında birşeyler biliyomm. Nice zaman önce bu topraklara hükmederdi. Şeytan lordun hikâyelerini anımsamı- yor musun? Aynı kişi. Convin'di o, benden önceki günlerde. Yaptığı en iyi şey, kendisine karşı direniş çok kuvvetlendiğin- de tahttan çekilip tüymekti."

Doğru değildi bu!

Yoksa öyle miydi?

Amberin sonsuz gölgesi düşer ve oradaki mevcudiyetin1'

276

AMBER YILLIKLARI - 1

• benim Avalon'umun da bir çok gölgesi vardı. Adı-

^eÜ ı atmadığım bir çok dünyada biliniyor olabilirdim,
1111 •• ölaeledm oralarda yürümüş, yaptıklarımı ve düşünce-
• kusurlu şekilde taklit etmiş olurlardı.
"U vır" dedi Ganelon, "Eski hikâyelere asla kulak asma-
ı n Burada hüküm süren de aynı adam olabilir miydi,
Au merak ediyorum. Bu ilginç.
uCok" diye katıldım çorbada tuzum bulunsun diye. "Ama
kadar önce tahtı elinde tuttuysa şimdiye dek ölmüş ya da eli
ayağı tutmaz hale gelmiş olmalı."
"O bir büyücüydü," dedi Lance.
"Benim tanıdığım kesinlikle öyleydi," dedi Ganelon, "çün-
kü beni, artık ne ilmin ne de büyü'nün bulamayacağı bir ülke-
den buraya sürgün etti."
"Bundan daha önce hiç söz etmemiştin," diye konuştu Lan-
ce. "Nasıl oldu?"
"Seni ilgilendirmez," dedi Ganelon ve Lance bir kez daha
sustu.
Kendi pipomu çıkardım -iki gün önce bir tane edinmiştim-
ve Lance de aynısını yaptı. Kilden yapılmıştı, sıcak duman iyi
çekiliyordu. Pipolarımızı yaktık ve tüttürerek orada oturduk.
"Evet, akıllıca olanı yaptı," dedi Ganelon. "Artık unutalım."
Unutmadık elbette ama ondan sonra o konudan uzak dur-
duk.
O karanlık şey arkamızda olmasaydı şayet, orada sırf öyle-
ce oturup rahatlamak bir hayli hoş olacaktı. Aniden kendimi o
ikisine yakın hissettim. Onlara birşeyler söylemek istedim ama
ne olduğunu çıkartamadım. Ganelon acil işleri bir kez daha
şündeme getirerek bunu çözdü.
"Demek onlar bizi vurmadan, biz onları vuralım istiyorsun,
277

ROGER ZELAZNY

ha?" dedi.
"Bu doğru," diye yanıtladım onu. "Savaşı onların sah-
ıyalım."
"Sorun şu ki, orası kendi sahaları," dedi. "Orayı bizim sı
.^^_, ı an
bildiğimizden daha iyi tanıyorlar ve orada hangi güçleri c i
rabileceklerini kim bilir?"
"Boynuzlu olanı öldürün, çökeceklerdir," dedim.
"Belki. Belki de değil. Belki bunu sen yapabilirsin," ded
Ganelon. "Ama şansım yaver gitmediği sürece yapabilir mi
yim, bilemiyorum. Kolayca ölmeyecek kadar kötü o. Hâlâ bir-
kaç sene önce olduğum kadar iyi olduğumu düşünsem de
kendimi kandırıyor olabilirim. Belki yumuşadım. Bu kahrola-
sıca eve tıkılıp kalma işini asla istemedim!"
"Biliyorum," dedim.
"Biliyorum," dedi Lance.
"Lance," dedi Ganelon, "dostumuzun söylediği gibi mi yap-
malıyız? Saldırmak mıyız?"
Omuz silkip yuvarlak laflar etmeliydi. Etmedi.
"Evet," dedi. "Geçen sefer bizi neredeyse yeniyorlardı. Kral
Uther'in öldüğü gece, buna ramak kalmıştı. Eğer şimdi saldır-
mazsak, gelecek sefere bizi bozguna uğratacaklarını hissediy-
yorum. Ah, bu kolay olmaz ve onların canını kötü yakabiliriz.
Ama sanırım bunu başarabilirler. Şu anda ne yapabileceğimizi
görelim, sonra planlarımızı saldırı için yapalım."

"Pekâlâ," dedi Ganelon. "Bana da beklemekten gına geldi zaten. Dönüşümüzden sonra bana bunu tekrar hatırlatın, size ayak uydururum."

Biz de öyle yaptık.

O öğlen kuzeye at sürdük ve kendimizi tepelerde gizledik, Çember'e yukarıdan baktık. İçinde kendi yöntemleriyle ibadet

278

AMBER YILLIKLARI - 1

egzersiz yapıyorlardı. Dört bin civarında asker oldu-

ı m in ettim- Bizde iki bin beş yüz civarı asker vardı.

? içinde gürültüler çıkaran tuhaf, uçan, sıçrayan, sürü-
leri de vardı. Bizim de sağlam yüreklerimiz.

nen şeyieu

ihtiyacım olan, liderleriyle başbaşa geçirilecek birkaç

tkavdı ve şu ya da bu şekilde, bir karara varılacaktı. Ora-

asağıdaki her şey. Bunu ben yapmıştım ve telafi etmek de
bana düşerdi, yapabilirsem eğer.

Yapamayacağımdan korkuyordum.

Öfke, korku ve acıdan oluşmuş bir tutku krizinde bu şeyi
salmıştım ve varolan her dünyanın bir yerine yansımıştı. Bir
Amber Prensi'nin kan laneti böyledir.

Onları, Çember'in Bekçileri'ni bütün gece izledik ve sabah-
leyin ayrıldık.

Karar, hücumdu!

Böylelikle geri döndük bütün yolu ve bizi kimse takip et-
medi. Ganelon'un şatosuna vardığımızda plan yapmaya giriş-
tik. Askerlerimiz hazır -belki de gereğinden fazla- ve on beş
gün içinde saldırmayı kararlaştırdık.

Lorraine'le yataırken ona tüm bunlardan bahsettim. Çünkü
bilmesi gerektiğini hissediyordum. Onu Gölge'ye kaçırma gü-
cüne sahiptim... rıza gösterirse, hemen o gece. Göstermedi.

"Seninle kalacağım," dedi.

"Peki."

Ona her şeyin elimde olduğunu hissettiğimi söylemedim,
ama içimde öyle bir his var ki, biliyor ve bir sebepten dolayı
bana güven duyuyordu. Ben duymazdım, ama bu onun mese-
lesiydi.

"Her şeyin nasıl olabileceğini biliyorsun," dedim.

279

ROGER ZELAZNY

"Biliyorum," dedi ve onun bildiğini biliyordum, bu
ötesi boştu.

Dikkatimizi başka konulara verdik ve sonra uyuduk

Bir rüya görmüştü.

Sabahleyin bana, "Bir rüya gördüm," dedi.

"Ne gördün?" diye sordum.

"Yaklaşan savaşı," dedi bana. "Seni ve boynuzlu olanı mü-
cadelede birbirinize kilitlenmiş gördüm."

"Kim kazanıyor?"

"Bilmiyomm. Ama sen uyurken, faydası dokunabilecek bir
şey yaptım."

"Keşke yapmasaydın," dedim. "Kendi başımın çaresine ba-
kabilirim."

"Sonra bu vakitte, kendi ölümümü gördüm."

"Seni bildiğim bir yere götürmeme izin ver."

"Hayır, yerim burası benim," dedi.

"Seni sahiplenmeye kalkmıyorum," dedim, "ama seni, rüyanda gördüğün her neyse, ondan kurtarabilirim. Bu kadar gücüm dahilinde, inan bana."

"Sana inanıyorum, ama gitmeyeceğim."

"Sen kahrolasica ahmağın tekisin."

»

"Bırak, kalayım."

"Nasıl istersen... Dinle, seni Cabra'ya bile gönderirim..."

"Hayır."

"Sen kahrolasica ahmağın tekisin."

"Biliyorum. Seni seviyorum."

"...Çok da aptalsın. 'Hoşlanıyorum,' diyecektin, unuttun mu?"

"Yapacaksın," dedi.

280

AMBER YILLIKLARI - 1

?•Cehenneme kadar yolun var," dedim.

hpn onu teskin edene kadar ağladı.

Sonra, t>cil

Böyleydi işte Lorraine.

281

3

Bir sabah, geçmişte olan her şeyi düşündüm. Erkek ve kız kardeşlerimi, sanki oyun kartlarıymışlarcasına düşündüm, ki yanlış olduğunu biliyordum bunun. Uyandığım kliniğe, Amber için savaşa, Rebma'daki Desen'i yürüyüşüme ve şimdi Eric'in olabilecek Moire'le geçirdiğim zamana kadar geriye gitti düşüncelerim. Bleys'i ve Random'u, Deirdre'yi, Caine'i, Gerard'ı ve Eric'i düşündüm o sabah. Savaş sabahıydı elbette ve Çember'in yakınındaki tepelerde kamp kurmuştuk. Gün boyunca birkaç kez saldırıya uğramıştık ama bunlar kısa, gerilla meseleleriydi. Saldırganların hakkından gelip devam etmiştik. Kararlaştırdığımız yöreye geldiğimizde kampımızı kurmuş, nöbetçilerimizi dikmiş ve dinlenmiştik. Rahatsız edilmeden uyuduk. Erkek ve kız kardeşlerimin de, benim onları düşündüğüm gibi, beni düşünüp düşünmediklerini merak ederek uyandım. Çok hüzünlü bir düşünceydi.

Küçük bir korunun mahremiyetinde, miğferim sabunlu su dolu, sakalımı kestim. Sonra ağır ağır giyindim, şahsi ve yıpranmış renklerimi kuşandım. Bir kez daha taş kadar sert, top- rak kadar kara ve cehennem kadar kötüydüm. Bu gün o gün olacaktı. Siperliğimi indirdim, örme zincir zırhımı giydim, kemerimin tokasını ilikledim ve Grayswandir'i belime astım.

282

AMBER YILLIKLAR] - 1

lerinimi yakamda gümüş bir gülle bağladım ve her S°n redeyse hazır olduğunu söylemek için beni arayan bir parafından bulundum.

r lmeğe ısrar gösteren Lorraine'i öptüm. Sonra atıma bin- Yıldız adlı demir kırık bir ata ve onu ön sıraya sürdüm.

Orada Ganelon ve Lance'le karşılaştım. "Hazırız," dediler.

Subaylarımı çağırdım ve bilgilendirdim onları. Selam dur- dular döndüler ve at sırtında uzaklaştılar.

"Çok yakında," dedi Lance piposunu yakarken.
"Kolun nasıl?"
"Şimdi iyi," diye karşılık verdi, "dün verdiğin egzersizden sonra. Mükemmel."
Siperliğimi açtım ve kendi pipomu yaktım.
"Sakalını kesmişsin," dedi Lance. "Seni onsuz düşünemiyorum."
"Miğferim böyle daha iyi oturuyor," dedim.
"Talih hepimize gülsün," dedi Ganelon. "Ben tanrı tanımam, ama aralarından zalimet edip, de bizim yanımızda olmayı seçenler olursa, onlara kucak açarım."
"Tek bir Tanrı vardır," dedi Lance. "O'nun bizimle olması için dua ediyorum."
"Amin," dedi Ganelon piposunu yakıp. "Bugünlük."
"Zafer bizim olacak," dedi Lance.
"Evet," dedim güneş doğuyu, sabah kuşlarıysa havayı canlandırırken, "öyle bir his var."
İçmeyi bitirince pipolarımızı boşalttık ve kemerlerimize yerleştirdik. Zırhlarımızı son kez sıkıştırıp kapatarak kendimizi güvenceye aldık ve Ganelon, "İşe koyulalım," dedi.
Subaylarım rapor verdiler. Bölüklerim hazırды.
Sıra halinde tepeden aşağı indik ve Çember'in dışında top-

283

ROGER ZELAZNY

as-
landık. İçeride hiçbir şey kıpırdamıyordu ve görünürde hi-
ker yoktu.
"Corwin'i merak ediyorum," dedi Ganelon bana.
"O bizimle," dedim ve bana tuhaf bir bakış attı, gürü ük k
fark etmiş gibi göründü ve sonra kaba bir tavırla onayladı
"Lance," dedi toplandığımızda. "Emri ver."
Lance kılıcını sıyırdı. "Hücum!" çığlığı dört bir yanımızda
yankılandı.
Karşımıza bir şey çıkmadan, Çember'in neredeyse yedi yüz
metre içine girmiştik. Tümü de atlı beş yüz kişi, başı çekiyor-
duk. Önümüzde kara bir süvari birliği belirdi ve onlarla karşı-
laştık. Beş dakika sonra dağıldılar, sürmeye devam ettik.
Derken gökgürültüsünü işittik.
Şimşek çaktı ve yağmur başladı.
Fırtına patlamıştı nihayet.
Çoğunluğu mızrakçılardan oluşan ince bir saf halinde piya-
deler yolumuzu tıkamış, duygusuzca bekliyorlardı. Tuzağın
kokusunu hepimiz almıştık belki, ama üzerlerine atıldık.
O anda süvariler iki cenahımızdan vurdular.
Geri döndük ve gerçek savaş başladı.
Belki yirmi dakika sonraydı...
Ana kuvvetin gelmesini bekleyerek dayandık.
Sonra iki yüz kadarımız yola devam etti...
İnsanlar. Bizim öldürdüklerimiz ve bizi öldürenler insan-
dı... gri suratlı, haşin görünümlü adamlar. Daha fazlasını isti-
yordum. Bir tane daha...
Onları yarı metafizik bir lojistik problemi olmalıydı. Bu
Geçit'ten ne kadar fazlası getirilebilirdi? Emin değildim. Pek
yakında...

284

AMBER YILLIKLARI - 1

„v; tırmandık ve aşağımızda, uzaklarda kara bir hi-
gir tepey

,ar uzanıyordu.

fOhcım kaldırdım.

tepeden aşağı inerken saldırdılar.

T sladüar, vırakladılar ve kanat çırpıldılar. Benim gözümde

• anların azalmaya başladığı anlamına geliyordu. Grays-

dir elimde bir ateş olmuştu, bir şimşek, taşınabilir bir

ı ktrikli sandalye. Onları, yaklaştıkları kadar hızlı öldürdüm

ölürken tutuştular. Sağımda Lance'in de benzer bir kaos

? ttl çizdiğini ve bir yandan kendi kendine mırıldandığını gör-

düm. Hiç şüphesiz ölümler için dualar. Solumda Ganelon etrafı-

na saldırıyordu ve atının kuyruğunu ateşten bir yol izliyordu.

Çakan şimşeklerin arasında, hisar daha da büyümüş görünü-

yordu.
Yüz kadarımız ileri atıldık ve ucubeler yol kenarına devril-

diler.
Kapıya vardığımızda insanlardan ve hayvanlardan oluşan

yaya bir orduyla burun buruna geldik. Saldırdık.

Sayıcı üstünlerdi bizden, ama pek az seçeneğimiz vardı.

Belki kendi piyadelerimizle arayı biraz fazla açmıştık. Ama dü-

şünmedim. Gördüğüm kadarıyla en önemli şey zamandı şim-

di.
"İçeri girmeliyim!" diye bağırdım. "O içeride!"

"O, benimdir!" dedi Lance.

"Sizin olsun!" dedi Ganelon, çatışarak. "İlerleyebiliyorken

ilerleyin! Sizinleyim!"
Öldürdük, öldürdük ve öldürdük, derken dalga onlardan
yana döndü. Az ya da çok insan olan tüm çirkin varlıklar, in-

san askerlerle karışmışlardı. Kendimizi her tarafa karşı koru-
yan sıkı bir düğüm haline gelmiştik, o sırada kir pas içindeki
28S

ROGER ZELAZNY

piyadelerimiz yetiştiler ve biçmeye başladılar. Kapıya ^j. ,
daha yüklendik ve bu sefer başardık, kırk ya da elli kadarı
Başardık ve bu sefer avluda öldürülmesi gereken aske ı
vardı.

Kara kulenin ayağına ulaşmayı başaran bir düzine kada-
mız son bir nöbetçi grubuyla karşı karşıya geldi.

"Devam et!" diye bağırdı Ganelon biz atlanımızdan sıçrar ve
güçlkle ilerleyerek aralarına dalarken.

"Devam et!" diye bağırdı Lance ve sanırım ikisi de, ya be-
ni, ya da birbirlerini kastettiler.

Ben, kastedilenin ben olduğuma yordum ve arbededen
sıyrılıp merdivenlere koştum.

Orada, en yüksek kulede olacaktı, biliyordum ve onunla
yüzleşip, yüzünü yere yapıştırmam gerekecekti. Bunu yapabi-
lir miyim, bilmiyordum ama denemeliydim, çünkü onun nere-
den geldiğini gerçekten bilen tek kişi -ve onu oraya koyan-
bendim.

Merdivenlerin en üstünde kalın bir tahta kapıya geldim.

Açmaya çalıştım ama diğer taraftan kilitlenmişti. Ben de olabil-
diğince sıkı bir tekme attım.

Bir çatırtıyla içeri devrildi..

Onu orada, pencerenin kenarında gördüm, hafif zırh giy-

»

miş insan biçimli bir gövde ve o muazzam omuzların üzerinde bir keçi başı.

Eşiği geçip durdum.

Kapı yıkıldığı vakit bakmak üzere dönmüştü ve şimdi, çeliğin arasından gözlerimi anyordu.

"Ölümlü insan, çok ileri gittin," dedi. "Sen, ölümlü bir insan mısın?" ve elinde bir kılıç vardı.

"Strygalldwir'e sor," dedim.

286

AMBER YILLIKLARI - 1

,,, nldürensın," dedi. "Seni adınla çağırırdı mı?"

»Sen onu

»Belki."

mdaki merdivenden ayak sesleri geliyordu. Kapının agzından sola çekildim.

r nelon odaya daldı ve ona "Dur!" dedim ve öyle yaptı.

"İşte bu yaratık," dedi. "Nedir o?"

"Sevdiğim bir şeye karşı işlediğim günah," dedim. "Ondan uzak dur. Benimdir."

"Senin olsun."

Hiç kıpırdamadan kaldı.

"Gerçekten kastettiğin bu muydu?" diye sordu yaratık.

"Kendin bul," dedim ve üstüne sıçradım.

Ama benimle kılıç çatıştırmadı. Onun yerine herhangi bir ölümlü kılıç ustasının aptalca bulacağı şeyi yaptı.

Kılıcını, sivri ucu önde, bir şimşek gibi fırlattı bana. Ses göğün güdemesinden farksızdı. Kulenin dışında doğa unsurları, kulakları sağır eden bir yanıtla yankıladılar onu.

Kılıcı, Grayswandir'le sanki sıradan bir hamleymişçesine çeldim. Zemine saplandı ve alevler içinde kaldı. Dışarıda, şimşek karşılık verdi.

Bir an için ışık, magnezyum ateşi gibi kör ediciydi ve o anda yaratık üstüme çullandı.

Kollarımı iki yanıma çiviledi ve boynuzlarıyla miğferimin siperliğine vurdu, bir kez, iki kez...

Derken o kollara karşı kuvvetimi uyguladım ve kavrayışı zayıflamaya başladı.

Grayswandir'i düşürdüm ve son bir çabayla yaratığın elinden kurtuldum.

O anda gözlerimiz buluştu.

İkimiz de birbirimize vurduk ve geriye sendeledik.

287

ROGER ZELAZNY

"Amber'in Lordu," dedi o vakit, "neden benimle do, ??

üşü-

yorsun? Bize bu geçidi, bu yolu açan sendin..."

"Düşüncesizce yapılmış hareketimden pişmanlık duyu ve geri almaya çalışıyorum."

"Çok geç ve burası başlamak için tuhaf bir yer."

Tekrar vurdu, öyle hızlıydı ki, gardımı aştı. Duvara çarptım

Ölümcüldü sürati.

Elini kaldırıp bir işaret yaptı ve Kaos Sarayları'nın görüntü, leri geldi önüme... tüylerimi diken diken eden, ruhumda buz

gibi bir rüzgâr estiren, yapmış olduğumu anlatan bir hayal.
"...Gördün mü?" diyordu bana. "Bize bu Geçit'i sen verdin.
Yardım et bize ve senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim."

Bir an için duraksadım. Eğer yardım edersem, tam önerdiği şeyi yapması olasıydı.

Ama ondan sonra sonsuza dek bir tehdit olacaktı. Kısa süreli ittifakın ardından, istediklerimizi alır almaz birbirimizin gırtlığına sarılacaktık ve o karanlık güçler o zamana kadar daha çok güçlenmiş olacaktı. Yine de, eğer şehri ele geçirebilirim...

"Anlaşmaya vardık mı?" diye geldi o tiz, melemeye yakın soru.

Gölgeleri düşündüm ve Gölge'nin ötesindeki yerleri...

Yavaşça elimi uzatıp miğferimi çözdüm.

Sonra, tam rahatlamış görüldüğü anda yaratığa savurdum.

Sanırım o anda Ganelon hareketlenmişti bile.

Odanın karşı ucuna fırladım ve yaratığı duvara dayadım.

"Hayır!" diye haykırdım.

İnsansı elleri, neredeyse benimkilerin onun gırtlığına sarıldığı anda buldu boynumu.

288

AMBER YILLIKLARI - 1

gücümle sıktım ve büktüm. Sanırım o da aynısını yapıyor.

PVin kum bir dal gibi çatırdadığını işittim. Kimin boy-

Bir Şw

niinun

du.

kırıldığı merak ettim. Benimki kesinlikle çok ağrıyor-
Gözlerimi açtım ve göğü gördüm. Yere serilmiş bir battaniyenin üzerinde, sırtüstü yatıyordum.

"Korkarım yaşayacak," dedi Ganelon ve başımı yavaşça, sesinin geldiği yöne döndürdüm.

Kılıcını dizlerine yatırmış, battaniyenin ucuna ilişmişti. Lorraine de onurdaydı.

"Nasıl gidiyor?" dedim.

"Kazandık," dedi bana. "Sözünü tuttun. O şeyi öldürdüğünde hepsi sona erdi. İnsanlar bilinçsizce yere döküldüler, yarattıkları ise yandılar."

"Güzel."

"Burada oturmuş, senden artık neden nefret etmediğimi merak ediyorum."

"Bir sonuca varabildin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Belki de birbirimize çok benzediğimiz için. Bilmiyorum."

Lorraine'e gülümsedim.

"İş kehanete geldiğinde çok beceriksiz olduğuna sevindim.

Savaş bitti ve hâlâ hayattasın."

"Ölüm başladı bile," dedi, gülümsememi karşılıksız bırakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ Lord Convin'in büyük babamı nasıl idam ettirdiğine dair hikâyeler anlatıyorlar -atlara sürükletmiş ve halkın önün-

289

ROGER ZELAZNY

de dört parçaya ayırtmış- ona karşı ilk ayaklanmalara

• , , , .- ? ? " anbirj.

nın başını çektiği için.

"O ben değildim," dedim. "Gölgelerimden biriydi."

"Başını iki yana salladı ve, "Amber'li Convin, ben nı

"seiti

oyum," dedi, doğruldu ve yanımdan gitti.

"O neydi?" diye sordu Ganelon kadının gidişini umursan

dan. "O kuledeki şey neydi?"

"Benimdi," dedim; "Amber'i lanetlediğim sırada salıverd'

ğim şeylerden biriydi. O zaman Gölge'nin ötesinde uzanan ve

gerçek dünyaya giden yolu açtım. En az direniş gösteren pa-

tikalari, gölgelerden Amber'e doğru izledi bu yaratıklar. Bura-

da, patika Çember'di, başka bir şey de olabilirdi. Ama onların

yolunu kapadım artık. Burada huzur içinde olabilirsiniz."

"Bu yüzden mi geldin buraya?"

"Hayır," dedim. "Aslında sayılmaz. Avalon yolundaydım ki

Lance'e rast geldim. Onu orada öylece yatarken bırakamazdım

ve onu sana getirmekle, kendi işime burnumu soktum."

"Avalon mu? O zaman yok edildi derken yalan söylüyor-

dun?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır. Bizim Avalon'umuz düştü, ama Gölge'de onun gi-

bi nicelerini bulabilirim."

"Beni de yanına al."

"Deli misin?"

"Hayır, ne pahasına olursa olsun doğduğum topraklara bir

kez daha bakacağım."

"Orada yaşamaya gitmiyorum," dedim, "savaşa silah toplama-

maya gidiyorum. Avalon'da kuyumcuların kullandığı pembe

bir toz vardır. O tozu bir kez Amber'de yakmıştım. Oraya onu

almaya gidiyorum, böylece Amber'i kuşatmak üzere tüfekler

290

AMBER YILLIKLARI - 1

Mm ve benim olan tahtı elde edeceğim."

y3! ' -7ünü ettiğin, Gölge'nin ötesinden gelen yaratıklar?"

ı la sonra ilgileneneğim. Eğer bu sefer kaybedersem,

ı nlar artık Eric'in sorunu."

i kör edip zindana attırdığını söylemiştin."

»Doğru- Gözlerim yeniden çıktı. Kaçtım."

• -Sen bir şeytansın."

"Bu sık sık söylenmiştir. Artık inkâr etmiyorum."

"Beni de yanına alacak mısın?"

"Eğer gerçekten istiyorsan. Ama senin bildiğin Avalon'dan

farklı olacaktır."

"Amber'e!"

"Sen delisin!"

"Hayır. Meşhur şehri nicedir görmek istemişim. Avalon'u

bir kez daha gördükten sonra gözümü daha iyi bir şeye çevir-

receğim. İyi bir general değil miydin?"

"Evet."

"O zaman bana tüfek dediğin şu şeyleri öğreteceksin ve sa-

na savaşların en büyüğünde yardım edeceğim. Önümde çok

vaktim kalmadı, biliyorum. Beni de götür."

"Kemiklerin Kolvir'in eteğinde ağarabilir, benimkilerle bir-

likte."

"Hangi savaş garantidir ki? Şansımı deneyeceğim."

"Nasıl istersen. Gelebilirsin."

"Teşekkür ederini, Lordum."

O gece orada kamp kurduk, ertesi sabah şatoya at sürdük. Sonra Lorraine'i aradım. Onun eski âşıklarından biriyle, Melkin adlı bir subayla kaçtığını öğrendim. Kız üzülüyse de, hakkında sadece söylentiler duymuş olduğu bir şeyi açıklamama fırsat bırakmamasına içlerimden. Onların peşine düşmekte

291

ROGER ZELAZNY

karar kıldım.

Yıldız'a bindim, kaskatı kesilmiş boynumu onların D-olmaları gereken yöne çevirdim ve sürdüm. Aslında onu layamıyordum. Şatoda boynuzlu olanı öldüren kişi olarak kşılanmamıştım, oysa ki yerimde kim olsa, böyle andırdı. On'nn Corwin'e dair hikâyeleri hâlâ anlatılıyordu ve hepsinin d üzerinde şeytan yaftası vardı. Beraber alıştırma yaptığı,-,, omuz omuza çarpıştığım adamlar şimdi bana korkudan fazla sini barındıran bakışlar fırlatıyorlardı... fırlatmakla yetiniyorlardı sadece, çünkü gözlerini ya hemen kaçırıyor ya da başka şeylere çeviriyorlardı. Belki orada kalıp onları yöneteceğimden korkuyorlardı. Yola çıktığım zaman hepsi rahatlamışlardı herhalde, bir tek Ganelon hariç. Sanırım, Ganelon benim söz verdiğim gibi, dönmeyeceğimden korkuyordu. Onun bu sebepten benimle birlikte at sürmeyi teklif ettiğini düşünüyorum. Ama kendi başıma halletmem gereken bir şeydi bu. Lorraine'in benim için birşeyler ifade eder hale geldiğini keşfetmek beni şaşırtmıştı ve onun bu davranışıyla derinden yaralanmıştım. Kendi yoluna gitmeden önce, beni dinleme borcu vardı. Eğer tercihi hâlâ ölümlü yüzbaşısından yanaysa hayır duamı alırlardı. Eğer değilse, onu yanımda tutmak istediğimin farkına varmıştım. Güzel Avalon, bu işin bitimine ya da devamına karar verinceye kadar ertelenecekti.

Patika boyunca at sürdüm ve etrafımdaki ağaçlarda kuşlar şakıdı. Gün, gök mavisi ve ağaç yeşili bir huzurla, pırıl pırıldı, çünkü musibetten kurtulmuştu ülke. Yüreğimden sebep olduğum çürümüşlüğün küçük bir kısmını telafi etmekten kaynaklanan, neşeyi andıran bir şey vardı. Kötülük mü? Kahretsin, bunu çoğu kişiden fazla yapmışımdır, ama nereden bulduysam, yolda bir vicdan edinmişim ve onun, nadir memnuniyet

292

AMBER YILLIKLARI - 1

birinin keyfini çıkarmasına izin verdim. Amber eli-

. : ona biraz daha zaman tanıyabileceğimi hissedivordum. Hah!

eve yönelmiştim ve arazi bana yabancıydı. Yakın za-, aecmiş iki atimin izlerini apaçık belli eden patikayı iz-
Oianoa g"-v

Bütün gün yola devam ettim, akşam karanlığında ve ara sıra yolu incelemek için atımdan inerek. Nihayet??İerim bana oyunlar oynamaya başladı, ben de patikanın hırkaç yüz metre solunda bir vadecik keşfettim ve orada geceledim- Boynuzlu olanı rüyama sokan ve o savaşı bana tekrar yaşatan, hiç şüphesiz boynumdaki acıydı. "Yardım et bize ve

senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim," demişti. O anda dudaklarımda bir lanetle uyanıverdim.

Tan, göğü ağartınca ata bindim ve yola devam ettim. Soğuk bir gece olmuştu ve gündüz beni hâlâ kuzeyden gelen ellerle tutuyordu. Çimenler hafif bir donla ısıldıyordu, döşek niyetine kullanılmaktan pelerinim ıslaktı.

Öğlen civan sıcaklık biraz döndü dünyaya ve izler tazeleşti. Arayı kapatıyordum.

Lorraine'i bulduğumda atımdan aşağı atladım ve onun yatığı yere, dikenleriyle omzunu ve yanağını çizen çiçeksiz bir gül çalısının yanına koştum. Çok olmamıştı öleli, çünkü bıçağın göğsüne girdiği yerde kanı hâlâ ıslak, teni hâlâ ılıktı.

Ona mezar yapacak taş yoktu, ben de Grayswandir'le çimenleri kazıp, onu oracığa yatırdım. Adam onun bileziklerden, küpelerden ve mücevherli saç fırçalarından oluşan tüm dünyalığını almıştı. Üzerini pelerinimle örtmeden önce gözlerini kapamam gerekti ve o an elim titredi, gözlerim buğulandı. İşim uzun sürdü.

At sürmeye devam ettim, adamı yakalamam çok vakit al-
293

ROGER ZELAZNY

madı, sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi kaçıyor! haklıydı da. Onu atından indirdiğimde tek bir kelime et, ve .kılıcımı çekmedim, gerçi o çekti. Kırık bedenini yitmiş meşe ağacına fırlattım, arkama baktığımda üzeri kuşlar]a L. karaydı.

Mezarın üstünü kapamadan önce küpelerini, bilezikle ? ve fırçalarını geri koydum ve böyleydi işte Lorraine. OHR ve olmak istediği her şey bu şekilde bitmişti ve Lorraine ile benim, Lorraine denen ülkede tanıştığımızın ve ayrıldığımızın öyküsü böyledir ve sanırım yaşamımın yansımasına benzer çünkü bir Amber Prensi dünyadaki tüm çürümüşlüğü bir parçası ve ortağıdır, ne zaman vicdanımdan bahsetsem, içimde başka bir şeyin "Hah!" demesi bundandır. Bir çok yargının aynasında, iki elim kana boyanmıştır. Dünyada ve Gölge'de varolan kötülüğün bir parçasıyım ben. Bazen kendimin, diğer kötülüklere karşı çıkmak üzere varolan bir kötülük olduğunu düşünürüm. Bulduğum zaman Melkin gibileri öldürürüm ve peygamberlerin sözünü ettikleri ama gerçekten inanmadıkları o Büyük Gün gelip çatığında, dünya kötülükten tümüyle temizlendiğinde, o zaman ben de lanetler savurarak gömüleceğim karanlığa. Şimdi bakıyorum da, belki daha bile erken. Ama her neyse... O zamana kadar ellerimi ne yıkayacağım, ne de boş durmalarına izin vereceğim.

Döndüm, bilen, ama hiçbir zaman anlamayacak olan Ganelon'un Şatosu'na sürdürdüm atımı.

294

4

Avalon'a giden çılgın, tuhaf yollardan at sürdürdük de sürdürdük, Ganelon ve ben, güneşin piringten kabuğunun ve gecenin beyaz adacıklarının altındaki rüya ve karabasan sokaklarından aşağı; ta ki bunlar altın ve elmas parçacıklarına dönüşüp de, ay, bir kuğu misali yüzene değin. Gün, baharın yeşilini canlarıyla duyurdu, ulu bir nehri aştık, karşımıza dikilen dağlar, gece tarafından dondurulmuştu. Arzu okumu saldım geceyarısı-

na ve başımızın üzerinde alevlendi, bir meteor gibi yanarak kuzeye gitti. Yüz yüze geldiğimiz tek ejderha aksaktı, saklanma telaşıyla topallayıp, öksürdükçe ve soludukça papatyaları alazlıyordu. Parlak kuşların göçleri gideceğimiz yeri bir ok gibi işaretledi ve göllerden gelen kristalize sesler, biz geçerken sözlerimizi yankıladılar. Atımı sürerken şarkı söyledim ve bir süre sonra, Ganelon da katıldı bana. Bir haftayı aşkın süredir seyahat ediyorduk ve yer ve gök ve meltem, artık Avalon'a yakın olduğumuzu söylüyordu bana.

Güneş taşların ardına gizlenir ve gün ölüp yok olurken, göl kenarındaki bir kontlukta mola verdik. Ganelon'un eşyalarımızı paketlerinden çıkardığı sırada, ben de yıkanmaya, göle gittim. Su soğuktu ve insanı kendine getiriyordu. Uzunca bir süre suda oynayıp durdum.

295

ROGER ZELAZNY

Yıkanırken bir takım çığlıklar duyduğumu sandım emin olamadım. Tuhaf bir ormandı bu, çok da kaygdanım tim. Bununla beraber, çabucak giyinip aceleyle kampın vnu tuttum.

Yürürken yine geldi kulağıma: bir inleme, bir yakanş n ha da yaklaştığımda birilerinin karşılıklı konuştuğunu fark tim.

Sonra, kamp için seçtiğimiz küçük açıklığa girdim. Eşyalarımız etrafa saçılmış, bir kamp ateşi için hazırlık yapılmıştı. Ganelon bir meşe ağacının altına çömelmişti. Adam da ağaçtan sallanıyordu.

Gençti, sarı saçlı, açık tenliydi. İlk bakışta daha fazlasını söylemek mümkün değildi. Yerden birkaç metre yükseklikte baş aşağı asılı duran bir adamın yüz hatlarına ve boyuna dair kesin bir izlenim edinmenin zor olduğunu keşfettim.

Elleri arkadan bağlanmıştı ve sağ ayak bileğine düğümlenmiş bir iple, alçak bir daldan aşağı sarkıyordu.

Ganelon'un sorularına cevaben, kısa, hızlı cümlelerle konuşuyordu, yüzü ter ve tükürükle ıslanmıştı. Gevşekçe sallanmak yerine hızla ileri geri salınıyordu. Yanağında bir çürük, gömleğinin önündeysen bir ka<: damla kan vardı.

Durdum, kendime hâkim oldum, araya girmeden izlendim. Ganelon onu dump dururken olduğu yere aşmazdı, o yüzden adama hemen sempati duymamıştım. Ganelon'u bu tarz bir sorgulamaya iten her ne idiyse, bilginin beni de ilgilendireceğini biliyordum. Bir yandan da bu olayın bana, artık bir nevi müttefik olan Ganelon hakkında ne göstereceğini merak ediyordum. Hem başaşağı birkaç dakika daha geçirmenin o kadar da fazla zararı dokunmazdı...

Adamın gövdesi yavaşlayınca Ganelon onu bıçağın ucuyla

29(j

AMBER YILLIKLARI - 1

fesinin üzerinden dürttü ve bir kez daha şiddetle ileallamaya başladı. Bu, deriyi hafifçe deldi ve kırmızı bir ı plirdi Bunun üzerine çocuk haykırdı. Artık onun genç " inu görebiliyordum. Ganelon bıçağını uzattı ve ucunu aun geri salınışında gırtlığının ulaşacağı yerden birkaç . uzakta tuttu. Son anda geri çekti ve çocuk kıvranıp santim

,- -ffen!" diye feryat ederken kıkır kıkır güldü.
"Gerisi," dedi Ganelon. "Her şeyi anlat bana."
..^jepsi bu!" dedi beriki. "Başka bir şey bilmiyorum!"
"Neden?"
"O sırada üzerimden geçtiler! Göremedim!"
"Neden takip etmedin?"
"Onlar atlıydı. Bense yayan."
"Neden yürüyerek takip etmedin öyleyse?"
"Afallamıştım."
"Afallamışmış! Korktun! Birliğini terk ettin!"
"Hayır!"
Ganelon bıçağını ileri uzattı, yine en son anda geri çekti.
"Hayır!" diye haykırdı çocuk.
Ganelon bıçağı yine uzattı.
"Evet!" diye bağırdı çocuk. "Korkmuştum!"
"Sonra da kaçtın mı?"
"Evet! Kaçtım! O günden beri de kaçıyordum..."
"Peki sonra ne olup bittiğini bilmiyor musun?"
"Hayır."
"Yalan söylüyorsun!"
Bıçağı tekrar uzattı.
"Hayır!" dedi oğlan. "Lütfen..."
O vakit ileri çıktım.
"Ganelon," dedim.
297

ROGER ZELAZNY

Bana kısaca baktı ve bıçağı indirerek sırttı. Oğlan 0-
mı arıyordu.
"Elimizde ne var?" diye sordum.
"Hah!" dedi, oğlanın uyluğunun iç tarafına bir şaplak
du, çocuk bağırdı. "Anlatacak ilginç bir öyküsü olan bir u
asker kaçağı."
"Öyleyse kes ipini de dinleyeyim," dedim.
Ganelon döndü ve bıçağının bir darbesiyle ipi kesiverd'
Oğlan yere düştü, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya koyuldu.
"Onu malzemelerimizi aşırıya çıkarmaya çalışırken yakaladım ve
yöre hakkında sorgulamayı düşündüm," dedi Ganelon. "Ava-
lon'dan gelmiş... hem de çabucak."
"Ne demek istiyorsun?"
"İki gece önce gerçekleşen savaşta piyadeymiş. Korkup
kaçmış."
Oğlan itirazla kalkıştı ve Ganelon ona tekme yapıştırdı.
di.
"Sus!" dedi. "Anlatıyorum... aynı senin bana anlattığın şekil-
de!"
Oğlan çağanaz gibi yan yan yürüdü ve aman dileyen kos-
koca gözlerle bana baktı.
"Savaş mı? Kimmiş savaşanlar?" diye sordum.
Ganelon acı acı gülümsedi.
"Kulağa biraz tanıdık geliyor," dedi. "Görünüşe bakılırsa,
Avalon kuvvetleri pek de doğal olmayan yaratıklarla yaptıkla-
rı uzun mücadelelerin en büyük -ve belki de sonuncu- olanı-
na girmişler."
"Ya?"
Oğlanı inceledim ve gözlerini yere çevirdi, ama yere bak-
madan önce o korkuyu gördüm.

AMBER YILLIKLARI - 1

"İnlar" dedi Ganelon. "Cehennemden birinden çıkmış
li şeytanlar, güzel ve soğuk. Zırhlı ve silahlı. Uzun,
k saçlar- Buz gibi gözler. İnsan etiyle beslenen, ateş
t-u=va7 atlara binmişler. Gece vakti, birkaç sene önce-
,Oluyan Dey*1-

? depremin dağlarda açmış olduğu bir mağaralar labiren-
' A dışarı dökülüyorlar. Baskınlar düzenleyip genç erkeklerle-
tsak alıyor, geri kalanları öldürüyorlar. Esir alınanların ço-
daha sonra onların ordularının ardında, ruhsuz bir piyade
ı' liai olarak geri dönüyor. Bu, bizim bildiğimiz Çember'in
adamlarına çok benziyor."

"Ama onların çoğu, serbest bırakıldıkları zaman hayatta
kaldılar," dedim. "O zaman ruhsuz görünmüyorlardı, sadece
bir zamanlar benim olduğum gibi hafıza kaybına uğramışlardı.
Tuhaf, değil mi?" diye devam ettim, "sürücüler yalnızca gece
çıktığına göre gündüz vakti o mağaraları tıkamamış olmaları..."

"Bu kaçak, bana bunun denendiğini söylüyor," dedi Gane-
lon, "ve her seferinde, bir süre sonra, bir öncekinden de güç-
lü olarak sökün ediyorlarmış dışarı."

Oğlan kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti ama ona sorgulayıcı
bir bakış fırlattığımda, başıyla onayladı.

"Adına Koruyucu dedikleri Generalleri, onları bir çok sefer
bozguna uğratmış," dedi Ganelon. "Hatta gecenin bir kısmını
düşmanların lideriyle, Lintra adlı soluk tenli bir kancıkla geçir-
miş... cilveleşerek mi, barış görüşmeleriyle mi, emin değilim.
Ama bir sonuç çıkmamış bundan. Akınlar sürmüş ve kadının
ordusu daha da kuvvetlenmiş. Nihayet, Koruyucu onların kö-
künü kazımak umuduyla topyekün hücumla geçme kararına
varmış. Bu da o savaş meydanından kaçınış," dedi genci bıça-
ğının bir hareketiyle işaret ederek, "işte bu yüzden hikâyenin
sonunu bilmiyoruz."

299

ROGER ZELAZNY

"Böyle mi oldu?" diye sordum ona.

Oğlan gözlerini silahın ucundan kaçırdı, bir anlığına „??
ri gözlerimle buluştu, sonra yavaşça doğruladı.

"İlginç," dedim Ganelon'a. "Hem de çok. Sorunlarının K-
zim henüz çözmüş olduğumuzla bir bağlantısı bulundum ı
hissediyorum. Keşke savaşın nasıl sona erdiğini bilseydik"
Ganelon başıyla bana katıldı, silahını öbür eline aktardı
"Evet, artık onunla işimiz bittiyse..." dedi.

"Dur. Sanırım yiyecek birşeyler çalmaya çalışıyordu?"

"Evet."

"Ellerini çöz. Onu doyuracağız."

"Ama bizi soymaya kalktı."

"Bir seferinde bir adamı bir çift ayakkabı için öldürdüğünü
söylememiş miydin?"

"Evet, ama o farklıydı."

"Nasıl?"

"Yaptığım yanıma kâr kalmıştı."

Kahkaha attım. Makaralarım boşaldı ve gülmeyi keseme-
dim. Ganelon önce sinirlenmiş, sonra şaşırmış gözüksü. Sonra
o da kahkahalara boğuldu.

Genç, karşısında iki manyak varmışçasına süzüyordu bizi. "Pekâlâ," dedi en sonunda Ganelon, "pekâlâ." Eğildi, tek bir itişle oğlanı yuvarladı ve bileklerini bağlayan ipi kesti. "Gel, evlat," dedi. "Sana yiyecek birşeyler vereyim." Eşyalarımıza yürüdü ve birkaç erzak paketi açtı. Oğlan doğruldu ve onun ardı sıra topallayarak yavaşça geldi. Sunulan yiyeceği aldı, gözlerini Ganelon'dan ayırmadan, hızla ve şapırtıyla yemeye koyuldu. Verdiği bilgiler, doğruysa şayet, beni birkaç yeni sorunla yüz yüze getirmişti, bunların en önde geleni, istediğim şeyi savaşın kasıp kavurduğu bir ülke-

300

AMBER YILLIKLARI - 1

tmenin daha zor olacağıydı. Bozulma deseninin dokapsamma ilişkin korkularımı da destekler nitelikteydi, elon'un küçük bir ateş yakmasına yardımcı oldum. «RU planlarımızı nasıl etkiliyor?" diye sordu, rerçek bir seçenek görmüyordum. Arzu ettiğime yakın büsölgeler aynı şekilde etkilenecekti. Rotamı böyle bir etkikalmamış bir yere ulaşacak şekilde değiştirebilirdim, ama nııçta yanlış yere ulaşmış olurdum. Arzu ettiğim şey orada bulunmayabilirdi. Eğer kaosun yağmacıları Gölgelede yaptığım arzu yolculuğumda sürekli yoluma çıkacaklarsa, o zaman arzumun doğasıyla ilgileri var demekti ve şu ya da bu şekilde, er ya da geç halledilmeleri gerekecekti. Onlardan sakınılamazdı. Oyunun doğası böyleydi ve şikâyet edemezdim, çünkü kuralları ben belirlemiştim. "Devam ediyoruz," dedim. "Arzu ettiğim yer burası." Oğlan küçük bir feryat koyverdi, sonra -belki Ganelon'un onun üzerinde delikler açmasını engellemiş olmam karşısında hissettiği şükran yüzünden- uyarıda bulundu, "Avalon'a gitmeyin, efendim! Orada arzu edebileceğiniz hiçbir şey yok! Sizi öldürecekler!" Ona gülümsedim ve teşekkür ettim. Ganelon kıkır kıkır güldü ve konuştu. "Onu da beraberimizde götürelim de, savaş meydanından kaçtığı için divan-ı harbe çıksın." Bunun üzerine genç adam ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Hâlâ kahkahalar atan Ganelon hançerini çekip, fırlatmak üzere kolunu geriye attı. Koluna vurdum, hançer hedefi açık farkla ıskaladı. Oğlan ağaçların arasında gözden yitti, Ganelon gülmeyi sürdürdü. Hançerini düştüğü yerden aldı ve "Onu öldürmeme izin vermeliydin, biliyorsun," dedi.

301

ROGER ZELAZNY

"Aksine karar verdim." Omuz silkti. "Bu gece dönüp de gırtlaklarımızı keserse kendini 1y farklı hissedebilirsin." "Tahmin edebiliyorum. Ama sen de biliyorsun ki bu yapmayacak." Tekrar omuz silkti, bir parça eti şişe geçirip alevlerin ü?e rinde ısıtmaya başladı. "Evet, savaş ona tabanları yağlamasını öğretmiş," diye fikrini belirtti. "Yarın sabah belki de uyanırız." Bir ısırık aldı ve çiğnemeye girişti. İyi bir fikir gibi görün-

dü, ben de kendime biraz aldım.

Çok sonraları huzursuz bir uykudan uyanıp gözlerimi açtım ve yaprakların örtüsünün ardından gözüken yıldızlara baktım. Zihnimin kehanet üreten bir kısmı genci yakalamış ve ikimizden de fena halde istifade etmişti. Uzunca bir vakit gözüme uyku girmede.

Sabahleyin küllerin üzerine ayağımızla toprak attık ve atlarımızı sürdük. O öğle vakti dağlara ulaştık, ertesi gün de aralarından geçtik. İzlediğimiz yolda ara sıra kısa süre önce geçen birilerinin izlerine rastladık, ama hiç kimseyle karşılaşmadık. Ertesi gün birkaç çiftlik evinin ve ahşap kulübenin yanından geçtik, hiç birinde duraklamadık. Ganelon'u sürgün ettiğimde izlemiş olduğum vahşi, şeytani rotadan vazgeçmiştim. Daha kestirme de olsa, Ganelon'un bunu son derecede rahatsız edici bulacağını biliyordum. Bu vakti düşünmek için istiyordum, bu yüzden böyle bir yolculuk gereksizdi. Oysa bu uzun yolculuk sonuna yaklaşıyordu artık. O akşam Amberin göğüne ulaştık ve sessizlik içinde hayran kaldım. İçinde at sür-

AMBER YILLIKLARI - 1

neredeyse Arden Ormanı olabilirdi. Ama geçen se-

• isimizin aksine ne boru sesleri, ne Julian, ne Morgens-Ae. hi7e musallat olan Fırtına Tazıları vardı. Sadece korn, ne ae "li-

?? deli ağaçlarda kuş cıvıltıları, bir sincabın şikâyeti, bir til-? navlaması, bir şelalenin çağıltısı, gölgelik yerdeki çiçeklerin beyazları, mavileri ve pembeleri.

Aksam meltemleri nazik ve serindi; öylesine uykumu getirdi. «wdi ki bir dönemeci aldığımızda karşımıza dikilen, yol rnişici '

kenarındaki taze mezar sırası karşısında gafil avlandım. Yakınlarda tarumar edilmiş ve çiğnenmiş bir vadicik vardı. Civarda biraz oyalandık ama göze ilk bakışta çarpan haricinde hiçbir şey öğrenemedik.

Daha ilerilerde bu tarz bir yer daha ve yangından kararmış birkaç koru geçtik. O sırada geçtiğimiz yol bir hayli kullanılmıştı ve iki kenardaki çalılar, adeta bir çok adam ve hayvanın geçişiyle ezilip kırılmıştı. Havada zaman zaman kül kokusu duyuluyordu ve durduğu yerde artık iyice çürümüş ve kısmen yenilmiş bir et leşinin yanından hızla geçtik.

Amber'in göğü artık yüreklendirmiyordu beni, ama yol, bunun ardından uzunca bir süre temiz kaldı.

Ganelon güneydoğu yönündeki duman izlerine dikkat çektiğinde gündüz akşama kavuşmaktaydı ve orman hatırı sayılır ölçüde incelmışti. O yöne giden ilk yan patikaya saptık, gerçi asıl Avalon'a teğet geçiyordu. Uzaklığı kestirmek güçtü, bununla beraber akşam karanlığı çökmeden oraya varamayacağımızı tahmin edebiliyorduk

"Orduları... hâlâ kamp halinde mi?" diye sordu Ganelon.

"Ya da onları mağlup edenlerinki."

Başıyla evetledi ve kılıcını kınında gevşetti.

Alacakaranlık vaktine doğru, akan su sesini kaynağına doğ-

ROGER ZELAZNY

ru takip etmek üzere patikadan ayrıldım. Dağlardan ;n

hâlâ onların serinliğinden bir parça taşıyan küçük, berrak lo-
caydı. Orada yıkandım, yeni sakalımı düzelttim ve seyal
tozunu elbiselerimden silktim. Yolculuğumuz bu ayağmın
nuna yaklaşırken, dileğim toplayabildiğim tüm azametle v
maktı. Bunu takdir eden Ganelon bile yüzüne su serpti bı
nunu gürültüyle sümkürdü.

Nehrin kıyısında durmuş yıkanmış gözlerimi göğe doğm
kırıştıırıyordum ki ayın netleşip keskinleştiğini, kenarlarında-
ki bulanıklığın kaybolduğunu gördüm. Bu ilk kez oluyordu
Nefesimi tuttum ve dikkatle bakmaya devam ettim. Sonra er-
ken beliren yıldızlar için gökyüzünü taradım, bulutların, ırak
dağların, en uzak ağaçların hatlarını takip ettim. Aya tekrar
baktım ve hâlâ net ve sabitti. Görüşüm bir kez daha normale
dönmişti.

Ganelon kahkahamın sesiyle irkildi ve sebebini asla sorma-
dı.

Şarkı söyleme güdümü zaptederek tekrar ata bindim ve bir
kez daha patikayı tuttum. Biz ilerledikçe gölgeler derinleşti ve
tepemizdeki dalların arasından, küme küme yıldızlar çıkıverdi.
Gecenin büyük bir parçasını içime çektim, bir an tuttum, son-
ra salıverdim. Yine kendim olmuştum ve güzeldi bu his.
Ganelon atını yanıma sürüp kısık bir sesle, "Hiç şüphesiz
nöbetçiler vardır," dedi.

"Evet," dedim.

"O zaman patikadan ayrılmamız daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır. Suçlu izlenimi uyandırmamayı yeğlerim. Oraya, ya-
nımızda eşlikçilerle gitmemiz umrumda değil. Biz yalnızca iki
geziniz."

"Seyahatimizin sebebini sorabilirler."

304

AMBER YILLIKLARI - 1

«nvlevse diyardaki kargaşayı haber almış ve iş fırsatı peşin-
de paralı askerler olalım."

"F t öyle de görünüyoruz. Umalım ki farkımıza varacak
kadar uzun süre duraklasınlar."

"Eğer bizi o kadar iyi göremiyorlarsa, iyi hedef değiliz, de-
mektir."

Atların patikadaki toynak seslerini dinledim. Yol düz değil-
di Büküldü, kıvrıldı, bir müddet sağa sola gitti, sonra yukarı
doğru döndü. Takip ettiği tepeyi tırmandığımızda ağaçlar da-
ha da değişti.

Bir tepenin üzerine ve bir hayli açık bir araziye geldik. İler-
lediğimizde, birkaç mili kapsayan ani bir manzaraya kavuş-
muştuk. On ya da on beş sarp metrenin ardından yavaşça bir
yokuş halinde kıvrılan, neredeyse bir buçuk kilometre ötede-
ki geniş ovaya doğm inen, sonra seyrek ağaçlıklı, tepelik bir
sahaya doğru devam eden beklenmedik bir uçurumda dizgin-
lere asıldık. Ova kamp ateşleriyle beneklenmişti ve orta yerde
birkaç çadır vardı. Yakında çok sayıda at otliyordu, ateşlerin
arasında ya da çadırların çevresinde gezinen birkaç yüz asker
olduğunu tahmin ettim.

Ganelon içini çekti.

"Hiç değilse normal insanlara benziyorlar," dedi.

"Evet."

"...Şayet normal askerlerse, muhtemelen şu anda gözetleni-
yoruz. Burası, başı boş bırakılmayacak denli iyi bir gözetleme

noktası."

"Evet."

Arkamızdan bir gürültü geldi. Tam dönmek üzereyken, yakından gelen bir ses "Kıpırdamayın!" dedi.

Başımı çevirmeyi sürdürdüm ve dört adam gördüm. İkisi
305

ROGER ZELAZNY

üzerimize doğrultulmuş arbaletler taşıyordu ve diğer ikjs-kılıçları ellerindeydi. Aralarından biri, iki adım öne çıktı

"Atlarınızdan inin!" diye emir verdi. "Bu tarafa! Yavaşcai"

"Atlarımızdan indik, ellerimizi kılıçlarımızdan uzak tutar U onunla yüzleştik.

"Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?" diye sual etti.

"Bizler paralı askeriz," diye karşılık verdim, "Lorraine'den geliyoruz. Burada savaş olduğu haberini aldık ve iş arıyor? Hedefimiz aşağıdaki kamptı. Umarım sizindir?"

"...Peki ya hayır der ve o kampa saldıracak bir kuvvetin keşif kolu olduğumuzu söylersem?"

Omuz silktim. "O taktirde, sizin tarafınız bir çift adam kiralamakla ilgilenmez mi?"

Tükürdü. "Koruyucu'nun sizin gibilere ihtiyacı yok," dedi.

Sonra, "Atınızı hangi yönden sürüyorsunuz?" diye sordu.

"Doğudan," dedim.

"Yakın zamanda hiç... güçlüklerle... karşılaştınız mı?"

"Hayır," dedim. "Karşılaşmamız mı gerekiyordu?"

"Söylemesi güç," diye bildirdi. "Silahlarınızı çözüp bırakın.

Sizleri aşağıya, kampa göndereceğim. Sizi doğuda görmüş olabileceğiniz her şey... alışılmadık her şey konusunda sorgulamak isteyeceklerdir."

"Alışılmadık hiçbir şey görmedik," dedim.

"Her neyse, bakarsınız sizi doyururlar bile. Hoş, işe alınacağınızı hiç sanmıyorum ya. Savaş için biraz geç kaldınız. Şimdi silahlarınızı teslim edin."

Biz kılıç kemerlerimizi çözerken, ağaçların arasından iki adam daha çağırdı. Onları bizi yayan olarak aşağı götürmeleri için tembihledi. Adamlar silahlarımızı aldılar ve gitmek üzere arkamızı dönerken, sorgucumuz seslendi, "Bekleyin!"

30(,

AMBER YILLIKLARI - 1

Ona doğru döndüm.

«Sen Adın nedir?» diye sordu bana.

«Corey," dedim.

«Kıpırdama."

Yaklaştı, burnumun dibine girdi. Beni aşağı yukarı on saniye süzdü.

«Sorun nedir?» diye sordum.

Yanıt vermektense belindeki bir keseyi karıştırdı. Bir avuç madeni para çıkardı ve onları gözüne yaklaştırdı.

"Kahretsin! Çok karanlık," dedi, "ve ateş yakamayız,"

"Ne için?" dedim.

"Ah, çok önemli değil," dedi bana. "Ama gözüm seni bir yerlerden ısırdı ve nereden olduğunu düşünmeye çabalıyorum. Bazı eski madeni paralarımıza basılmış olan suratı andırıyor. Birkaçı hâlâ tedavülde.

"Öyle değil mi?" diye sordu okçuların en yakında olanına.

Adam arbaletini indirip yaklaştı. Birkaç adımlık mesafeden gözünü kısıp baktı bana.

"Evet," dedi sonra, "benziyor."

"Kimdi o... şu aklınıza gelen?"

"Eski adamlardan biri. Ben doğmadan önce. Hatırlamıyorum."

"Ben de. Şey..." Omuz silktilti. "Önemi yok. Devam et, Corey. Soaıları dürüstçe yanıtlarsan zarar görmeyeceksin." Döndüm ve onu orada, mehtabın altında arkamdan bakar ye kafasını kaşırken bıraktım.

Bize eşlik eden adamlar konuşmayı seven cinsten değillerdi' Bu da iyiydi ya.

Tepeden aşağı iniş boyunca oğlanın hikâyesini ve tarif ettiği mücadelenin sonucunu düşündüm, çünkü arzu ettiğim

307

ROGER ZELAZNY

dünyanın fiziksel benzerini elde etmeyi başarmıştım geçerli duruma göre hareket etmek zorundaydık.

Kampta, insanların ve hayvanların, odun dumanının

P'Şen

-bei

ettiği, silahlarını bileylediği, araç gereç tamir ettiği, yemek diği, kumar oynadığı, uyuduğu ve merkezdeki yıpranmış üçlüsüne doğru eşlikçilerimizle ilerlediğimiz sırada bizi izi H-ği ateş ışığında tüm bu kokular birbirlerine karışmıştı. Biz il ledikçe etrafımıza bir sessizlik çemberi yayıldı.

En büyük ikinci çadırın önünde durduk ve nöbetçilerimi?

den biri civarda volta atan bir adamla konuştu. Adam başım birkaç kez iki yana salladı ve en büyük çadırı işaret etti. Konuşma birkaç dakika sürdü, sonra nöbetçimiz geri döndü ve solumuzda bekleyen diğeriyle konuştu. Nihayet adamımız başıyla onayladı ve diğeri en yakın kamp ateşinin başından birini çağırırken, bana yaklaştı.

"Bütün subaylar Koruyucu'nun çadırında toplantıdalar," dedi. Atlarınızın ayaklarını bağlayıp çayıra salacağız. Eşyalarınızı çözün ve burada bırakın. Yüzbaşıyı görmek için beklemeniz gerekecek."

Başım la onayladım ve eşyalarımızı çözüp atları tımar etmeye koyulduk. Yıldız'ın boynunu sıvazladım, ufak tefek bir topalın onu ve Ganelon'un bineği olan Ateşejderi'ni diğer atlara doğru götürüşünü izledim. Eşyalarımızın üzerine oturup bekledik. Nöbetçilerden biri bize sıcak çay getirdi ve bir pipo dolusu tütünümü kabul etti. Sonra biraz arkamızdaki bir noktaya çekildiler.

Büyük tenteyi izleyip çayımı yudumladım, Amber'i ve nice zamandır mesken tuttuğum gölge Dünya'da, Brüksel'de, Rue de Char et Pain'deki küçük bir gece kulübünü düşündüm. İh-etin, derinin ve yağın hoş kokusu vardı ve insanların u

308

AMBER YILLIKLARI - 1

i n kuyumcu cilasını buradan elde eder etmez, Silah (iyacı tuccarlarıyla pazarlığa tutuşmak üzere Brüksel yol-^o f rTsecektim. Siparişim komplike ve pahalı olacaktı, bu- f kindaydım, çünkü bazı cephane üreticilerinin özel bir ? hattı kurmayı ikna edilmeleri gerekecekti. O Dünya'da

? askeri geçmişim sağolsun, Interarmco haricinde başka E lar da tanıyordum ve silâhlanmamızın sadece birkaç ayı- alacağını hesaplamıştım. Detayları düşünmeye başladım, zaman hızla ve hoş geçti.

Belki bir buçuk saat sonra geniş çadırdaki gölgeler kımıldandı Birkaç dakika sonra giriş kanadı kenara savruldu ve insanlar kendi aralarında konuşarak, geriye bakışlar atarak, yavaş- ça belirmeye başladılar. Son ikisi, eşikte oyalanıp, hâlâ içeride kalan birisiyle konuşuyordu. Geri kalanı diğer çadırlara dağıl- mıştı.

Girişteki iki kişi, yüzleri hâlâ içeriye dönük olduğu halde yavaşça dışarı çıktılar. Seslerini işitebiliyor, ama ne dediklerini çıkartamıyordum. Onlar dışarıya ilerledikçe konuşmakta ol- dukları kişi de hareket etti ve onu bir anlığına görebildim. Işık arkasından vuruyordu ve iki subay görüşümü büyük oranda engelliyordu, ama adamın zayıf olduğunu gördüm ve de çok uzun boylu.

Nöbetçilerimiz hâlâ kımıldamamışlardı, bu, iki subaydan birinin, daha önce bahsi geçen yüzbaşı olduğunu belli ediyor- du. Bakmaya ve onların daha uzağa hareket etmesini ve üstle- rini daha iyi görebilmemi sağlamalarını arzulamaya devam et- tim.

Bir süre sonra yaptılar bunu ve bir an sonra, adam dışarı- ya bir adım attı.

İlk başta bunun sadece bir ışık gölge oyunu olup olmadığı- 309

ROGER ZELAZNY

ğından emin değildim... Ama hayır! Adam tekrar kını H bir an için onu olanca netliğiyle görebildim. Sağ kolu H- nin hemen altındaki bir noktadan itibaren eksikti, övl ^ sargılanmıştı ki, kaybın oldukça yeni olduğunu tahmin Sonra, koca sol eli aşağıya doğru bir süpürme hareketi ti ve gövdesinden epey uzakta asılı kaldı. Kolunun güdüm" nı anda seçirdi, onunla birlikte, zihnimin gerilerinde başka W şey daha. Saçı uzun, düz ve kahverengiydi ve çenesinin çık t lığını görmüştüm...

O sırada dışarı adımını attı ve bir esinti, giydiği pelerini ya- kalayıp sağma savurdu. Gömleğinin sarı, pantolonunun ise kahverengi olduğunu görebildim. Pelerinin kendisi alev gibi bir turuncuydu ve sol elinin doğa üstü çabuklukta bir hareke- tiyle, onu ucundan yakalayıp, kolunun güdüğünü gizlemek üzere geri çekti.

Hemen ayağa fırladım ve başı ansızın benim tarafıma dön- dü.

Bakışlarımız karşılaştı ve birkaç kalp atımı süresince ikimiz de kıpırdamadık.

İki subay dönüp bakakaldılar, sonra adam onları bir kena- ra itip uzun adımlarla bana doğru geldi. Ganelon'un da ho- murdanıp hızla ayağa kalktığını işittim. Nöbetçilerimiz de ha- zırlıksız yakalanmışlardı. *

Birkaç adım önümde durdu ve ela gözlerini üzerimde gez- dirdi. Gülümsediği nadirdi, ama bu sefer belli belirsiz tebes- süm etmeyi başarabildi.

"Benimle gelin," deyip çadırına döndü.

Eşyalarımızı olduğu yerde bırakıp onu izledik.

İki subayı tek bir bakışla dışarı çıkarttıktan sonra çadırın

kenarında durup girmemizi işaret etti. İçeri geldi ve çadırın ka-
310

AMBER YILLIKLARI - 1

ı™«mdan düşmesine izin verdi. Gözlerim onun döşe-
sırının arkıM

... yj(masasını, oturma sıralarını, silahlarını, bir sefer
A - kaydetti. Masanın üzerinde kitapların, haritaların, bir
? ve birkaç bardağın yanı sıra, bir de yağ lambası vardı.
P \ ğın üzerinde bir lamba daha titreyordu.

Elimi sıktı ve tekrar gülümsedi.

«Corwin," dedi, "ve hâlâ hayatta."

"Benedict," dedim, ben de gülümseyerek, "ve hâlâ soluk
- lıp veriyor. Çok uzun bir zaman geçti."

"Gerçekten de öyle. Dostun kim?"

"Adı Ganelon'dur.

"Ganelon," dedi onu başıyla selamlayıp, elini sıkmayı tek-
lif etmeden.

Sonra masaya yürüdü ve üç kadeh şarap doldurdu. Birini
bana, diğerini Ganelon'a verdi, üçüncüyü de kendisi kaldırdı.

"Sağlığına, kardeşim," dedi,

"Seninkine."

İçtik.

Sonra, "Oturun," dedi kendisi masaya otururken en yakın-
daki sırayı işaret edip, ardından ekledi, "ve Avalon'a hoş gel-
diniz."

"Teşekkürler... Koruyucu."

Yüzü buruştu.

"Hak edilmemiş bir unvan değildir bu," dedi düz bir sesle,
yüzümü incelemeye devam ederken. "Merak ediyorum, şehrin
önceki koruyucuları da aynı şeyi söyleyebilir mi?"

"Aslında burası değildi," dedi, "ve sanırım söyleyebilirdi,"

Omuz silkti.

"Elbette," dedi. "Buna bir son verelim artık! Nerelerdeydin?
Neler yapıyordun? Niye buraya geldin? Bana kendinden bah-

31 I

ROGER ZELAZNY

set. Çok zaman oldu."

Başımın onayladım. Şanssızlıktı, ama gerek aile adah,
' ge-

rekse güç dengesi kendi sorularımı sormadan evvel onunki
ri yanıtlamamı gerektiriyordu. Ağabeyimdi o ve -bilmeden d
olsa- onun nüfuz alanına, davetsizce girmiştim. Ona bu ne?
keti de çok görmüyordum doğrusu. Akrabalarım arasında sav
gı duyduğum, hatta sevdiğim birkaç kişiden biriydi. Sadece
ona soru sormak için sabırsızlanıyordum. Onun da dediği gi-
bi, çok zaman geçmişti.

Ona ne kadarını söylemeliydim şu anda? Hangi tarafa sem-
pati duyuyor olabileceği konusunda hiç bir fikrim yoktu. Yan-
lış şeylerden söz ederek, onun Amber'den kendi kendini sür-
gün etmesinin sebeplerini keşfetmek istemiyordum. Gayet ta-
rafsız bir şeyle başlamalı ve devam ettikçe onu dinlemeliydim.
"Bir başlangıç olmalı," dedi o vakit. "Ne yüz takındığın um-
rumda değil."

"Bir çok başlangıç var," dedim. "Zor... Sanırım en geriye gi-
dip, oradan başlamalıyım."

Bir yudum daha aldım şaraptan.

"Evet," deyip, verdim kararımı. "En basiti bu görünüyor... gerçi olup bitenin çoğunu nispeten kısa zaman önce hatırlayabildim.

"Ghenesh'li Aysüvarileri'nin bozguna uğratılmasından ve senin ayrılışından birkaç yıl sonra, Er/ç'le aramda büyük bir münakaşa yaşandı," diye başladım. "Evet, tahta kimin geçeceğine dair bir tartışmaydı. Babam yine tahttan çekilme söylentileri yayıyor ve halefinin adını vermeyi reddediyordu. Doğal olarak, kimin daha meşru doğumlu olduğuna dair eski tartışmalar yine alevlendi. Elbette sen ve Eric benim ağabeylerimsiniz, ama Eric ve benim annem olan Faiella, babamın

312

AMBER YILLIKLARI - 1

?nın ölümünden sonraki karısı olmasına rağmen, on-
Elyrnerf
laf •••"

-Yeter!" diye bağırdı Benedict ve yumruğunu öyle sert vurdu ki, masa çatlayıverdi.

Lamba titreşip dans etti ama küçük bir mucize eseri, dev-
Imedi- Çadırın giriş kapısı anında aralandı, tasalanmış bir nö-
?etd İçeri baktı. Benedict ona kısa bir bakış fırlattı ve adam geri çekildi.

"Kişisel gayrimeşruluk davalarımıza karışmak arzusunda değilim/" dedi Benedict yumuşak bir sesle. "Bu müstehcen uğraş, başından itibaren kendimi refahtan mahrum etmemin sebeplerinden biriydi. Öyküne, lütfen dipnotlara başvurmaksızın devam et."

"Şey... evet," dedim, hafifçe öksürerek. "Dediğim gibi, aramızda bu konu üzerine epey ateşli tartışmalar yaşandı. Derken, bir akşam, sözlerin ötesine geçti. Kavga ettik."

"Düello mu?"

"O kadar resmi bir şey değil. Birbirimizi katletmek için eş zamanlı varılmış bir karar desek, daha yerinde olur. Şöyle ya da böyle, uzunca bir süre dövuştük ve sonunda Eric üstünlük sağladı, beni ezmeyi sürdürdü. Hikâyemin sonunu baştan anlatmak pahasına da olsa, tüm bunları beş yıl kadar önce anımsamış olduğumu eklemeliyim."

Benedict başıyla onayladı, sanki anlamışçasına.

"Bilincimi kaybettikten hemen sonra olanlara ilişkin, yalnızca varsayımlarda bulunabilirim," diye sürdürdüm sözümü.

"Ama Eric, kendine hâkim oldu ve beni öldürmekten vazgeçti. Uyandığımda bir gölge Dünya'da, adına Londra denen bir yer-deydim. Veba salgındı o zamanlar ve ben de hastalığa yakalanmışım. Londra öncesine ait hiçbir hatıram olmadan iyileştim.

313

ROGER ZELAZNY

O gölge dünyada asırlar boyu yaşadım, kimliğime dair in-
rı aradım. Dört bir yanını gezdim, çoğunlukla bir ordunun ?
1 üye-

si olarak. Üniversitelerinde okudum, en bilge adamlarının ı-
zılarıyla söyleştım, meşhur doktorlarına danıştım. Ama ger-
simin anahtarını hiçbir yerde bulamıyordum. Diğer insanlar
bi olmadığım ortadaydı ve bu gerçeği gizlemek için nice cef-
çektim. Öfkeliydim, çünkü en çok istediğim şeyler... kerid'

kimliğim, anılarım haricinde her şeyi elde edebiliyordum.

"Yıllar akıp gitti, ama bu özlem ve öfke dinmek bilmedi, ilk hatıralarımın geri dönüşüne sebep veren değişiklikleri başlatan, kafatasımın çatladığı bir kaza oldu. Bu, yaklaşık beş sene önceydi ve ironik olan, kazadan Eric'in sorumlu olduğunu düşünmek için güçlü gerekçelerim bulunması. Flora, hiç şüphesiz başından beri bana göz kulak olmak üzere o gölge Dünya'da ikamet ediyordu.

"Varsayımlara dönecek olursak, ölümümü arzulayan, ama izlerin ona ulaşmamasını isteyen Eric kendisini son anda dizginlemiş olmalı. Böylece beni Gölge'nin içinden ani ve neredeyse kesin ölümün olduğu bir yere taşıdı... şüphesiz geri dönüş tartıştığımızı ve bir öfkeyle çekip gittiğimi, tekrar uzaklaşmakla ilgili birşeyler mırıldandığımı söylemek üzere. O gün Arden Ormanı'nda avlanıyorduk... sadece ikimiz, beraberce."

"Böyle şartlar altında," diye sözümü kesti Benedict, "sizin gibi iki hasmın beraberce ava çıkmasını garip buluyorum."

Bir yudum şarap alıp, gülümsedim.

"Belki de söylediğimden daha planlı bir şeydi," dedim.

"Belki ikimiz de birlikte -baş başa- avlanma fırsatını memnuniyetle karşıladık."

"Anlıyorum," dedi. "Öyleyse durumunuzun tersine dönüşü olasıydı?"

314

AMBER YILLIKLARI - 1

" dedim, "söylemesi güç. O kadar ileri gideceğime Şey.

vorurn. Elbette şu an için konuşuyorum. Biliyorsun, ır r değişir- O zamanlar...? Evet, ben de aynı şeyi yapmış 1 ilirdim ona. Kesin konuşamıyorum, ama mümkündür."

Tekrar başıyla onayladı ve çabucak neşeye dönüşen, anlık bir öfke hissettim.

"Çok şükür, kendi dürtülerimi hiçbir şey için haklı çıkarmak niyetinde değilim," diye devam ettim. "Tahminlere dönecek olursak, Eric'in ondan sonra beni göz altında tuttuğuna inanıyorum, hiç şüphesiz ilk başta sağ kalışımdan dolayı hüsrana uğramış, ama zararsızlığımdan hoşnut olmuştu. Bu yüzden, beni gözetlemesi için Flora'yı ayarladı ve dünya uzunca bir süre huzur içinde döndü. Sonra, muhtemelen babam tahttan çekildi ve tahta kimin geçeceği sorusu daha yanıtlanmadan kayboldu..."

"Hiç de öyle olmadı!" dedi Benedict. "Tahttan çekilme gerçekleşmedi. Yalnızca kayboluverdi. Bir sabah odasında değil-di, o kadar. Yatağında yatılmamıştı bile. Mesaj yoktu. Bir önceki akşam odasına girdiği görülmüştü ama ayrılışına kimse şahit olmamıştı. Bu bile uzunca bir süre garip bulunmadı. İlk başta, onun bir kez daha Gölge'de dolaştığı sanıldı, belki de yeni bir gelin bulmak maksadıyla. Birilerinin kötü bir oyundan şüphelenmesi ya da bunu, alışılmadık bir tahttan çekilme usulü olarak yorumlamasından önce epey vakit geçti."

"Bundan haberdar değildim," dedim. "Bilgi kaynakların olayların kالبine benimkinden daha yakınmış anlaşılır."

Sadece başıyla evetleyerek, Amber'deki temasları hakkında huzur kaçıran spekülasyonlara boğulmamı sağladı. Çünkü tüm bildiğim, onun bu günlerde Eric yanlısı olabileceğiydi.

"En son ne zaman bizzat oradaydın?" diye sormaya cüret

ROGER ZELAZNY

ettim.

"Yirmi yılı biraz geçiyor," dedi, "ama bağlantıyı kes
rum."

Bana söylemeye tenezzül edecek hiç kimseyle değil! S" lerken bunu biliyor olmalıydı, yani, benden sakınıyor muvri yoksa beni bir tehdit olarak mı görüyordu? Kafamda binbir 11 ki birbirini kovalıyordu. Elbette bir deste Majör Koz Kartı' sahipti. Kâğıtları kafamda karıştırdım ve deli gibi onları düşün düm. Random, Benedict'in bulunduğu yeri bilmediğini açıkça söylemişti. Brand, uzun zamandır kayıptı. Onun hâlâ hayatta nahoş bir yerde ve Amber'deki olaylara dair haber veremeyecek konumda olduğunun işaretleri elime geçmişti. Temas kurduğu kişi Flora olamazdı, çünkü yakın zamana kadar o da Gölge'de, resmen değilse bile fiilen sürgündeydi. Llewella Rebma'daydı. Deirdre de oradaydı ve son gördüğümde Amber'de gözden düşmüştü. Ya Fiona? Julian onun "güneylerde bir yerlerde" olduğunu söylemişti. Kesin yerini bilemiyordu. Geriye kim kalmıştı?

Görebildiğim kadarıyla, Eric'in ta kendisi, Julian, Gerard ya da Caine. Eric'i geç. Babamın sözde tahttan çekilişinin detaylarını, olayların Benedict'in anladığı şekliyle anlaşılmasına izin verecek şekilde duyulmasına göz yummazdı. Julian, Eric'i destekliyordu ama kendisinin de en üst seviyeden kişisel hırsları yok değildi. Eğer kendisine faydası dokunacaksa, o da bilgi iletebilirdi. Caine için de aynısı geçerliydi. Öte yandan, Gerard, bana her zaman Amber'in refahıyla, tahtta kimin oturduğu sorusundan daha çok ilgilenirmiş gibi gelmişti. Gerçi Eric'e çok düşkün değildi ve bir zamanlar beni ya da Bleys'i ona tercih etmeye meyilliydi. Onun, Benedict'in olaylardan haberdar olmasını, ülke için bir sigorta poliçesi olarak göreceğine inanı-

316

AMBER YILLIKLARI - 1

Fvet bu üçünden biri olduğu neredeyse kesindi. Ju-
^°f den nefret ederdi, Caine beni ne özellikle sever, ne de
„rHi ve Gerard ile çocukluğuma kadar giden ortak,
aralarımız vardı. Kim olduğunu hemen bulmam gereke-
vp su anki amaçlarımdan bihaber olduğu için, doğaldır
çekti- vc »

E Renedict bir şey söylemeye hazır değildi. Amberle irtibat,
. . in arzusuna ve diğer uçtaki kişiye bağlı olarak, beni yara-
mak ya da bana hemen yardım sağlamak için kullanılabilir-
di o yüzden onun için hem kılıç, hem de kalkandı ve silah-
lannı göstermede bu kadar aceleci davranması karşısında bi-
raz incinmiştim. Anormal derecede ihtiyatlı davranışına, yakın
zamanda yaralanışının neden olduğunu düşünmeyi seçtim,
çünkü onun için asla ızdırap kaynağı olmadığımı kesinlikle bi-
liyordum. Yine de bu, benim de anormal derecede ihtiyat his-
setmeme sebep oldu ki, ağabeyini uzun yıllardan beri ilk kez
gören birisi için bunu bilmek, hazindi.

"İlginç," dedim kadehimdeki şarabı döndürerek. "Öyleyse
bunların ışığında görünen o ki, herkes vaktinden önce hareket
etmiş olabilirdi."

"Herkes değil," dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim.

Başıyla kısaca onayladı.

"Lütfen öyküne devam et."

"Pekâlâ, varsayımlar zincirini sürdürecektir olursak," dedim,

"Eric tahtın yeterince uzun süredir boş kaldığına ve harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdi, aynı zamanda hafıza kaybımın yeterli olmadığını ve tahttaki hak iddiamdan büsbütün vazgeçtiğimi garantilemenin daha iyi olacağını da düşünmüş olmalı. Bunun üzerine bana o gölge Dünya'da bir kaza

317

ROGER ZELAZNY

hazırladı, ölümcül olabilecek ama öyle olmayan bir kaza"

"Bunu nereden biliyorsun? Ne kadar tahmin?"

"Daha sonra sorguladığımda, Flora -işte kendisinin parnı bulunduğu da dahil- bu kadarım itiraf etti."

"Çok ilginç. Devam et."

"Başıma aldığım darbe, daha önce Sigmund Freud'un bile benim için elde edemediği şeyi sağladı," dedim. "Gitgide güçlenen küçük hatıralar... özellikle de Flora'yla karşılaşım hafızamı tetikleyen her cinsten şeye maruz kaldıktan sonra. Onu hafızamın tamamen geri döndüğüne ikna etmeyi başardım, bu yüzden kişiler ve her şey hakkında açık konuştu. Sonra Random çıkıverdi ortaya, bir şeyden kaçıyordu..."

"Kaçıyor muydu? Neden?"

"Gölge'den gelen tuhaf yaratıklardan. Sebebini asla bilemedim."

"ilginç," dedi ve ona katılmak zorundaydım. Hücremdeyken sık sık düşünmüş, Random'un neden daha en başta sahenin solundan, peşinde yaratıklarla girdiğini merak etmişim. Karşılaştığımız andan ayrılanı değin, hep bir cins tehlikenin içinde olmuştuk; ben kendi sorunlarımla meşguldüm ve o da beklenmedik ortaya çıkışıyla ilgili hiçbir şey söylemeye gönüllü olmamıştı. Tabii ki onun ilk geldiği anda da aklımdan geçmişti bu, ama hakkında bilgi sahibi olmam gereken bir şey olup olmadığım bilememiş, öylece bırakmışım. Daha sonra hücremdeyken ve şimdi, burada, olaylar su yüzüne çıkmışlardı, ilginç mi? Gerçekten de. Aynı zamanda, rahatsız edici.

"Random'u durumum konusunda kandırmayı başardım, diye devam ettim. "Benim aradığım tek şey hafızam iken, o, tahtı aradığıma inandı. Amber'e dönüşüme yardım etmeyi kaullendi ve beni geri getirmeyi başardı. Şey, neredeyse," cÜye

318

AMBER YILLIKLARI - 1

ittim "Rebma'da bulduk kendimizi. O zamana kadar Ranjyzeltnııı.

'o eerçek durumumu anlatmışım ve hafızamı tamamen nıam için Desen'i tekrar yürümemi önemüştü. Fırsat ora, fa ben de değerlendirdim. Etkili oldu ve Desen'in gücünü, ndimi Amber'e nakletmek için kullandım."

Tebessüm etti.

"Tam o noktada, Random çok üzölmüş olmalı," dedi.

»Eh, zevkinden şakıdığını söyleyemem," dedim. "Moire'nin hükmünü kabul etti, onun seçtiği bir kadınla... Vialle isimli kör bir kızla evlenip, orada en az bir sene kalacaktı. Deirdre de

oradaydı. Ona Amber'den firarı sırasında yolda rastladık ve Rebma'ya üçümüz birlikte girdik. O da orada kaldı." Şarabımı bitirdim ve Benedict başıyla şişeyi işaret etti. Gerçi o da neredeyse boştu, bu yüzden, sandığından yeni bir şişe alıp kadehlerimizi doldurdum. Koca bir yudum aldım. Öncekinden daha iyi bir şaraptı. Onun özel kavından olmalıydı. "Sarayda," diye devam ettim, "kütüphaneye ulaştım ve bir deste Tarot kartı aldım. Oraya gitmeyi göze alışımın asıl sebebi buydu. Çok bir şey yapamadan Eric beni şaşırttı ve orada, kütüphanede dövüştük. Onu yaralamayı başardım ve takviye kuvvetler gelip de kaçmaya mecbur bırakmasaydı, inanıyorum ki işini bitirebilirdim. Sonra Bleys'le bağlantı kurdum, Gölge'de beni yanına aldı. Geri kalanını kendi kaynaklarından duymuş olabilirsin. Bleys ve benim nasıl birleşip Amber'e saldırdığımızı ve kaybettiğimizi... Bleys, Kolvir'in cephesinden aşağı düştü. Ona Tarot kartlarımı fırlattım ve yakaladı. Cesedinin asla bulunamadığını öğrendim. Ama aşağısı uzun bir yoldu... gerçi o sıralar denizin gelgitle karbarmış olduğunu sanıyorum. O gün ölüp ölmediğini bilmiyorum."

"Ben de," dedi Benedict.

319

ROGER ZELAZNY

"Böylece esir edildim ve Eric taç giydi. Taç giyme tör de yardımcı olmaya ikna edildim, şahsi itirazıma karşın v dimi, o piç geri alıp kendi kafasına geçirmeden önce -sP,, ^cerç- sine bakarak konuşuyorum- taçlandırmayı başardım s^ ' O0nra gözlerimi kör ettirdi ve beni zindana attı." Öne eğilip, yüzümü inceledi. "Evet," dedi, "duymuştum bunu. Nasıl yapıldı?" "Sıcak demirlerle," dedim elimde olmaksızın irkilerek gözlerimi avuçlama güdüsünü bastırarak. "Bu çetin sınavın yarısında bayılmışım." "Göz kürelerine gerçekten değdi mi?" "Evet," dedim. "Sanırım." "Peki, yenilenme ne kadar sürdü?" "Bir kez daha görebilmem için dört yıla yakın zaman geçti," dedim, "ve görüşüm yeni yeni normale dönüyor. Demek ki... toplam beş yıl, diyebilirim." Ardına yaslandı, içini çekti ve belli belirsiz gülümsedi. "İyi," dedi. "Bana küçük bir ümit verdin. Diğerleri de vücut uzuvlarını kaybettiler ve yenilenmeye uğradılar elbette, ama ben hiç önemli bir şey kaybetmemiştim... şimdiye değin." "Ah, evet," dedim. "Çok etkileyici bir liste. Yıllardır gözden geçirip durdum. Çoğunu unuttum galiba, ama başlıcalarını sayarsak, parmak uçları, ayak parmakları, kulak memeleri. Kolun için umut var, diyebilirim. Doğaldır ki uzunca bir süre için değil." "İki elini de aynı maharetle kullanabiliyor olman güzel bir şey," diye de ekledim. Gülümsemesi gitti, geldi ve bir yudum aldı şarabından. Hayır, başına gelenleri bana anlatmaya daha hazır değildi. Kendi şarabımdan bir yudum daha içtim. Ona, Dworkin m

320

AMBER YILLIKLARI - 1

izlenmiş as gibi bir şey olduğunu söylemek istemiyor-
Adamın tüm gücünü hiç birimiz anlamamıştık ve aklını
J s, al'in 2İbi aşıkardı. Ama kullanılabilirdi. Babamın bile
kaçırdığı g"" s
ire sonra ondan korkmaya başladığı ortadaydı ve onu
kiütletmişti. Hücremdeyken ne söylemişti bana? Bütün
Ker'i yok etmenin bir yolunu keşfettiğini açıkladıktan son-
? babam onu oraya kapattırmıştı. Eğer bunlar bir delinin saç-
alıkları değil de, onun orada bulunuşunun gerçek sebebi
divse, babam, aynı koşullar altında benim olacağımdan çok
daha cömert davranmış demekti. Adam, sağ bırakılmayacak
denli tehlikeliydi. Öte yandan, onu iyileştirip bu durumdan
kurtarmaya çalışmıştı Babam. Dworkin doktorlardan, korku-
tup kaçırıldığı ya da güçlerini onlara karşı kullandıklarında yok
ettiği adamlardan söz etmişti. Ona ait hatıralarımın çoğunda
bilge, nazik yaşlı bir adamdı, Babama ve ailenin geri kalanına
yürekten bağlıydı. Eğer biraz umut varsa, böyle birini gönül ra-
hatlığıyla öldürmek zor olacaktı. Fırar etmenin mümkün olma-
dığı söylenen bir yere hapsedilmişti. Yine de bir gün, canı sı-
kılınca, basitçe yürüyüp gitmişti. Amber'de, Gölge'nin yoklu-
ğunda, hiç kimse Gölge'de yürüyemez, bu yüzden Koz Kartla-
rı'mn altında yatan prensibe bağlı, anlamadığım bir şey yapmış
ve odasını terk etmişti. Geri dönmeden önce, onu benim hücre-
reme de benzer bir çıkış sağlaması için ikna etmeyi başarmış-
tım, bu çıkış beni bir nebze kendimi toparladığım, sonra da
beni Lorraine'e götüren yolculuğa çıktığım Cabra deniz feneri-
ne götürmüştü. Dworkin'in hâlâ keşfedilmemiş olması kuvvetle
muhtemeldi. Anladığım kadarıyla, ailemiz daima özel güçlere
sahipti, ama onları çözümleyip, işlevlerini Desen ve Tarot
kartları aracılığıyla biçimselleştiren oydu. Bunu nice sefer tartış-
maya çalışmıştı, ama konu çoğumuza korkunç derecede so-
321

ROGER ZELAZNY

yut ve can sıkıcı gelmişti. Bizimki çok pragmatik bir aile u
retsin! Konuya ilgi duyuyormuş gözükten tek kişi Brand'd'
öir
de Fiona. Az kalsın unuttuyordum. Fiona da bazen dinlerdi
de Babam. Babam hiç sözünü etmediği bir çok şey bilirdi t>-
ze ayıracak vakti asla yoktu ve etrafında bizim bilmediğim-
bir çok şey vardı. Ama hangi prensipler söz konusuysa, onl
rı muhtemelen Dworkin kadar iyi bilirdi. Temel farklılık, uygu
lamadaydı. Dworkin bir sanatçıydı. Babamın gerçekte ne oldu
ğunu bilmiyorum. Asla yakınlık göstermezdi ama zalim bir ba-
ba değildi. Ne zaman dikkatini çeksek bize hediyeler verme ve
eğlendirme konusunda oldukça cömert davranırdı. Ama yetiş-
tirilmemizi sarayın diğer üyelerine bırakmıştı. Bize, tutkunun
ara sıra ortaya çıkan kaçınılmaz sonuçları gözüyle bakıp hoş-
görü beslediğini hissediyorum. Aslında ailenin çok daha bü-
yük olmaması beni epey şaşırtıyor. On üçümüz artı şimdi ölü
olduklarını bildiğim iki erkek ve bir kız kardeşle birlikte, on
beş aşıra yakın bir ailesel üretimi temsil ediyor. Bu kadar şeh-
vet düşkünü bir hükümdar için muazzam bir skor sayılmaz,
ama hiç birimiz de fazlasıyla verimli çıkmadık zaten. Kendimi-
zi koruyabilir ve Gölge'de yürüyebilir hale geldiğimiz anda ba-
bam bizi mutlu olup yerleşeceğimiz mekânlar bulmaya teşvik

ederdi. Artık var olmayar^Avalon'la aramdaki bağ da buydu işte. Bildiğim kadarıyla, Babamın kökeni sadece kendisinin bildiği bir şeydi. Hafızası Oberon'un hayatta olmadığı döneme kadar uzanan biriyle karşılaşmamıştım şimdiye kadar. Tuhaf mı? Birisinin, önünde merakını giderecek asırlar varken babasının nereden geldiğini bilmemesi? Evet. Ama o, ketum, güçlü ve kurnazdı... bir dereceye kadar hepimizin sahip olduğu niteliklerdi bunlar. Bizim iyi konumda ve hoşnut olmamızı istediğini hissediyorum... ama asla kendi saltanatına bir tehdit teş-

322

AMBER YILLIKLARI - 1

k ^dar değil. Sanırım içinde huzursuz bir parça, ken-
*o ve geçip gitmiş zamanlara ilişkin çok fazla şey öğren-
. I ilgili haksız çıkarılamayacak bir ihtiyat hissi mevcut-
n kendisinin Amber'de hüküm sürmediği bir zamanı
kten hayal etmiş olduğuna hiç inanmıyoam. Ara sıra şa-
ollu ya da serzeniş dolu, tahttan çekilmekten dem vuair-
Arna her zaman için bunun, doğuracağı tepkileri görmek
aksadıyla yapılan, hesaplanmış bir şey olduğunu hissetmi-
•mdir. Ölümünün yaratacağı durumun farkına varmış, ama
bunun gerçekleşeceğine asla inanmamış olmalıydı. Aslında
onun vazife ve sorumluluklarını, gizli taahhütlerini hiçbirimiz
bilmiyorduk. İtirafı ne kadar tatsız da bulsam, hiç birimizin
tahta gerçekten oturmaya uygun olmadığını hissediyordum.
Bu yetersizlikten ötürü babamı suçlamak isterdim ama ne ya-
zık ki, kendimi bu konuda mahcup hissetmeyecek kadar uzun
süre tanımıştım Freud'u. Hem artık hak iddialarımızın geçerli-
liğini düşünmeye başlıyordum. Eğer tahttan çekilme gerçekiş-
mediyse ve o gerçekten hayattaysa, bizlerden birinin umabile-
ceği en iyi şey, naiplik koltuğunda oturmaktı. Onun dönüşü-
nü ve işin aksini öğrenmeyi ipe çekmezdim... hele tahta otu-
nuyorsam. Gerçeği kabullenelim, ondan korkuyordum ve bu
boş yere değildi. Yalnızca bir aptal, anlamadığı, hakiki bir
kudretten korkmaz. Ama unvanı ister kral olsun, isterse naip,
benim hakkım Eric'inkinden fazlaydı ve onu almaya hâlâ ka-
rarlıydım. Eğer babamın karanlık geçmişinden gelen, gerçek-
ten anlayamadığımız bir güç onu elde etmeme hizmet edecek-
se ve Dworkin böyle bir gücün temsilcisi ise, o zaman benim
Çıkarıma kullanılıncaya değin gizli kalmalıydı.

Temsilcisi olduğu güç, Amber'in kendisini yok edip böyle-
ce gölge dünyaları paramparça etme, bildiğim anlamıyla tüm

323

ROGER ZELAZNY

mevcudiyete bir son verme gücü olsa bile mi divP

' 'y- sorçji,

kendi kendime.

Bilhassa bunun üzerine yanıtladım kendimi. Böyle W
başka kime emanet edilebilirdi ki?

Bizimkisi, gerçekten de çok pragmatik bir ailedir.

Biraz daha şarap, sonra pipomu çıkarttım, temizledim
niden doldurdum.

"Özetle, bugüne kadarki hikâyem böyle işte," dedim ke-
di eserimi süzüp, kalkıp lambadan ateş alırken. "Görüşüm dü-
zeldikten sonra kaçmayı başardım, Amber'den uzaklaştım Ga-
nelon'la karşılaştığım Lorraine adlı bir ülkede bir süre oyalan-

dım, sonra buraya geldim."

"Neden?"

Yerime geri döndüm ve tekrar baktım ona.

"Çünkü bir zamanlar bildiğim Avalon'a yakın," dedim.

Ganelon'la eskiye dayalı tanışıklığımdan kasıtlı olarak söz etmemiştim ve onun bundan bir ipucu yakalayacağını ummuş-
tum. Bu gölge bizim Avalon'umuza yakındı, dolayısıyla Gane-
lon topografiyi ve âdetlerinin çoğunu bilmeliydi. Değeri her ne
idiyse, bu bilgiyi Benedict'ten gizlemek akıllıca gözük-müş-tü.
Yapacağını umduğum gibi göz ardı etti, kazılacak daha il-
ginç şeylerin yanına, olduğu yere gömdü.

"Ya firarın?" diye sordu. "Bunu nasıl basardın?"

"Yardım aldım elbette," diye kabullendim, "hücreden çıkar-
ken. Bir kez çıktıktan sonra... Evet, Eric'in hâlâ farkında olma-
dığı birkaç geçit var."

"Anlıyorum," dedi başıyla onaylayarak... doğaldır ki işbir-
likçilerimin adlarından bahsetmemi umuyordu ama sormaya-
cak kadar akıllıydı.

Pipomu üfledim ve gülümseyerek arkama yaslandım.

324

AMBER YILLIKLARI - 1

„ Hostları olması güzel," dedi, sanki aklımdan geçi-

"İnsanlar

, ı ılgresim dile getirilmemiş bir düşünceyle uyuyor-
riy0r olabuec g

„«gibi-

İc irim hepimizin Amber'de bir kaç dostu vardır."

. je düşünmeyi isterim," dedi. Sonra, "Kısmen oyulmuş
kapını kilitli bıraktığını, döşeğini tutuşturduğunu ve
duvarına resimler çizdiğini biliyorum," diye ekledi.

"Evet," dedim. "Uzun süreli hapis insanın aklına birşeyler
oıyor. Benimkine yaptı en azından. Mantıktan yoksun oldu-
ğumu bildiğim uzun dönemler oldu."

"Yaşadığın deneyime gıpta etmiyorum, kardeşim," dedi.

"Hem de hiç. Şimdiki planların nedir?"

"Hâlâ belirsizler."

"Burada kalmayı isteyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Burada vaziyet nedir?"

"Her şey benden sorulur," dedi... böbürlenme değil, sade-
ce gerçeği dile getirdi. "Ülkedeki tek büyük tehdit unsurunu
ortadan kaldırmaya muvaffak olduğuma inanıyorum. Eğer
haklıysam, gayet dingin bir dönem yakında demektir. Bedeli
yüksekti" -kolundan arta kalana baktı- "ama buna değmiş ola-
cak... çok geçmeden, her şey normale döndüğünde görülece-
ği gibi."

Sonra bize, temelde gencin tarif etmiş olduğuyla aynı du-
rumu anlatmaya koyuldu, savaşı nasıl kazandıklarıyla devam
etti. Cehennem bakirelerinin lideri öldürülmüş, atlıları korkup
kaçmışlardı. Bunun üzerine çoğu öldürülmüş, mağaralar bir
kez daha mühürlenmişti. Keşif birlikleri yörede sağ kalanları
ararken, Benedict savaş meydanında temizlik amacıyla küçük
bir kuvvet bırakmaya karar vermişti.

Kendisiyle, düşmanların lideri Lintra arasındaki buluşma-

325

dan hiç söz etmedi.

"Liderlerini kim öldürdü?" diye sordum ona.

"Ben başardım," dedi güdük koluyla ani bir hareket v

•'ak, "gerçi ilk darbeyi vurmak için gereğinden fazla bekled
Bakışlarımı kaçırdım, Ganelon da öyle yaptı. Tekrar bale
ğınıda yüzü normale dönmüş, kolunu indirmişti.

"Seni aradık. Bunu biliyor muydun, Convin?" diye sord

"Brand seni bir çok gölgede aradı, Gerard da. Eric'in o gün s
nin kayboluşuyla ilgili söylediklerini doğru talimin ettin. Ger
Çİ onun sözünden ötesini araştırmak istedik. Koz Kartını sü-
rekli denedik, ama yanıt yoktu. Şu beyin hasarı, iletişimi en-
gellemiş olabilir. Bu ilginç. Koz Kartı'na yanıt vermeyisin bizi
senin öldüğüne inanmaya şevketti. Sonra Julian, Caine ve Ran-
dom da katıldılar araştırmaya."

"Hepsi mi? Gerçekten mi? Hayretler içinde kaldım."

Güldü.

"Ya," dedim o anda ve ben de güldüm.

Onların ava bu noktada katılmış olması, ilgilendikleri şeyin
benim sağlığım değil, Eric'i yerinden etmek ya da ona şantaj
yapmak amacıyla kardeş katline dair deliller bulma ihtimali ol-
duğunu gösteriyordu.

"Avalon civarında aradım seni," diye sürdürdü konuşması-
nı, "hu yeri buldum ve*buraya vuruldum. O günlerde acınacak
haldeydi ve nesiller boyu, eski görkemine kavuşturmak için
Çalıştım. Bunu senin hatıran için başlattıysam da, bu ülke ve
halkına karşı bir düşkünlük hasıl oldu. Beni koruyucuları ola-
rak gördüler, ben de gereğini yaptım."

Hem canım sıkılmıştı, hem de duygulanmıştım. Her şey1
korkunç hale getirdiğimi ve düzene sokmak için burada oya-
landığımı mı söylemeye çalışıyordu... küçük kardeşimn pisüg1"
326

AMBER YILLIKLARI - 1

n bir kez temizlemek gibi? Yoksa benim bu yeri -ya da

rok benzer bir yeri- sevdiğimi anlayıp, benim de isteye-

"im gibi işleri y°luna koymak için mi uğraşmıştı? Belki de
resinden fazla hassasiyet gösteriyordum.

"Aranmış olduğumu bilmek güzel," dedim, senin bu top-
kların savunucusu olduğunu bilmek ise çok güzel. Bu yeri
cörmek isterim, çünkü bana, bildiğim Avalon'u anımsatıyor.
Buradaki ziyaretime itirazın var mı?"

"Tek yapmak istediğin bu mu? Ziyaret mi?"

"AMımdaki tek şey buydu."

"Öyleyse şunu bil ki, bir zamanlar burada hüküm sürmüş
olan gölgen hakkında iyi şeyler hatırlanmaz. Bu mekânda ço-
cuklara Convin adı konulmaz, benim de burada, Convin adın-
da bir kardeşim yok."

"Anlıyorum," dedim. "Adım Corey. Eski dostlar olabilir mi-
yiz?"

Başıyla evetledi.

"Burası, eski dostlarımla ziyaretine daima açıktır," dedi.

Gülümsedim ve onayladım.

Bu gölgenin gölgesine yönelik planlarım olabileceği fikrini
aklından geçirmesine alınmıştım: Ben -bir an için de olsa-
Amber'in tacının soğuk ateşini alnımda hissetmiş olan ben.
Eğer işin temelinde, akınlardaki rolümü bilseydi tutumu ne
olurdu, merak ediyonum. Bu açıdan bakarsak, sanırım kolu-

nun kaybından da ben sorumluydum. Buna karşın işi bir adım daha ileri götürüp Eric'i sorumlu tutmayı yeğliyordum. Hem Deni lanetlemeye sevkeden de onun hareketiydi. Yine de Benedict'in asla öğrenmemesini umuyordum. Onun Eric'e göre nerede durduğunu öğrenmek için yanıp kusuyordum. Onu mu destekleyecekti, benden yana mı ko-

327

ROGER ZELAZNY

yacaktı ağırlığını, yoksa hamlemi yaptığımda yoldan kaçım la mı yetinecekti? Aksi gibi, onun da benim hırslarımın sön ? sönmediğini, ya da hâlâ için için yanmakta olduğunu mer ı ettiğinden emindim... ve eğer ikincisi doğruysa, planlarım hırslarımı neyle körüklediğini. Öyleyse... Konuyu kim açacaktı? Pipomdan birkaç güzel fırt çektim, şarabımı bitirdim, biraz daha koydum, yine tüttürdüm. Kampın, rüzgârın, midemin sesini dinledim... Benedict bir yudum aldı şarabından. Sonra, "Uzun vadeli planların nelerdir?" diye sordu bana neredeyse tesadüfi bir şekilde. Ona daha karar vermediğimi, özgür, canlı ve görüyor olmaktan dolayı mutlu olduğumu söyleyebilirdim... Ona bunun bana kafi geldiğini, şu an için özel bir planım bulunmadığını söyleyebilirdim... ...O da daha ağızımı açmadan, palavra sıktığını anlardı. Çünkü yutmayacak kadar iyi tanıyordu beni. O yüzden, "Planlarımın ne olduğunu biliyorsun," dedim. "Eğer desteğimi isteseydin," dedi, "vermezdim. Amber bir başka güç çekişmesi olmadan da yeterince kötü halde." "Eric gaspçının teki." "Ona sadece naip gözüyle bakmayı tercih ediyorum. Şu vaktte içimizden kim tahtta hak iddia ederse gasp suçu işlemiş olur." "Öyleyse babamın hâlâ sağ olduğuna inanıyorsun?" "Evet. Hayatta ve kötü durumda. Temas kurmak için birkaç girişimde bulundu." Yüzümün birşeyleri ele vermemesini sağlamakta başarılı oldum. Demek ki bir tek ben değildim. Bu noktada deneyim^"

328

AMBER YILLIKLARI - 1

i açığa dökmek ikiyüzlülük, fırsatçılık, ya da düpedüz yaolacaktı... çünkü beş yıl önceki belli belirsiz temasımızda a tahtı ele geçirmem için icazet vermişti. Tabii o zaman na? likten bahsediyor da olabilirdi... «Eric tahtı elde ettiğinde desteklemedin," dedim, şimdi o, tahtta oturduğuna göre, onu devirmek için bir girişimde bulunulsa, Eric'i destekler miydin?" "Söylediğim gibi," dedi bana. "Ona naip gözü'e bakıyorum. Bunu onayladığımı söyleyemem ama Amber'de daha fazla kavga istemiyorum." "Öyleyse onu destekleyeceksin?" "Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim. Avaion'umu ziyaretinde özgürsün, ama burayı Amber'in istilas ı :n sahne arkası olarak kullanma. Bu, aklında olabilecek bazı konuları açıklığa kavuşturdu mu?"

"Kavuşturdu," dedim.

"Durum buysa, hâlâ burayı ziyaret etmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Amber'de kavgadan kaçınma arzun, iki yönlü mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer Amber'e kendi rızam olmadan götürülürsem, bir önceki duaimumun tekrarlanmasını engellemek için elimden geldiğince büyük bir kargaşa çıkartacağım." Yüzündeki hatlar silindi ve gözlerini ağır ağır yoe indirdi.

"Sana ihanet edeceğimi ima etmek istememiştim. Benim Uygularım yok mu sanıyorsun, Convin? Seni tekrar tutsak «inmiş, kör... ya da daha kötü halde görmek istemiyoaim. Burası ziyaretine her zaman açıktır ve korkularını da lırsılarınla birlikte, sınırı geçmeden bırakabilirsin.

"Öyleyse hâlâ istiyonım ziyareti," dedim. "Ordum yok, bu-
3 29

ROGER ZELAZNY

raya ordu toplamaya da gelmedim."

"Öyleyse kapımız sana açık."

"Sağol, Benedict. Seni burada bulmayı beklemediysem A bulduğuma memnun oldum."

Hafifçe kızardı ve başıyla onayladı.

"Bu, beni de mutlu ediyor," dedi. "Kaçışından beri aranından ilk gördüğün kişi ben miyim?"

Başımınla doğruladım.

"Evet ve herkesin ne yaptığını merak ediyorum. Önemli haber var mı?"

"Yeni ölüm yok," dedi.

İkimiz de güldük ve aile dedikodusunu kendi çabamla keşfetmem gerekeceğini anladım. Denediğime değmişti ama.

"Bir süre daha savaş meydanında kalmayı tasarlıyomm," dedi, "ve devriyelerim bir tek yağmacı bile kalmadığından emin oluncaya dek dolaşmaya devam edecekler. Çekilmemiz bir haftayı bulabilir."

an

"Ya? Demek topyekün bir zafer değildi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum, ama asla gereksiz risklere girmem. Emin olmak için biraz daha vakit geçirmeye değer."

"İhtiyatlıca," dedim başımınla ona katılarak.

"...Burada, kampta kalmak için kuvvetli bir arzu duymuyorsan, kasabaya doğru gidip olayların merkezine yaklaşmam?" için hiçbir sebep göremiyorum. Avalon civarında birkaç evim ve aklımda kullanmanız için, hoş bulduğum küçük bir malikane var.. Kasabadan çok uzak değildir."

"Görmek için can atıyorum."

"Yarın sabah sana bir harita ve kâhyama iletmen için mektup vereceğim."

"Sağol, Benedict."

330

AMBER YILLIKLARI • i

"Burada işim biter bitmez orada size katılacağım," dedi, ..aynı zamanda oradan her gün geçen aklarım olacak. Onlar taşıyla seninle temasta kalacağım."

"Çok iyi-"

"Öyleyse kendinize rahat bir yer »ün," dedi. "Kahvaltı ağrısını kaçırmayacağından eminim."

«Nadiren kaçıırım," dedim. "Eşyalarımızı bıraktığımız yerde uyumamızın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi ve şarabı bitirdik.

Çadırından ayrılırken kapının kanadım açtığımda yüksek yerinden yakaladım ve kapatmadan önce birkaç santimetre yana sıkıştırmayı başardım. Benedict bizeiştir geceler diledi ve bir kenarında meydana getirmiş olduğu» birkaç santimetrelilik açıklığı fark etmeden çadırın kapısını oınbp arkasını döndü. Yatağımy eşyalarımızın epey sağına. 3enedit'in çadırına bakacak şekilde koydum ve karıştırırken eşyalarımızı da taşıdım. Ganelon bana şaşkın bir bakış fırlattı, Hat ben sadece gözle- rimle çadırı işaret ettim. O yöne baktı başını sallayarak karşı- lık verdi ve kendi battaniyesini daha ca sağa sermeye girişti. Battaniyeyi gözlerimle ölçtüm, yanına yürüyüp "Biliyor mu- sun, ben burada uyumayı tercih ederim. Benimle yer değiştirir miydin?" dedim. Vurgulamak için de gözümü kırptım.

"Benim için fark etmez," dedi omuz sikerek.

Kamp ateşleri ya sönmüş ya da sönüyordu ve askerlerin Ç°ğu yatmıştı. Nöbetçi bize ancak birkuiez baktı. Kamp çok Sessizdi ve yıldızların parlaklığını örtecek hiç bulut yoktu. Yor- gundum, duman ve nemli toprak kok» hoşça burnuma ge- pör, buna benzer zaman ve yerleri, güntün bitimindeki din- 'enmeyi hatırlatıyordu.

Mamafih, gözlerimi kapamaktansa Hjamı alıp sırtımı ona

331

ROGER ZELAZNY

yasladım, pipomu tekrar doldurup yaktım...

Benedict çadırın içinde dolaşırken iki kez konumurnn iştiirdim. Bir seferinde görüş alanımdan çıktı ve birkaç daku" görünmeden kaldı. Ama o sırada uzaktaki ışık hareket ett' onun sandığı açtığını anladım. Sonra bir kez daha göründü masayı temizledi, bir anlığına geriye gitti, döndü ve kendis' ? önceki pozisyonuna getirdi. Sol kolunu görebileceğim şekiM hareket ettim.

Bir kitabın sayfalarını çeviriyordu, ya da aynı boyutta bir şeyi diziordu.

Belki de kartlar?

Doğal olarak.

En sonunda önüne koyacağı Koz Kartı'nı görmek için çok şey verirdim. Çadıra, gözetlediğim girişin haricinde bir yolla bir başkasının girmesi ihtimaline karşı Grayswandir'in elimin altında olması için çok şey verirdim. Avuçlarım ve ayak taban- larım kaşınıyordu, kaçışın ya da savaşın beklentisiyle.

Ama Benedict yalnız kalmaya devam etti.

Orada belki on beş dakika kıpırdamadan oturdu ve niha- yet hareket ettiğinde, bu, sadece kartları sandığın bir yerine kaldırmak ve lambayı söndürmek içindi.

Nöbetçi tekdüze turlarına devam etti ve Ganelon horlama- ya başladı.

Pipomu boşaltıp yan döndüm.

Yarın, dedim kendi kendime. Eğer yarın burada uyanırsam, her şey yolunda olacak...

332

Bir çimen yaprağını emip, su değirmeninin dönen çarkını seyrettim. Başımı ellerimin arasına almış, nehrin karşı kıyısında yüz üstü uzanmışım. Köpüklerin üzerindeki sisten şelalenin ayağında suyun kaynaştığı yere doğru küçük bir gökkuşağı vardı ve damlacıklar ara sıra bana kadar ulaşıyordu. Suyun muntazam sıçrayışı ve çarkın dönüşü ormandaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Değirmende kimsecikler yoktu bugün ve benzerini çağlardır görmediğim için bakıyordum ona. Çarkı izlemek, suyun sesini dinlemek, rahatlatıcı olmanın ötesindeydi. Hayli büyüleyiciydi.

Benedict'in ülkesinde üçüncü günümüzdü ve Ganelon eğlence aramaya kasabaya inmişti. Bir önceki gün ona eşlik etmiş, bilmek istediğimi öğrenmişim. Artık turistik gezilere ayrıracak vaktim yoktu. Çabuk düşünmeli ve hareket etmeliydim. Kampta hiç güçlük çıkmamıştı. Benedict bizi doyurmuş, söz verdiği haritayı ve mektubu teslim etmişti. Gün doğumunda ayrılmış, öğlen vakti malikâneye varmıştık. Hoşça karşılanmış, bize gösterilen odalara yerleştikten sonra günden geriye kalanı harcamak üzere kasabaya yollanmıştık.

Benedict savaş meydanında birkaç gün daha kalmayı tasarlıyordu. Kafama koyduğum işi o dönmeden evvel bitirmeye

333

ROGER ZELAZNY

mecburdum. Bu yüzden, sırada bekleyen bir cehenrişü vardı. Acelesizce seyahat edecek vaktim yoktu. Do" geleri anımsamak, çok geçmeden de yola düşmeliydim Benim Avalon'uma böylesine benzeyen bu yerde 1 mak hoş olabilir, şayet engellenmiş amaçlarım saplantı tasına yaklaşıyor olmasaydı. Gerçi farkına varmakla, söz o ? o"Çır*

mek aynı şey değildi. Aşına sesler ve görüntüler beni yalm? kısa bir süre için oyalamıştı, ardından bir kez daha planları dönmüştüm.

Beklediğim kadarıyla her şey yolunda gitmeliydi. Bu y0ı_culuk, eğer şüphe uyandırmadan gerçekleştirebilirsem, sonınlarımın ikisini çözecekti. Gece boyunca kesinlikle burada olmayacağım anlamına geliyordu ama bunu önceden tahmin etmiş, Ganelon'u beni idare etmesi için tembililemişim bile. Başım çarkın her gıcırdayışıyla önüme düşmekteydi, zihnimden diğer her şeyi kovmuş ve kendimi anımsamaya vermişim, kumun gereken kıvamını, rengini, ısını, rüzgârları, havadaki hafif tuzu, bulutları...

Böylece uyudum ve rüya gördüm, ama rüyamda aradığım yeri görmedim.

Dev bir. rulet çarkına bakıyordum ve üzerindeydik hepimiz, -erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, ben ve tanıdığım, tanımadığım başkaları- kendimize ayrılmış kısımlarda yükselip alçalıyorduk. Hepimiz çarkın kendimiz için durmasını isteyip bağıyor, en üst noktayı geçip bir kez daha aşağının yolunu tutunca dövünüyorduk. Çark yavaşlamaya başlamıştı ve ben yükselişteydim. Önümde baş aşağı asılı duran sarışın bir genç, seslerin kakofonisinde boğulan ricalar ve ikazlarla sesleniyordu. Yüzü karardı, kırıştı, bakışları korkunç bir şeye dönüştü; ayak bileğine bağlı ipi kestim, düşüp gözden yitti. Ben en yu-

AiMBER YILLIKLARI - 1

Hastıkça çark daha da yavaşladı ve o anda Lorraine'i r,ı<7in gibi elini kolunu sallıyor, beni kendine çağır-dimi sesleniyordu. Onu tüm netliğiyle gördüm, onu A m ona yardım etmeyi istedim ve ona uzandım. Ama ' Jöm-neye devam ettikçe görüş alanımdan çıkıp gitti. «Corwin!"

Onun bağırışını duymazlıktan gelmeye çabaladım, zirveye mama ramak kalmıştı çünkü. Ses tekrar geldi, ama kendi-i sıkıp, yukarı sığramaya hazırlandım. Eğer çark benim için durmazsa kahrolasica şeyde hile yapacaktım, düşmek toptan mahvoluş anlamına gelse de. Sığramaya hazırlandım. Bir tık daha...

"Corwin!"

Ses çekildi, döndü, soldu ve tekrar su değirmeninin çarkı-na bakıyordum, kendi adım kulaklarımda yankılanıp nehrin sesiyle karışıyor, birleşiyor, soluyordu.

Gözlerimi kırptıştırıp elimle saçlarımı düzelttim. Bunu ya-parken bir kaç karahindiba düştü omuzlarımdan ve arkamdan kıkır kıkır bir gülüş geldi.

Hızla dönüp baktım.

Benden on adım kadar uzaktaydı, koyu renk gözleri, kısa-cık kesilmiş kumral saçları olan uzun boylu, ince yapılı bir genç kızdı. Eskrim ceketini giymişti, sağ elinde bir meç, sol elin-deyse bir mask vardı. Bana bakıp gülüyordu. Dişleri beyaz, düzgün, birazcık da uzundu; küçük burnunu ve iyice bronz-laşmış yanaklarını çillerden bir şerit katediyordu. Onda, sırf güzellikten farklı şekilde çekici olan bir canlılık vardı. Belki de, özellikle benim nice yılın tecrübesiyle baktığım noktadan. Kılıcıyla selam verdi.

"En garde, Convin!" dedi.

33S

ROGER ZELAZNY

"Sen de kimin nesisin?" diye sordum, tam o sırada lerin üzerinde yanibaşımda duran ceket, mask ve meçi f tim.

"Som yok, yanıt yok," dedi. "Eskrim yapmadan olma? »

Maskını yüzüne oturttu ve bekledi.

Doğrudum, ceketini aldım. Onunla kılıç yarıştırmamın tan maktan daha kolay olacağını görüyordum. Adımı biliyor old ğu gerçeği beni rahatsız etmişti ve bunun üzerinde ne kad-dü şünürsem, kız o kadar daha tanıdık geliyordu. Onun gönlü-nü yapmanın en iyisi olduğuna karar verdim, ceketini giyip kOD_çaladım.

Kılıcı yerden aldım, maskı taktım.

"Tamam," dedim, kısaca bir selam çizip ilerleyerek. "Ta-mam."

Bunun üzerine ileri çıktı ve karşılaştık. Saldırısı onun baş-latmasına izin verdim.

Bir vuruş... aldatmaca... aldatmaca... hamle serisiyle çok hızlı geldi. Yanıtım iki misli hızlıydı ama çelmeyi başarabildi ve aynı hızda karşılık verdi. Ben de yavaşça gerileyip onu çek-meye başladım. Güldü ve üzerime geldi, beni sıkıştırdı. İyiydi ve biliyordu bunu. Caka satmak istiyordu. İki seferinde aynı

şekilde neredeyse gardımı aşıyordu -bel altından- ki bundan hiç hoşlanmazdım. Bunun ardından yapabildiğim kadar hızlı bir durdurucu darbeye ile onu yakaladım. Kabullenirken iyi huylulukla, tatlı tatlı söylendi ve vakit kaybetmeden üzerime hücum etti. Normalde kadınlarla kılıç dövüşüne girmeyi sevmem, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, ama bu sefer zevk aldığımı keşfetmiştim. Saldırıları başlatıp devam ettirdiği sıradaki zarafeti ve mahareti, izlemeyi de, karşılık vermeyi de bir zevke dönüştürüyordu; kendimi, bu tarzın ardında yatan zihni ha-

AMBER YILLIKLARI - 1

çalışırken buldum. İlk, dövüşü sona erdirip onu v:1' L ekmek için çabucak yormak istemiştim. Şimdiyse taşmayı uzatmayı arzuluyordum.

abuk yorulmuyordu. Bu konuda fazla endişelenmeye I ^tm Suyun kıyısında kılıçlarımız kesintisiz şakırtılarla 2erek yolilu-

. H ejderken, vaktin nasıl geçtiğini unuttum.

iipri §

rer d topuğunu yere vuaıp son bir selam için kılıcını yu-kaldırıncaya kadar uzunca bir süre geçmiş olmalıydı. Mas-koparırcasına çıkardı yüzünden ve bir kez daha bana te-bessüm etti.

"Teşekkürler!" dedi güçlkle soluyarak.

Selamına karşılık verdim ve kuş kafesini yüzümden çektim. Dönüp ceketin kopçalarıyla uğraşmaya başlamıştım ki, ben daha farkına varamadan yaklaşıp yanağıma bir öpücük kon-dunıverdi. Bunu yapmak için parmaklarının ucunda durması da gerekmemişti. Bir anlığına mahcup olduğumu hissettim ama gülümsedim. Daha ağzımı açamadan koluma girmiş, be-ni geldiğimiz yöne doğru döndürmüştü.

"Bir piknik sepeti getirdim," dedi.

"Çok güzel. Açım. Merak da ediyorum..."

Neşeyle, "Sana duymak istediğin her şeyi anlatacağım," de-di.

"Adını söylemeye ne dersin?" dedim.

"Dara," diye yanıtladı. "Adım Dara, büyükannemin adıydı bu."

Bunu söylerken bana göz attı, sanki bir tepki bekliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum, ama başımla onayladım ve tekrarladım, sonra, "Bana neden Convin adıyla hitap ettin?" diye sordum.

"Çünkü adın bu," dedi. "Seni tanıdım."

337

ROGER ZELAZNY

"Nereden?"

Kolumu bıraktı.

"İşte burada," dedi bir ağacın arkasına uzanıp, aasa

V &d çıkıtlı

kök yumnıları üzerinde duran bir sepeti alırken.

Irmağın yanı başında gölgelik bir yere yürüyüp yere • sererken, "Umarım içine karıncalar girmemiştir," dedi.

Eskrim takımlarını yakındaki bir çalıya astım.

"Görünüşe göre yanında pek az eşya taşıyorsun," diye fiu rimi belirttim.

"Atım ta arkada," dedi başıyla nehrin aşağısını işaret ederek.

Dikkatini örtünün üstüne ağırlık koymaya ve sepettekileri boşaltmaya verdi.

"Neden o kadar uzakta?" diye sordum.

"Tabii ki sana sezdirmeden yaklaşabilmek için. Eğer yakınında bir atın gezindiğini duysaydın ayağa fırlamış olurdun."

"Belki de haklısın," dedim.

Sanki derin derin düşünüyormuş gibi durakladı, sonra bir kıkırdamayla bozdu bunu.

"Ama ilkinde fark etmedin. Yine de..."

"İlkinde mi?" dedim, sormamı istediğini görünce.

"Evet, az önce neredeyse seni ezecektim," dedi. "Çok derin uyuyordun. Kim olduğunu görünce piknik sepetini ve eskrim takımlarını getirmeye gittim."

"Ya. Anlıyomm."

"Gel de otur," dedi. "Şu şişeyi de açar mısın?"

Yanıma bir şişe bıraktı ve ihtimamla iki kristal kadeh çıkardı, örtünün orta yerine koydu.

Yerime geçip oturdum.

"Bunlar Benedict'in en iyi kristalleri," diye yorumda bulun-

338

AMBER YILLIKLARI - 1

n şişeyi açarken.

^|" *' dedi. "Şarabı koyarken dökmemeye bak... ve onla-
okuşturmamahyız sanırım."

° «c nırırn öyle," dedim ve şarap doldurdum.

Kadehini kaldırdı.

«Birleşmeye," dedi.

«isTe birleşmesi?"

»Bizim birleşmemiz."

"Seninle daha önce hiç karşılaşmadım."

«Bu kadar sıkıcı olma," dedi ve bir yudum aldı.

Omuz silktim.

"Birleşmeye."

Sonra yemeye başladı, ben de öyle yaptım. Yarattığı gizemli havadan öylesine zevk alıyordu ki, sırf onu mutlu etmek uğruna katkıda bulunmak istiyordum.

"Peki, seninle nerede tanışmış olabilirim?" diye şansımı denedim. "Büyük bir saray mıydı? Belki de bir harem...?"

"Belki de Amber'deydi," dedi. "Oradaydın..."

"Amber mi?" dedim, Benedict'in kristal kadehini tuttuğumu hatırlayıp, duygularımı sesime hapsederek. "Sen de kimin ne-
si oluyorsun?"

"...Oradaydın... yakışıklı, kibirli, tüm leydilerin beğeniyle izlediği," diye devam etti, "ve ben de oradaydım... sana uzaktan hayran hayran bakan, fare gibi küçük bir şey. Gri ya da pastel renkli -canlı değil- yeni yetmenin tekiydim, hemen eklemeliyim ki, kalbi senin için yanıp tutuşan..."

Hafif bir küfür salladım ve tekrar güldü.

"Böyle değil miydi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, etten ve ekmekten birer lokma daha alarak.

"Sırtımı sakatladığım o genelevde olması daha muhtemel-

339

ROGER ZELAZNY

di. O gece sarhoştum..."

"Hatırlıyorsun!" diye bağırdı. "Yarı zamanlı bir işti. Gün-
leri de at ediyordum."

"Pes ediyorum," dedim ve biraz daha şarap koydum
Gerçekten sinir bozucu olan, kızda gerçekten de tanı-
gelen birşeyler olduğuydu. Ama görünüşü ve davranışlarına
yaşını on yedi olarak tahmin etmiştim. Bu, yollanmızın keşi
miş olmasını neredeyse tümüyle ihtimal dışı bırakıyordu.
"Sana kılıç kullanmayı Benedict mi öğretti?" diye sordum

"Evet."

"O senin neyin ojuyor?"

"Sevgilim, elbette," diye yanıtladı. "Beni kürklere, mücev-
herlere boğar... ve benimle kılıç kılıca dövüşür."

Tekrar güldü.

Yüzünü tetkik etmeyi sürdürdüm.

Evet, bu mümkündü...

"Kırıldım," dedim nihayet.

"Neden?" diye sordu.

"Benedict bana puro vermedi."

"Puro mu?"

"Sen onun kızıydın, değil mi?"

Yüzü kızardı, ama başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Ama yaklaşıyorsun."

"Torunu mu?" dedim.

"Şey... onun gibi bir şey."

"Korkarım anlamıyorum."

"Ona büyükbaba dememden hoşlanır. Bununla birlikte,
büyükannemin babasıydı."

"Anlıyorum. Evde senin gibi başkaları da var mı?"

"Hayır, tekim ben."

-340

AMBER YILLIKLARI - 1

»pgjci ya annen ve büyükannen?"

„Qİdü. Her ikisi de."

„NaSıl öldüler?"

"VahŞİce- İki seferinde de Benedict Amber'deydi. Oraya
süredir geri dönmemesinin sebebinin bu olduğuna ina-
nım- Beni korumasız bırakmaktan hoşlanmıyor... başımın
* aresine bakabileceğimi bildiği halde. Bunu yapabileceğimi
sen de biliyorsun, değil mi?"

Başım la evetledim. Bu, birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyor-
du Benedict'in neden burada Koruyucu olduğu, bunlardan il-
kiydi. Kızı bir yerlerde tutmak zorundaydı ve onu Amber'e gö-
türmeyi kesinlikle istemezdi. Onun varlığının aramızda bilin-
mesini bile istemezdi. Kız, onun elini kolunu bağlamak için
kullanılabilirdi kolaylıkla. Ayrıca ondan bu kadar erken haber-
dar olmamı istemeyeceği kesindi.

Bu yüzden," Sanırım burada bulunmaman gerekiyor," de-
dim, "ve eğer burada olduğunu öğrenirse Benedict'in çok kı-
zacağını hiss ediyorum."

"Sen de aynı onun gibisin! Kahretsin, yetişkinim ben!"

"İtiraz ettiğimi duydun mu? Ama başka bir yerde bulunman
gerekiyordu, öyle değil mi?"

Yanıt vermektense ağzını doldurdu. Ben de öyle yaptım.
Huzursuzca çiğnemekle geçen birkaç dakikanın ardından, ye-
ni bir konu açmaya karar verdim.

"Beni nereden tanıdın?" diye sordum.
Yutkundu, şarabını yudumladı, sırttı.
"Resminden elbette," dedi.
"Ne resmi?"
"Kartın üstündeki," dedi. "Ben çok küçükken onlarla oynardık. Tüm akrabalarımı böyle öğrendim. İyi kılıç kullanan-
341

ROGER ZELAZNY

lar sen ve Eric, bunu biliyorum. Bu yüzden..."
"Sende bir Koz Kartı destesi mi var?"
"Hayır," dedi yüzünü asıp. "Bana vermedi... ama onH kaç tane olduğunu biliyorum."
"Gerçekten mi? Nerede saklıyor?"
Gözlerini kıstı, benim gözlerimde odakladı. Kahretsin! » kadar hevesli görünmeyi istememiştim.
Ama, "Çoğu zaman yanında bir tane taşır," dedi, "diğerle ' ni nerede bulundurduğuna dair en ufak fikrim yok. Neden' Onlara bakmana izin vermiyor mu?"
"Ona sormadım," dedim. "Onların önemini anlıyor musun?"
"Kartların yakmındayken yapmama izin verilmeyen kesin şeyler vardı. Onların özel bir kullanırdan olduğu kanaatine varıyorum, ama bana bunun ne olduğunu asla söylemedi. Çok önemliler, değil mi?"
"Evet."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlara gözü gibi bakıyor. Senin bir desten var mı?"
"Evet, ama şu anda birine ödünç verilmiş durumdalar."
"Anlıyorum. Ve onları alen'girli ve fesat bir iş için kullanmak istiyorsun." ,
Omuz silktim.
"Onları kullanmak istiyorum, ama çok sıradan, basit amaçlar için."
"Mesela?"
Başımı iki yana salladım.
"Eğer Benedict onların işlevini henüz bilmeni istemiyorsa, sana söyleyecek'değilim."
Dişlerini gösterdi.
342

AMBER YILLIKLARI - 1

„ondan korkuyorsun," dedi.
edict'e karşı hatırı sayılır miktarda saygı beslerim, biraz sevgiyi de unutmamalı."
Güldü.
"Senden daha iyi bir savaşçı mı? Daha mı iyi kılıç kullanır?"
Bakışlarımı kaçırdım. Olaylardan gayet uzak bir yerden, E üz gelmiş olmalıydı. Tanıştığım tüm kasabalılar Benedict'in kından haberdarlardı. Yavaş yayılan cinsten haberlerden rleeildi bu. Kıza ilk söyleyen de kesinlikle ben olmayacaktım.
"Nasıl istersen öyle düşün," dedim. "Neredeydin?"
"Köyde," dedi, "dağlarda. Büyükbabam beni oraya, Tecy'ler denilen arkadaşlarının yanında kalmam için götürdü. Tecy'leri biliyor musun?"
"Hayır, bilmiyorum."
"Daha önce de burada bulundum," dedi. "Ne zaman bura-

da sonın gibi birşeyler olsa, beni Tecy'lerle kalmaya, köye götürür. Oranın ismi yok. Ben, sadece köy deyip geçiyorum. Halkı çok tuhaf, köy de öyle. Bize -sanki- tapıyor gibiler. Bana kutsal bir şeymişim gibi davranıyorlar ve bilmek istediğim hiçbir şeyi söylemiyorlar. Atla çok uzak mesafede değil, ama dağlar farklı, gök farklı -her şey farklı!- ve bir kez oraya gittikten sonra, sanki hiç yol yokmuş gibi. Buraya kendi başıma gelmeyi daha önce de denedim. Ama sadece kaybolduğumla kaldım. Her seferinde büyükbabamın gelmesi gerekiyordu ve yol o zaman kolaydı. Tecy'ler onun benimle ilgil tüm buyruklarını dinliyorlar. Ona sanki bir tür tanrıymış gibi davranıyorlar." "Öyle," dedim, "onların gözünde." "Onları tanımadığını söylemiştin." "Tanımam gerekmiyor. Benedict'i tanıyorum." "Bunu nasıl yapıyor? Söyle bana."

343

ROGER ZELAZNY

Başımı iki yana salladım.

Şarabını bitirdi, kadehini uzattı. Doldurup başırru k İH ğımda başı sağ omzuna doğru eğilmiş, kaşları çatılmış uzaklarda bir şeye odaklanmıştı gözleri.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi kadehini kaldırıp, fanv olmadan yudumlayarak. "Nasıl başladığımdan emin değilim „ Sol eliyle, bıçağıyla oynamaya başladı, sonunda bıçağı el' ne aldı.

"Yine sepetlendiğim için küplere binmiştim," dedi. "Ona burada kalıp dövüşmek istediğimi söyledim ama beni atına bindirdi ve bir süre sonra köye vardık. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Yolculuk uzun değildi ve bir 'anda oradaydık. Bu yöreyi bilirim. Burada doğup büyüdüm. Her yöne doğru yüzlerce fersah at binmişimdir. Aradığım mekânı asla bulamadım. Ama o, kısacık bir süre için atla yol almıştı ve göz açıp kapayana değin tekrar Tecy'lerin yanındaydık. Ne var ki, birkaç yıl geçmişti ve artık büyüdüğüme göre daha metanetli olabilirim. Kendi başıma dönmeyi aklıma koydum."

Bıçakla yanı başındaki toprağı kazıyıp oymaya başladı, ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

"Akşam karanlığı çökene kadar bekledim," diye sürdürdü lafını, "ve yönümü bulmak için yıldızları inceledim. Gerçek ötesi bir duyguydu. Tüm yıldızlar farklıydı. Takımyıldızların bir tekini bile tanıımıyordum. İçeriye girip düşündüm. Biraz korkmuştum, bilemiyordum ne yapacağımı. Ertesi günü Tecy'lerin ve köydeki diğer insanların ağzından laf almaya çabalayarak geçirdim. Ama kötü bir rüya gibiydi. Ya aptaldılar, ya da kasten kafamı karıştırmaya çalışıyorlardı. Buradan oraya gidecek bir yol olmamasını bir kenara bırak, 'burası'nın nere-

344

AMBER YILLIKLARI - 1

, -una ilişkin hiç bir fikirleri yoktu ve 'oradan' da hiç değildiler- O gece gördüklerimden emin olmak için tek-"zden geçirdim yıldızları ve neredeyse inanmaya başla-

çaktım onlara." Simdi, bıçağını bileylemişçesine ileri geri hareket ettiriyor, nrağı yumuşatıp düzleştiriyordu. Sonra şekiller çizmeye baş-

"Akabinde bir kaç gün dönüş yolunu bulmaya uğraştım," diye devam etti. "Gelirken bıraktığımız izleri bulup, onları takip edebileceğimi zannetmiştim, ama adeta kaybolmuştu izler. Sonra aklıma bunun haricinde gelen tek şeyi denedim. Her sabah bir başka yönü tuttum, öğlene kadar at sürdüm, sonra geri döndüm. Tanıdık hiçbir şeye rastlamadım. Büsbütün afallatıcıydı. Her gece yatağıma yatarken olayların gidişatına daha da sinirleniyor, içerliyordum ve Avalon'a giden yolu kendi başıma bulmak için kararlılığım artıyordu. Büyükbabama beni artık bir çocuk gibi bir kenara atıp orada beklememi umamayacağını ispatlayacaktım.

"Derken, bir hafta kadar sonra, rüyalar görmeye başladım. Hiç koştuğunu, sürekli koştuğunu ama hiçbir yere gidemediğini düşledin mi? Onun gibi bir şeydi... fazladan yanan bir örümcek ağı vardı. Yalnızca aslında bir örümcek ağı değildi bu, örümcek yoktu ve yanmıyordu da. Ama bu şeye yakalanmıştım, içinde, etrafında hareket ediyordum. Ama aslında gidemiyordum. Anlattığım tam olarak doğru değil, ama başka türlü nasıl kelimelere dökebileceğimi bilmiyomm. Denemek zorundaydım... aslında onun etrafından dolaşmak istiyordum. Uyandığımda sanki bütün gece kendimi zorlamış gibi yorgun oluyordum. Bu, geceler boyu sürdü ve her gece daha da uzuyor, gerçeğe daha da yakınlaşıyor gibiydi.

345

ROGER ZELAZNY

"Sonra bir sabah uyandım, rüya hâlâ zihnimde danc eve dönebileceğimi biliyordum. Öyle görünüyor ki va *'

' yarı uyı

yarı uyanık yola çıkmışım. Tüm yolu bir kez bile durmak aldım ve bu sefer çevreme dikkat etmedim, bunun yerin rekli Avalon'u düşündüm ve ben sürdükçe, her sev oit '

* ' s11 gide

daha tanıdık bir hal almaya başladı, sonunda ben buraya Jinceye kadar. Ancak o zaman tümüyle uyanır gibi oldu Şimdi köy ve Tecy'ler, o gökyüzü, yıldızlar, ağaçlar, da&l hepsi bir rüya gibi geliyor bana. Oraya giden yolu bulabileceğimden hiçbir surette emin değilim. Tuhaf değil mi? Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

Kalktım ve öğle yemeğimizden arta kalanların etrafından dolandım. Onun yanına oturdum.

"Aslında bir örümcek ağı olmayan ve yanmayan o ağın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet... biraz," dedi.

"Ver şu bıçağı bana," dedim.

Uzattı.

Bıçağın ucuyla, onun çamura çizdiği taslağa ekler yapmaya, çizgileri uzatmaya, bir kısmını silip, yenilerini eklemeye koyuldum. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi ve yaptığım her hareketi izledi. İşim bittiğinde bıçağı bir kenara koyup uzun, sessiz bir süre boyunca bekledim.

Sonra, sonunda yavaşça konuştu.

"Evet, bu o," dedi gözlerini bana dikmek üzere şekilden kaçırarak. "Nereden bildin? Ne düşlediğimi nasıl bildin?"

"Çünkü," dedim ona, "bizzat genlerine işlenmiş bir şeyi düşledin. Nedenini, nasılını bilmiyorum. Bununla beraber, senin gerçekten Amber'in bir kızı olduğunu gösteriyor. Yaptığ'11

şey, Gölge'de yürümekti. Düşlediğin şey, Amber'in Büyük De-
34 6

AMBER YILLIKLARI - 1

„ p[raliyet kanından olanlar, onun kudretiyle gölgelere
Se0 derler. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Fmin değilim/" dedi. "Sanmıyorum. Büyükbabamın gölge-
lanet okuduğunu duymuştum, ama ne kastettiğini hiç an-
layamadım."

«Öyleyse Amber'in nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır- Hep kaçamak yanıtlar verirdi. Bana Amber'den ve
leden söz etti. Ama Amber'in hangi yönde olduğundan bile
habersizim. Sadece uzakta olduğunu biliyorum."

"Amber her yöndedir," dedim, "ya da seçtiğin herhangi bir
yönde. Tek gereken..."

"Evet!" diye sözümü kesti. "Unutmuştum, belki de onun sa-
dece gizemli davrandığını veya beni alaya aldığını sanmıştım,
ama uzunca bir süre önce Brand de harfiyen aynısını söyle-
mişti. Peki bunun anlamı nedir?"

"Brand mi! Brand ne zaman buradaydı?"

"Yıllar önce," dedi, "ben küçücük bir kızken. Sık sık uğrar-
dı buraya. Ona deliler gibi âşıktım ve hiç rahat yüzü göster-
mezdim. Bana hikâyeler anlatır, oyunlar öğretirdi..."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Şey, sekiz ya da dokuz sene oldu sanırım."

"Diğerlerinden biriyle karşılaştığın oldu mu?"

"Evet," dedi. "Julian ve Gerard buradaydılar, çok değil, bir-
kaç ay önce."

Ansızın çok güvensiz hissettim kendimi. Benedict bir çok
konuda kesinlikle ağzını sıkı tutmuştu. İlişkiler konusunda ka-
ra cahil olmaktansa, yanlış bilgilendirilmiş olmayı yeğlerdim,
işin aslını öğrendiğinizde kızması daha kolaydır. Gerçi Bene-
dict söz konusuysa, güçlük, onun gereğinden fazla dürüst ol-
masıydı. Bana yalan söylemektense, hiçbir şey söylememeyi
347

ROGER ZELAZNY

- seçerdi. Bununla birlikte, nahoş bir şeyin bana doğru
tiğini hissettim ve artık sallanmayı bir kenara bırakıp 0ı u.
ğince çabuk harekete geçmem gerektiğini anladım. Evet
lar uğruna zahmetli bir cehennem sürüşü gerekliydi. Yin
o işe kalkışmadan önce, burada öğrenilecek başka şeyler
di. Zaman... Kahretsın!

"Onlarla ilk karşılaşman mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi, "ve duygularım çok incinmişti." Duraksad
içini çekti. "Büyükbabam kan bağımızdan söz etmeme izin
vermiyordu. Beni, vesayeti altındaki bir çocuk olarak tanıttı ve
sebebini söylemeyi reddetti. Kahretsın!"

"Çok iyi gerekçeleri olduğundan eminim"

"Ya, ben de eminim. Ama akrabalarınıza tanışmak üzere ha-
yatın boyunca beklemişsen, hiç de iyi gelmiyor. Bana neden
öyle davrandığını sen biliyor musun?"

"Amber için kötü bir zaman," dedim, "ve işler düzelmeden
önce, daha da sarpa saracak. Senin mevcudiyetinden ne kadar
az kişi haberdar olursa, karışman ve zarar görmen olasılığı da
o kadar azalır. Sadece seni korumak için yapmış."

Tükürürmüş gibi bir ses çıkarttı.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim." ?

"İyi kılıç kullanıyorsun," dedim. "Maalesef hayat adil bir düellodan daha karmaşıktır."

"Bunu biliyorum. Çocuk değilim. Ama..."

"Aması filan yok! Eğer benim olsaydın, benim yapacağım şeyi yapmış. Seni olduğu kadar, kendini de koruyor. Benim öğrendiğimi keşfederse deliye dönecek."

Kızın başı aniden kalktı ve faltaşı gibi büyümüş gözlerini dikti bana.

348

AMBER YILLIKLARI - 1

c=n bize zarar verecek bir şey yapmazsın," dedi.

"Axna * '

biz akrabayız..."

halt etmek için burada olduğumu, ya da ne düşündü-

? ne bileceksin?" dedim. "Az önce ikinizin de boynunu il-2e uzatmış olabilirsiniz!"

"Saka yapıyorsun, değil mi?" dedi sol elini yavaşça ikimizin arasına uzatarak.

«Bilmiyorum," dedim. "Yapıyor olmam gerekmez... hem kılın da rezilce şeyler olsa bile sana söylemem, değil mi?"

"Hayır... sanırım söylemezsin," dedi.

"Sana şimdi, Benedict'in çok uzun zaman önce söylemiş olması gereken bir şey söyleyeceğim," dedim. "Bir akrabaya asla güvenme. Yabancılarla güvenmekten çok daha kötüdür. Bir yabancıyla beraberken, hiç değilse güvende olma olasılığı vardır."

"Söylediklerin gerçek, değil mi?"

"Evet."

"Sen de dahil misin buna?"

Gülümsedim.

"Elbette benim için geçerli değil. Ben, onurun, nezaketin, şefkatin ve iyiliğin ruhuyum. Bana her konuda güvenebilirsin."

"Öyle yapacağım," dedi ve kahkahayı bastım.

"Öyle yapacağım," diye ısrar etti. "Bize zarar vermezsin. Bunu biliyordum."

"Bana Gerard ve Julian'dan bahset," dedim, her zamanki gibi, kendimi gereksiz güvenin varlığında rahatsız hissederek.

"Sebeb-i ziyaretleri neydi?"

Bir an sessiz kaldı, beni incelemekle meşguldü hâlâ, sonra, "Sana epey az şey anlatıyorum, değil mi?" dedi. "Haklısın."

349

ROGER ZELAZNY

İhtiyatın fazlasından zarar gelmez. Sanırım konuşma

A « ası yi-

ne sende.

"Güzel. Bizimle nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun Rı istediğin nedir?"

"Köyün asıl yeri neresi? Bir de Amber'in. Bir şekilde be yorlar, değil mi? Amber her yöndedir, ya da bir yönde, derk neyi kastediyordun? Nedir gölgeler?"

Ayağa kalktım, başımı eğip ona baktım. Elimi uzattım o anda çok genç ve epey korkmuş gözüktü gözüme, ama tuttu

elimi.

"Nereye...?" diye sordu doğrulurken.

"Bu taraftan," dedim ve onu uyumuş olduğum, çağlayanları ve su değirmenini izlediğim- yere götürdüm.

Bir şey söyleyecek oldu, susturdum.

"Bak. Sadece bak," dedim.

Böylece ben zihnimekileri bir sıraya sokarken orada öylece durup akışı, sıçrayışı, dönüşü seyrettik. Ardından, "Gel," dedim ona, dirseğinden tutup çevirdim ve ağaçlara doğru yürüttüm.

Biz ağaçların arasında ilerlerken bir bulut örttü güneşi ve gölgeler koyuldu. Kuşların şakuması tizleşti ve topraktan nem yükseldi. Her bir ağacın yanından geçişimizde yaprakları daha uzun ve geniş bir hal aldı. Güneş tekrar görüldüğünde ışığı daha sarıydı ve bir dönemecin ötesinde sarmaşıklarla karşılaştık. Kuşların cıvıltısı kısıldı, çeşitlendi. Patika yukarıya döndü ve Dara'yı bir çakmaktaşı kayasının yanından geçirip yükseğe çıkardım. Arkamızdan, uzak ve güçlkle duyulabilir bir gümbürtü geliyordu sanki. Bir açıklıktan geçtiğimizde gök farklı bir maviydi ve bir taşın üzerinde güneşlenen kocaman, kahverengi bir kertenkeleyi ürküttük. Bir diğer kayalığın etra-

AMBER YILLIKLARI - 1

H"ndüğümüzde, "Bunun burada olduğunu bilmiyor- 3 n ha önce hiç bu yoldan gelmedim," dedi. Ama onu ya-

J.ırTl. Dan<i

dım çünkü Gölge'nin özünü kaydırmakla meşguldüm. nl ra bir kez daha ormana denk geldik, ama yol artık yovukanydi- Ağaçlar artık yer yer eğrelti otlarıyla karışmış .. devlerdi ve yeni sesler -havlamalar, tıslamalar, vızıltı-

trop1K duyuluyordu. Biz bu yolda ilerledikçe gümbürtü etrafı- 7da daha da güçlendi ve yer bile titremeye başladı. Dara koluma yapışmıştı, artık hiçbir şey söylemiyor, ancak gözleriyle her şeyi araştırıyordu. Soluk renkli, koskoca, düz çiçekler ve gölcükler vardı. Isı bir hayli artmıştı ve ter içinde kalmıştık. Gümbürtü şimdi muazzam bir kükremeye dönüşmüştü ve ağaçların arasında nihayet çıktığımızda, çevremize düzenli olarak düşen yıldırımların sesi gibiydi. Kızı uçurumun kenarına götürdüm, aşağıyı ve öteleri işaret ettim.

Üç yüz metreden daha yüksekti; gri nehri bir örs gibi döven muazzam bir katarakt. Akıntı, hızlı ve güçlüydü, köpükleri ve baloncukları, nihayet kaybolmadan önce, bir hayli uzağa taşıyordu. Karşımızda, hemen hemen yedi yüz metre ötede, sisin ve gökkuşağının kısmen gizlediği devasa bir çark, bir Titan'ın tokatladığı bir ada gibi, can sıkıntısıyla ve ısı ısı, yavaşça dönüyordu. Yükseklerde devasa kuşlar, sürüklenen haçlar gibi, hava akıntılarına binmişlerdi.

Orada bir hayli bekledik. Konuşmak mümkün değildi, bu da iyiydi hani. Birazdan, kız kısılmış gözlerle, som dolu bakışlarla bana döndüğünde, başımla onayladım ve gözlerimle koruyu işaret ettim. Sonra dönüp geldiğimiz yönde geri gittik. Dönüşümüz, aynı sürecin tersine çevirilmişiydi ve bunu da rahat başardım. Bir kez daha konuşmak mümkün olduğunda Dara sessizliğini komdu, etrafımızda süregelen değişikliklerin

3SI

ROGER ZELAZNY

bir parçası olduğumu hiç şüphesiz o ana kadar anlam
Bir kez daha çayın yanında oturup, değirmenin kücû
kının dönüşünü izlemeden önce de konuşmadı.

"Köy gibi miydi orası da?"

"Evet. Bir gölge."

"Amber de mi öyle?"

"Hayır. Gölge'yi Amber yaratır. Eğer nasıl yapacağım hT
yorsan onu kesip biçerek, istediğin şekle sokabilirsin. O m
kân bir gölgeydi, senin köyün de gölgeydi... ve burası da bi
gölge. Düşleyebildiğin her yer, Gölge'de bir yerlerde mevcut-
tur."

"...Ve sen, büyükbabam ve diğerleri bu gölgelerden yola
çıkıp arzu ettiğinizi seçip alıyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman köyden geri dönerken benim yaptığım da buy-
du."

"Evet."

Yüzü kavrayış dolu bir incelemeye dönüştü. Neredeyse si-
yah olan kaşları bir santim alçaldı ve hızlı bir solumayla burun
delikleri kabardı.

"Ben de yapabiliyorum..." dedi. "İstediğim her yere gidebi-
lir, istediğim her şeyi yapabilirim!"

"Bu beceri, içinde yatırdır," dedim.

Bunun üzerine beni öptü, aniden, düşüncesizce yapılmış
bir şeydi. Sonra döndü, her şeye bir anda bakmaya çalışırken
sağları incecik boynunun üzerinde sallanıyordu.

"Öyleyse her şeyi yapabilirim," dedi nihayet durarak.

"Sınırlar var, tehlikeler..."

"Hayat böyledir," dedi. "Kontrol etmesini nasıl öğrenece-
ğim?"

352

AMBER YILLIKLARI - 1

? Mr Amber'in Büyük Desen'idir. Yeteneği kazanabil-

"Afl3'1

- Desen'i yürümelisin. Amber'deki sarayın altında bir
^ zeminine işlenmiştir. Epey büyüktür. Dışından başla-
° merkezine kadar hiç durmadan yürümelisin. Hatırı sa-
l ir direniş vardır ve zor bir sınavdır. Eğer durursan, eğer
mlamadan önce terk etmeye yeltenirsen, Desen seni yok
- _ ,T^ vsAır \70 "7/~vt* V"*İ** r-ı t-iolrrlr T* rrdr ı-\ı l*-ı ı rm n onur
y»

ma

. Gerçi bir kez tamamlarsan Gölge üzerindeki hâkimiye-

- bilinçli denetimin altına girecektir."

Piknik yaptığımız yere koşturdu ve yere çizdiğimiz deseni
tetkik etti.

Daha yavaşça, peşinden geldim. Yaklaştığımda, "Amber'e
gidip Desen'i yürümeliyim!" dedi.

"Eminim ki, Benedict de önünde sonunda senin böyle yap-
manı planlıyordur," dedim.

"Önünde sonunda mı?" dedi. "Şimdi! Desen'i şimdi yürü-
meliyim! Neden bana bunları hiç anlatmadı ki?"

"Çünkü daha yapamıyorsun. Amber'deki durum öyle has-

şas ki varlığının orada bilinmesine izin vermen ikiniz için de tehlikeli olacaktır. Amber sana yasak, geçici olarak."

"Bu haksızlık!" dedi, dönüp bana ters ters bakarak.

"Elbette haksızlık," dedim. "Ama işler şimdilik böyle. Beni suçlama."

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu sanki. Suğun bir kısmı, tabii ki benimdi.

"Eğer bunlara hiç sahip olamayacaksam," dedi, "hiç anlatmamış olman daha iyiydi,"

"O kadar da kötü değil," dedim. "Amber'deki durum tekrar düzelecek... çok geçmeden."

"Bunu nasıl öğreneceğim."

"Benedict bilecektir. O zaman sana söyleyecek."

353

ROGER ZELAZNY

"Beni hiçbir şey bilmeye layık görmedi!"

"Neden peki? Sırf kendini kötü hissedesin diye m?

sana iyi davrandığını, seni önemseydiğini biliyorsun VQ1 ?

' dKlt gçl

diğinde senin lehine harekete geçecektir."

"Ya geçmezse? O zaman bana yardım edecek misin>"

"Elimden geleni yapacağım."

"Seni nasıl bulabilirim? Haber vermek için?"

Gülümsedim. Hiç ter dökmeden gelmiştim bu noktaya t dar. Ona gerçekten önemli olan kısmını söylemeye gerek yok tu. Sadece daha sonra işime yaramasını sağlayacak, kadarını

"Kartlar," dedim, "ailenin Koz Kartları. Onlar duygusal bağılılıktan fazlasını ifade ederler. Onlar iletişim araçlarıdır. Benim kartımı eline al, ona dikkatlice bak, konsantre ol, diğer tüm düşünceleri zihninden at, onu ben farz et ve benimle konuşmaya başla. Gerçekten ben olduğumu ve seni yanıtladığımı fark edeceksin."

"Bunların hepsi de büyükbabamın kartları elime aldığım da yapmamamı tembihlediği şeyler!"

"Elbette."

"Nasıl işliyor?"

"Başka bir zaman," dedim. "Her şey karşılıklı. Unutun mu? Sana şimdi Amber ve Gölge'yi anlattım. Bana Gerard ile Julian'ın ziyaretinden bahset."

"Evet," dedi. "Gerçi söyleyecek pek bir şey yok. Beş ya da altı ay önce bir sabah, büyükbabam olduğu yerde kalakaldı. Meyve bahçesinde ağaç bıduyordu -bunu kendi yapmaktan hoşlanır- ben de ona yardım ediyordum. Merdivenin tepesinde, makasla kesiyordu ki, ansızın dunıp kaldı, makası alçaktı ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Sadece dinlendiğim sandım, tırnakla yaprakları toplamaya devam ettim. Sonra

3S4

AMBER YILLIKLARI - 1

, cm Sunu duydum -sadece mırıldanmak değil- ade- l<onu?LU&

ı söyleşiyormuş gibiydi. İlk başta bana bir şey söylü- 13 ' etim ve ne dediğini sordum. Ancak beni görmezlik , .: şimdi Koz Kartlan'nı öğrendiğime göre, anlıyorum ten %^

lardan biriyle konuşuyordu o sırada. Muhtemelen Juli-

Her neyse, sonra hızla merdivenden indi, bir iki günlü-
*? •? e gideceğini söyledi ve evin yolunu tuttu. Ama çok uzak-
madan geri döndü ve Julian ile Gerard buraya gelirse onun
laveti altındaki biri, sadık bir hizmetkârın yetim kızı olarak
tanışılacaktım. Çok geçmeden beraberinde iki yedek atla,
uzaklaştı. Kılıcını kuşanmıştı.

"Gece yarısı onlarla birlikte döndü. Gerard neredeyse bi-
linçsizdi. Sol bacağı kırılmıştı ve gövdesinin sol yanı baştan
aşağı çürüklerle doluydu. Julian da kötü hırpalanmıştı ama kı-
rığı yoktu. Bizimle aşağı yukarı bir ay geçirdiler ve çabucak
iyileştiler. Sonra iki at ödünç alıp ayrıldılar. O günden beri
görmedim onları."

"Nasıl yaralandıklarına ne açıklama getirdiler?"

"Sadece kaza geçirdiklerini söylediler. Benimle konuşmadı-
lar."

"Nerede? Nerede olmuş bu?"

"Kara yolda. Birkaç kez kulak misafiri oldum onlara."

"Bu kara yol nerededir?"

"Bilmiyorum."

"Kara yol hakkında ne söylediler?"

"Ona bir sürü lanet okudular. Hepsi buydu."

Başımı öne eğdiğimde şişenin dibinde biraz şarap kalmış
olduğunu gördüm. Eğilip kadehleri son kez doldurdum, birini
kıza uzattım.

"Birleşmemize," dedim ve gülümsedim.

355

ROGER ZELAZNY

"...Birleşmemize," diye onayladı ve içtik.

"Sana ulaşmaya çalışmadan önce ne kadar beki
diye sordu

"Üç ay. Bana üç ay ver."

"Üç ay sonra nerede olacaksın?"

"Umarım Amber'de."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Çok değil. Aslını istersen, hemen şimdi küçük bir yolcu]
ğa çıkmak zorundayım. Ama yarın döneceğim. Ondan son
da sadece birkaç gün geçireceğim burada."

"Keşke daha uzun kalsaydın."

"Keşke yapabilseydim. Artık seni tanıdığımı göre, bunu is-
terdim."

Kıpkırmızı kesildi ve görünürde dikkatinin tümünü sepeti
toplamaya verdi. Ben de eskrim takımlarını topladım.

"Malikâneye geri mi dönüyorsun şimdi?" dedi.

"Ahıra. Hemen yola çıkacağım."

Sepeti aldı.

"Öyleyse beraber gidelim. Atım şu yanda."

Başımla onayladım ve sağımızdaki patikaya doğru takip et-
tim onu.

"Sanırım," dedi, "benim için en iyisi bundan hiç kimseye
bahsetmemek olacak, özellikle de büyükbabama, değil mi?"
" İhtiyatlıca olurdu."

Denize giden nehre boşalan çayın şırıltısı ve çağıldaması
soldu, soldu ve kayboldu, sadece akışı sırasında onu yaran,
yere sabitlenmiş değirmenin gıcirtısı uzunca bir süre havada
asılı kaldı.

3 s b

nüştü ve dört bir yanımda rüzgârlar haykırmaya başladı. Ben ilerledikçe, güneş gitgide daha sarı ve daha göz kamaştırıcı bir hal aldı, ta ki tepemde, ufkun bir ucundan diğerine uzanan bir

AMBER YILLIKLARI - 1

1 vrruş gibi olana kadar. Ovalara indikçe tepeler kayalık-
ça -jzsârın yonttuğu grotesk şekiller ve kasvetli renkler or-
erildi- Dağın yamacındaki tepelerden çıktığım sırada bir
fırtınasına yakalandım ve bu yüzden yüzümü pelerininle
?? anilerimi kısmaya mecbur oldum. Yıldız kışnedi, bur-
örtup Su"

dan arka arkaya soludu, güçlkle yürümeyi sürdürdü.
ffl taş, rüzgâr, derken daha üruncu bir gök, güneşin yol al-
J -, arduvaza benzer bir bulut kümesi.

Öle»1

Sonra uzun gölgeler, rüzgârın dinişi, durgunluk... Yalnızca
kayanın üstündeki toynak tıkırtısı ve soluk sesi... Hep birden
sökün ettiklerinde ve güneş bulutlarla örtüldüğünde, loşluk...
Gündüzün, gökgürültüsüyle sarsılmış duvarları... Uzaktaki nes-
nelerin doğa üstü netliği... Havada serin, mavi ve elektrikli bir
his... Tekrar gökgürültüsü...

Şimdi, yağmur ilerledikçe, sağımda dalgalanan, camsı bir
perde... Bulutlarda mavi bölünme çizgileri... Isı ansızın düşü-
yor, hızımız muntazam, dünya, tekrenkli bir fon artık...

Çınlayan gökgürültüsü, çakan beyazlık, perde titreşerek bi-
ze doğru geliyor şimdi... İki yüz metre...yüz elli... yeter!
En alt kenarı yeri kazıyor, oyuyor, köpükleniyor... Topra-
ğın nemli kokusu... Yıldız'ın kışneyişi... Bir hız patlaması...
Su, derecikler halinde dışarı sızıyor, emiliyor, toprağı leke-
liyor... Bir çamurlu halde köpürüyor, bir damla damla süzülü-
yor... Şimdi muntazam bir akış... Dereler her yanımda, şırıl-
dıyorlar...

Önümüzdeki topraklar yüksekte ve çaylardan, denize akan
akarsulardan aştıkça Yıldız'ın adaleleri altımda kasılıyor, gevşi-
yor, kasılıyor, gevşiyor ve yokuşa atıldığında, biz tırmandıkça
taşa vuran toynaklar kıvılcım saçıyor, altımda çağıldayıp gir-
daplanan akıntının sesi derinleşerek, muntazam bir kükreyişe

ROGER ZELAZNY

dönüşüyor...

Derken, daha yüksek ve daha kuru bir yerde ne
uçlarını-sıkıp suyunu süzmek için duraklıyoruz... Asa" A
kamızda ve sağımıza doğru fırtınanın karıştırdığı boz bi
üzerinde durduğumuz uçuşumun eteklerine vuruyor
Şimdi dalganın gümbürtüsü arkamda, yonca çayırlar
akşamlara doğru iç kesimlere...

Kararan doğuya doğru kayan yıldızları takip ve nihayet
sizlik ve gece...

Göğü temizle ve yıldızları parlaklaştı, ama birkaç tutam d
bulut...

Yolumuzun üstünde kıvrılan, uluyan bir grup kırmızı göz-
lü yaratık... Gölge... Yeşil gözlü... Gölge... San... Gölge... Gitti
Ama etekleri karlı kara doruklar birbirlerini itip kakıyorlar
etrafımda... Toz kadar kuru, donmuş kar, yükseklerin buz gi-
bi rüzgârıyla dalgalar halinde havalanmış... İpince kar, un gi-

bi... Burada bir anı, İtalyan Alpleri, kayak yapmak... Kar dalgaları taştan suratlardan aşağı sürükleniyor... Gece göğünde beyaz bir ateş... Islak çizmelerimin içinde, ayaklarım hızla hissizleşiyor... Yıldız şaşkına dönmüş ve burnundan soluyor, her bir adımını sınavı, sanki inanmazmışçasına iki yana sallıyor başını...

Böylece bir kayanın a*rında gölgeler, daha ılımlı bir yokuş, dinen bir rüzgâr, daha az kar...

Dönen bir patika, helezoni bir patika, sıcaklığa giden bir maden galerisi... Gecenin içinden aşağı, aşağı, aşağı, değişen yıldızların altında...

Bir saat öncesinin karından uzakta, şimdi bodur bitkiler ve düz bir ova... Daha da uzaklarda gece kuşları sendeleyerek havalanıyor, biz geçtikçe kulak tırmalayan protesto notalarıyla

360

AMBER YILLIKLARI - 1

leş ziyafetinin üzerinde daireler çiziyorlar...

yavaşça, daha az soğuk bir meltemin titrettiği, dalga-

Öter<

?imenlerin olduğu yere... Avcı bir kedinin öksürüğü.

cır

an geyiğe andıran bir hayvanın gölgeli kaçı... Yıldızlar

ı np oturuyor ve tekrar hissetmeye başlıyor ayaklarım...

yerleru "-

Yıldız geriliyor, kişniyor, görünmeyen bir şeyden kaçıyor...

Teskin etmek için uzun, titremesi durana dek daha da uzun

bir zaman..-

Simdi uzaktaki ağaçların tepesine düşen kısmi bir ayın buz saçakları... Parlak bir sis soluyan nemli toprak... Gece ışığında rakeden pervaneler...

Yer bir anlığına kabarıp sallanıyor, sanki dağlar, ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine veriyorlar... Her yıldızın bir de çifti var... Halter biçimli ayın etrafında bir hale... Ova, üzerindeki gök, kaçan şekillerle dolu...

Toprak, kurmalı bir saat; tik tak ediyor ve hâlâ büyüyor...

Durağanlık... Atalet... Yıldızlar ve ay, nihlan tekrar birleşmiş...

Ağaçların yayılan kenarının etrafında, batıya... Uyuyan bir cangıl izlenimleri: muşambanın altında yılanların çılgınlığı.

Batı, batı... Bir yerlerde denize ulaşmamı kolaylaştıracak geniş, düzgün kıyıları olan bir akarsu...

Toynakların vuruşu, gölgelerin mekik dokuyuşu... Yüzümde gece havası... Koyu renkli yüksek duvarların, ısı ısı kulelerin üzerindeki parlak varlıkların bir anlık görüntüsü... Hava yumuşadı... Görüntü yüzüyor... Gölgeler...

Bir santor gibi birleşmişiz, ben ve Yıldız, terden tek bir tennin altında... Havayı ortak bir çabayla içimize alıyor ve veriyoruz... Gökgürü küsüne bürünmüş boyun, bunun deliklerinin zaferi korkunç... Toprağı yutuyor...

Kahkaha, suyun kokusu üzerimizde, ağaçlar çok yakın, he-

361

ROGER ZELAZNY

men 'solumuzda...

Sonra, aralamadayız... Düz ağaç kabuğu, sarkan

lar, geniş yapraklar, rutubet damlacıkları... Mehtapta n ?• n
K °n.imCe^
sarnM
arii
ağı, içinde çırpman şekiller... Süngerimsi bitki örtüsü n ,^m
miş ağaçların üzerinde fosforlu mantar...
Bir açıklık... Hışırdayan uzun çimenler...
Daha fazla ağaç...
Tekrar, nehirkokusu...
Daha sonra, sesler... Sesler... Suyun camısı kıkırdaması.
Daha yakın, daha yüksek, nihayet yanıbaşında... Gökler
eğriliyor ve göbeğinden бүкүлүyor ve ağaçlar... Temiz, soğuk
ve nemli bir kokuya sahip... Solda, yanında gidiyor şimdi... Ra-
hat ve akıcı, izliyoruz.
İçmek için... Sıgılıklarında suları sıçratıyoruz, sonra keyifsiz
olan Yıldız, diz boyu suyun içinde, bir pompa gibi içiyor, bu-
run deliklerinden püskürtüyor... Nehirden yukarı, su çizmele-
rime vuruyor... Saçlarımdan süzölüp, kollarımdan aşağı ini-
yor... Kahkaha karşısında, Yıldız'ın başı çevriliyor...
Bir kez daha nehir aşağı, temiz, yavaş, dolambaçlı... Sonra
düz, genişliyor, yavaşlıyor...
Ağaçlar önce yoğunlaşıp sonra seyreliyor...
Uzun, muntazam, yavaş...
Doğuda belli belirsiz bir ışık...
Şimdi yokuş aşağı ve ağaçlar daha az... Kayalık ve karanlık
bir kez daha tek parça...
Denizin ilk, belirsiz işareti, sonradan kaybolan bir koku...
Tıkırtı, gece gelen ayazda... Tekrar, bir anlık tuz...
Taş ve ağaçların yokluğu... Sert, sarp, kasvetli, aşağı...• Git-
gide artan sarplık...
Taş duvarların arasında çakıyor... Yerinden oynayan çakıl-
362

AMBER YILLIKLARI - 1

, juZja çağlayan akıntıda gözden yitiyor, sesleri kükre-
'af • vankıları arasında boğuluyor... Dar geçidin daha da de-
.inlen, genişliyor...
Aşağı, aşağı-
paha da uzaklara...
Simdi doğu bir kez daha soluk, yokuş daha rahat... Yine
4UZ hissi, daha güçlü...
Dizginlere asıl.
Altımda uzanıyor sahil, kıvrılan kum tepelerinin, lodos rüz-
sârlarıyla hırpalanıp, kasvetli sabah denizinin ırak hatlarını kıs-
men görünmez hale getiren kum huzmeleri fırlattığı.
Pembe tabakanın su boyunca, doğudan yayılışını seyrettim.
Kayan kumlar, sağda solda koyu renkli çakıllan ortaya serdi-
ler. Çetin kaya kütleleri yükseldiler denizin dalgalarının üzeri-
ne. Muazzam -yüzlerce metrelik- kum tepeleriyle aramda, o
kötücül sahilden yüksekte, keskin açılı kayalardan ve çakıldan
oluşmuş, parçalanmış ve çopurlanmış bir ova uzanır, şu anda
geceden ya da cehennemden, şafağın ilk aydınlığına çıkan ve
gölgelerle can bulan.
Evet, bu doğrudu.
Attan indim ve güneşin manzarayı kasvetli ve göz alan bir
gündüze zorlamasını izledim. Aradığım sert, beyaz ışıktı bu.
Burası, tıpkı sürgün edildiğim gölge Dünya'da onyıllar önce

gördüğüm haliyle, gereken mekândı... insanlar hariç. Ne buldozerler, ne süzgeçler, ne eli tırmıklı siyahlar; ne de maksimum güvenlikteki Oranjemund şehri. Ne x ışını cihazları, ne dikenli teller, ne silahlı muhafızlar. Bir teki bile yoktu burada. Çünkü bu gölge asla bir Sör Ernest Openheimer tanımamıştı ve burada ne bir Güneybatı Afrika Konsolide Elmas Madenleri şirketi, ne de onların sahildeki madencilik çıkarlarını gasp

363

ROGER ZELAZNY

etmesine göz yumacak bir hükümet var olmuştu. Şu and gesinde durduğum Richtersveld Dağları'nın batıya baka maçına kadar, neredeyse beş yüz kilometre uzunluğund onlarca kilometre genişliğinde, kum tepeleri ve kayalardan k-şerit halinde uzanıyordu o gözden çıkarılmış sahil r Town'ın altı yüz kilometre kuzeybatısındaki Namib çölü R rada, sıradan bir madenin aksine, emaslar kuş pislikleri sik saçılmışlardı kuma. Ben elbette yanıma bir süzgeç ve bir H tırmık almıştım.

Erzağımı çıkartıp kahvaltı hazırladım. Uzun ve tozlu bir gün olacaktı.

Kum tepelerinde çalışırken Doyleu, Avalon'daki tuğla kırmızısı ' tenli, yanaklarında yağ kistleri olan tel tel saçlı ufak tefek mücevherciyi düşündüm. Kuyumcu cilas mı? Neden bütün bu kuyumcu cilasını istiyordum ki... bir ordu mücevherciye bir düzine ömür boyu yetecek kadarını? Omuz silkmıştım. Karşılığını verebildiğim sürece ne istediğinden ona neydi? Pekâlâ, eğer bu maddenin yeni bir kullanım! varsa ve iyi para kazanılabiliyorsa aptal rolü oynayabilirdi... Bir başka deyişle, bu miktarı bana bir haftada sağlayamayacak mıydı? Tebessümündeki boşluklardan küçük, dörtgen kıkırdamalar kaçmıştı. Bir hafta mı? Yo, hayır! Elbette olmaz! Bu gülünçtü, bahsi bile edilmezdi... Anlamıştım. Öyle olsun, çabuk bir teşekkür, belki yolun yukarısmdaki rakibi malzemeyi üretebilir, birkaç gün içinde elime geçecek olan bir miktar yontulmamış elmasla da ilgilenebilirdi... Dur bir dakika, elmas m: demiştim? O elmaslarla her zaman ilgilenirdi... Evet, ama kuyumcu cilas bakımından, ne hazindir ki, yetersizdi. Havaya kalkan bir el. Cila malzemesi üretmekteki becerisini hafife almış, düşünmeden konuşmuş

3 64

AMBER YILLIKLARI - 1

?•? Ai Onu rahatsız eden şey, miktardı. Ama hazırlamak ekenler harcı alem, formül de epeyce basitti. Evet, bir -m bulunmaması için gerçek bir sebep yoktu. Bir hafta A vani- Şimdi, elmaslara gelecek olursak...

Onun dükkânını terk etmeden önce bir çözüm bulunmuştu.

* Barutun patlayıcı olduğunu düşünen çok insan tanıdım ki, lbette yanlıştır bu. Barut hızlı yanar, ateşleme pimi içine girdiğinde asıl patlamayı gerçekleştiren primer tarafından tutuştu- rulduktan sonra, bir mermiyi kovanın ağzından çıkartıp silahın namlusundan dışarı süren gaz basıncını meydana getirir. Tipik aile sağgörüsüyle, yıllar boyu çeşitli patlayıcılarla deney yapmıştım. Barutun Amber'de tutuşmadığını, denediğim tüm diğer primerlerin de orada aynı derecede etkisiz olduğunu keşfettiğimde duyduğum hüsrânı, ancak akrabalarımın başka kim-

senin de Amber'e ateşli silahlar getiremeyeceği bilgisi hafifletmişti. Çok daha sonraları, Amber'i bir ziyaretimde, Deirdre'ye getirdiğim bileziği parlattıktan sonra, bezi şömineye fırlattığım vakit keşfetmiştim Avalon'un kuyumcu cilasının bu harika niteliğini. Şansım vardı ki söz konusu miktar azdı ve o anda tek başımdım.

Kutusundan çıktığı haliyle hiçbir değişikliğe gerek kalmadan, mükemmel bir primerdi. Yeter miktarda katkı maddesiyle karıştırıldığında düzgün yanması sağlanabilirdi.

Bir gün Amber'de temel meselelerin halinde kullanılabileceğini hissederek, bu küçük bilgiyi kendime saklamıştım. Ne yazık ki o gün gelmeden önce Eric'le birbirimize girmiştik ve bu da diğer tüm anılarımla birlikte depoya gitmişti. Nihayet olaylar benim için netleştğinde, benim kaderim de Amber'e saldırı hazırlığı yapan Bleys'inkilerle beraber çabucak yazılmış-

365

***S,

ROGER ZELAZNY

ti. Aslında Bleys bana ihtiyaç duymuyordu, ancak sa™
dr"rım K:

gözünü üstümden ayırmamak için açıkgözlülük etmiş K
= ' D^ni y^

nına almıştı. Eğer onu ateşli silahlarla donatacak olsaydı yenilmez olabilirdi, ben de gereksiz. Daha önemlisi planları doğrultusunda Amber'i ele geçirmeye muvaffak o] dik işgal güçlerinin büyüklüğü, subayların sadakati, onun dakati derken işler gerginleşecekti. O zaman güç dengesini H ha eşit hale getirebilmek için birkaç şeye ihtiyacım olacakt Mesela, birkaç bomba ve otomatik silaha.

Bir ay önce bile aklım başımda olsaydı, her şey tümüyle farklı olabilirdi. Önümde bir diğer cehennem sürüşü ve ardından çözülmeyi bekleyen bir sorunlar silsilesiyle kavrulacağıma, kuruyacağıma, yıpranacağıma, Amber'de oturuyor olabilirdim.

Güldüğüm zaman boğulmamak için ağızımdaki kumu tukurdum. Kahretsin, kendi "eğerlerimizi kendimiz yaparız. Nelerin olmuş olabileceğinden daha iyi şeyler vardı düşünebileceğim. Sözgelimi, Eric.

O günü anımsıyorum, Eric. Ben zincirlere vurulmuş ve tahrin önünde diz çökmeye mecbur edilmiştim. Seninle alay etmek için kendimi taçlandırmış, dayak yemiştım bu yüzden. Taç ikinci kez ellerime geçtiğinde onu sana fırlattım. Ama yalakadın, sonra gülümsedim Sana zarar vermeyi başaramadığında, tacın zarar görmeyişine sevinmiştim. Öyle güzel bir şeydi ki... Yedi sivri ucuyla, baştan başa gümüşten yapılmış ve tüm elmasları gölgede bırakacak zümrütler kakılmış. Her bir şakağında iki koca yakut... O gün taçlandırdın kendini, aceleyle getirilmiş şatafatlı bir törenle, kibir içinde. Daha "Kralımız çok yaşa!" yankıları salonda sönmeden önce ağızından çıkan ilk sözler, bana fısıldanmıştı. Her birini hatırlıyorum. "Gözlerin, 36f>

AMBER YILLIKLARI - 1

..rebilecekleri en güzel manzaraya şahit oldu," dedin.
"Nöbetçiler!" diye buyurdun. "Convin'i demirciye götür-
Çnfl*a, ^

özleri yakılıp oyulsun! Hatırlayacağı son manzaralar bu-
ı üpr olsun! Sonra onu Amber'in altındaki en derin zinda-
giinKuıcı

karanlığına atın ve adı unutulsun!

"Simdi Amber'de sen hüküm sürüyorsun," dedim yüksek
I ie "Ancak gözlerim var... ve ne unuttum, ne de unutul-
dum"

Hayır, diye düşündüm. Kendini krallığınla sarmala, Eric.
Amber'in duvarları kalın ve yüksektir. Onların ardında kal.
Kendini, kılıçların yararsız çeliğiyle kuşat. Bir karınca gibi, evi-
ni tozla güçlendiriyorsun. Artık ben hayatta oldukça güvende
olamayacağını biliyorsun ve sana geri döneceğimi söyledim.
Geliyorum, Eric. Kendime Avalon'dan ateşli silahlar toplayaca-
ğım ve kapılarını kırıp, savunucularını dümdüz edeceğim. Ge-
risi, adamlarının gelip seni kurtardığı zamanki gibi, kısa süre-
cek. O gün yalnızca birkaç damla kanını dökmüştüm. Bu se-
fer, hepsini alacağım.

Ham bir elmas daha çıkardım, on altıncı ya da onyedinci-
yi, bir fiskeyle belimdeki keseye atıverdim.

Batan güneşe bakarken, Benedict, Julian ve Gerard'ı dü-
şündüm. Aralarındaki bağlantı neydi? Her ne olursa olsun, İçi-
ne Julian'm dahil olduğu çıkarların hiçbir kombinasyonundan
hoşnut değildim. Gerard'da sorun yoktu. Kamptayken, ancak
Benedict'in temas kurduğu kişinin o olduğunu düşündükten
sonra uyuyabilmişim. Ne var ki, şu an Julian'la işbirliği için-
deyse huzursuzluğumun artması için bir gerekçeydi bu. Bana
Eric'den daha fazla nefret duyan birisi varsa şayet, o da Juli-
an'dı. Nerede olduğumu biliyorsa büyük tehlike içindeydim.

367

ROGER ZELAZNY

Yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Sanırım, bu noktada Benedict beni satmakla kendini
ki yönden haklı çıkarabilirdi. Her şeye karşın, her ne vo
'dPüy-

sam -ki birşeyler yapmak üzere olduğumun farkındaydı-
nucunun Amber'de bir kavga olacağını biliyordu. Onu anla
biliyor, hatta duygularını paylaşıyordum. O, kendini diya
korunmasına adanmıştı. Julian'ın aksine, prensiplerine bağlı b'
adamdı ve onunla farklı taraflarda olmaktan pişmanlık duyu-
yordum. Umudum, yapacağım darbenin narkoz altında dis-
çektirmek kadar hızlı ve acısız olması, hemen ardından da ay-
nı tarafta yer almamızdı. Artık Dara'yı tanıdığıma göre, onun
için de böyle olmasını istiyordum.

İçimi rahat ettirmeyecek kadar az şey söylemişti Benedict.
Gerçekten tüm haftayı savaş meydanında mı geçirecekti, yok-
sa şimdi bile Amber güçleriyle işbirliği mi yapmıştı? Bana tu-
zak mı kuruyordu, hapishanemin duvarlarını mı örüyor, yok-
sa mezarımı mı kazıyordu, bilmem mümkün değildi. Gönlüm
Avalon'da kalmaktan yana da olsa, elimi çabuk tutmalıyım.
Hangi taverna ya da genelevde kafayı çekiyor, orospu pe-
şinde koşuyor ya da kavga ediyorsa, hangi tepede avlanıyor-
sa, Ganelon'a imreniyordum. -O, yuvasına dönmüştü. Amber'e
kadar eşlik etme teklifine rağmen, onu sefa sürmeye mi bırak-
malıyım? Ama hayır, benim ayrılışımdan sonra sorgulanacak
-eğer Julian'ın bu işte parmağı varsa, kötü muamele görecektir-
sonra ona kendi memleketi gibi görünen bu yerde toplumdan

dışlanacaktı, o da gitmesine izin verirlerse elbet. Sonra hiç şüphesiz bir kanun kaçağı olup çıkacaktı yine ve bu üçüncü sefer, onun sonu olacaktı. Hayır, sözümü tutacaktım. Arzusu hâlâ buysa, benimle gelecekti. Fikrini değiştirdiyse, evet, onun Avalon'da kanun kaçağı olması fikrini bile kısıkanıyordum. Bu-
368

AMBER YILLIKLARI - 1

Haha Ç°k kalmayı, Dara'yla tepelerde at sürmeyi, kırlarda ~ düşündüm. Onun mevcudiyetinden haberdar olmak r:i'

pVi nehirlerde yelken açmayı isterdim

eeZjru»w >

bir derece değiştirmişti. Bu değişimin ne yönde olduğun-
I emin değildim. Büyük kinimize ve önemsiz düşmanlıklara karşın, biz Amberliler, aile bağları çok güçlü bir grubuz, daima içimizden bir diğeri hakkındaki haberleri dört göz-
* le bekler, sürekli değişen resimde herkesin konumunu bilmek steriz. Bir dedikodu molası, aramızda nice ölümcül darbenin inişini engellemiştir. Bazen, kendimizi, engelli pist ile huzure-
vi karışımı bir yerde, ihtiyar ve huysuz hanımefendilerden oluşan bir çete gibi düşünürüm.

Dara'yı henüz hiçbir yere sığdıramıyordum, çünkü kendisini nereye sığdıracağını bilemiyordu. Ah, sırası geldiğinde öğrenecekti. Mevcudiyeti bir kez duyulsun, mükemmel bir koruma altına girecekti. Artık onu benzersiz olduğundan haberdar ettiğime göre, bunun gerçekleşmesi ve onun da oyuna katılması bir zaman meselesiydi. Korudaki sohbetimiz sırasında zaman zaman kendimi yılan gibi hissetmiştim, ama kahretsin, bilmek onun da hakkıydı. Er ya da geç öğrenecekti ve ne kadar erken öğrenirse, savunmasını güçlendirmeye o kadar erken başlardı. Kendi iyiliği içindi.

Elbette, annesinin ve büyükannesinin yaşamlarını miraslarından habersiz geçirmiş olmaları mümkün, hatta kuvvetle muhtemeldi...

Peki mirasları onları nasıl bulmuştu? Vahşice öldüler, demişti kız.

Amber'in uzun kolunun Gölge'den onlara kadar uzanmış olması mümkün mü, diye düşündüm. Peki ya tekrar vurması? İsteddiği zaman Benedict de herhangi birimiz kadar rezil ve
369

ROGER ZELAZNY

adi olabilirdi. Daha bile güçlüydü. Kendinin olanı

111 savur

için savaşır, lüzum görürse aramızdan birini gözünü k ^
dan öldürürdü de. Kızı cahil tutmanın ve varlığını sır ok-sibi saj,

lamanın onu koruyacağını düşünmüş olmalıydı.]Sfe v öğrendiğinde bana kızacaktı, arkama bile bakmadan k için bir diğere gerekçeydi bu. Ama kıza, sırf adiliğimden s" memiştim bunları. Onun hayatta kalmasını istiyor, Benedict işi layığıyla yapamadığını görüyordum. Döndüğümde, kız ı zı şeyleri tekrar düşünmeye vakit bulmuş olacaktı. Bir çok s rusu olacaktı ve onu uzun uzadıya ikaz etmek, ayrıntı vermek fırsatını kaçırmayacaktım.

Dişlerimi gıcırdattım.

Bunlann hiçbirini gerekli değildi. Amber'de hüküm sürdü-

ğümde her şey farklı olacaktı. Öyle olmak zorundaydı...

Neden hiç kimse insanın esas doğasını değiştirmenin yolu-
nu bulamamış ki? Tüm hafızamın silinmesi ve yeni bir dünya-
da yeni bir yaşam bile, yine aynı, eski Convin'i ortaya çıkart-
mıştı.

Nehrin durgun yakasında yıkanıp tozdan terden kurtuldum
ve bir yandan erkek kardeşlerimi bu şekilde yaralayan kara
yolu düşündüm. Bilmem gereken çok şey vardı.

Yıkanırken Grayswandir'i yanımdan eksik etmedim. İzler
hâlâ tazeyse, her birimiz* Gölge'nin içinden bir diğerini takip
edebilme yeteneğine sahiptir. Bununla birlikte yıkanırken ra-
hatsız edilmedim ve geri dönüş yolculuğunda Grayswandir'i
üç kez kullandım, erkek kardeşlerimden daha az sıkıcı şeyler
için.

Ama bu hesaba alınması gereken bir şeydi, çünkü hızı ha-
tırı sayılır ölçüde arttırmıştım...

370

AMBER YILLIKLAR] - 1

- beyimin malikânesinin ahırına girdiğimde şafağın sök-

• P rok kalmamış da olsa, hava hâlâ karanlıktı. Biraz huy-
jj^esine s?

I smış °lan Yıldız'la ilgilendim, onu okşayıp bir yandan da
ustum ve sakinleştirdim, sonra önüne yiyecek içecek
y[er doldurdum. Ganelon'un Ateşejderi karşı bölmeden
lamladı beni. Ahının arkasındaki tulumbanın başında temiz-
I ndim, neredede azıcık kestirebileceğime karar vermeye çalış-
tım-

Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç saatlik bir uyku
beni epeyce bir süre idare ederdi, ama Benedict'in çatısı altın-
da uyumayı reddediyordum. Bu kadar kolay oyuna gelmeye-
cektim ve sık sık yatakta ölmeyi dilediğimi söylediysem de
bundan kastettiğim, ihtiyarladığımda, sevişirken üzerime bir fi-
lin basmasıdır.

Ama onun içkisinden içmeye itirazım yoktu ve canım sert
birşeyler çekiyordu. Malikâne karanlıktı; sessizce girdim içeri,
büfeyi buldum.

Sert bir içki doldurdum, yuvarladım, bir kadeh daha doldu-
mp pencere kenarına götürdüm. Geniş bir sahayı görebiliyor-
dum. Malikâne bir tepenin yamacına inşa edilmişti ve Benedict
bahçeyi iyi düzenlemişti.

""Bembeyaz uzanır yol ayın altında,"" diye ezberden oku-
dum kendi sesime şaşırarak. "Ay, bomboş duair yukarıda..."

"Öyledir, öyledir Convin, evladım," dediğini işittim Gane-
lon'un.

"Orada oturduğunu görmedim," dedim sessizce, başımı
pencereden çevirmeden.

"Kılımı bile kıpırdatmadan oturduğum içindir," dedi.

"Ya," dedim. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Hemen hemen hiç," dedi, "şimdilik. Ama iyi bir adam olur

371

ROGER ZELAZNY

da bana bir içki verirsen..."

Döndüm.

"Neden kendi içkini kendin almıyorsun?"

"Kıpırdayınca canım yanıyor."

"Pekâlâ."

Gidip ona bir kadeh içki doldurdum, yanına götürdüm dehi yavaşça kaldırdı, başıyla teşekkürlerini sundu, bir yud aldı.

"Ah, bu güzelmış!" diye çekti içini. "Umarım acımı biraz h fitletir."

"Bir kavgaya karıştın," diye bildirdim fikrimi.

"Evet," dedi, "birkaç tanesine."

"O zaman iyi bir asker gibi taşı yaralarını, hiç duygu sömürsü yapma."

"Ama ben kazandım!"

"Tanrım! Cesetleri nereye bıraktın?"

"Yok canım, o kadar kötü değildi. Bunu bana bir kız yaptı."

"Öyleyse ücretinin karşılığını vermiş, derim."

"Hiç de o tarz bir şey değildi. Sanırım ikimizi de küçük düşürdüm."

"Bizi mi? Nasıl?"

"Onun evin hanımı olduğundan habersizdim. Çakırkeyif vaziyette döndüm ve onu hizmetçi kaltağın teki sandım..."

"Dara mı?" dedim gerginleşerek.

"Ya, ta kendisi. Kığına bir şaplak vurdum, bir iki de öpücük alayım dedim." İnledi. "Ardından beni kaldırdı. Ayaklarımı yerden kesti ve başının üzerinde havalandırdı. Sonra, kendisinin evin hanımı olduğunu söyledi. Ardından beni bıraktı..- On sekiz taş ağırlığındayım be adam, çakıl değilim ki... hem, 372

AMBER YILLIKLARI - 1

ağı iniş uzundu."

Rir yudum daha aldı, kıkır kıkır güldüm.

"O da güldü," dedi esefle. "Sonra kalkmama yardım etti ve ı/bar davrandı. Hemen özür diledim tabii... şu ağabeyin, sıkı . adanı olmalı. Hiç o kadar güçlü bir kız görmedim. Onun , . erkeğe yapabilecekleri..." Sesinde huşu vardı. Başını ağır ağır salladı iki yana ve içkinin geri kalanını bir dikişte bitirdi. »Çok korkunçtu, küçük düşürücü olduğunu söylememe hiç gerek yok," diye bitirdi sözünü.

"Özrünü kabul etti mi?"

"Ah, evet. Çok hoşgörülü davrandı bu konuda. Bana hepsini unutmamı, kendisinin de unutacağını söyledi."

"Öyleyse neden yatıp dinlenmiyorsun?"

"Gecenin köründe gelirsin diye bekledim. Seni hemen yakalamak istedim."

"Yakaladın işte."

"Dışarı çıkalım," dedi.

"İyi fikir."

Kapıya giderken brendi sürahisini de aldı ki bunun iyi bir fikir olduğunda ben de hemfikirdim ve evin arkasındaki bahçeden geçen bir yolu izledik. Nihayet koskoca bir meşe ağacının altında taştan bir sıraya çöktü, kadehlerimizi doldurdu ve kendininkini yudumladı.

"Ahh! Ağabeyin içkide de ağzının tadını biliyor," dedi.

Yanına oturup pipomu doldurdum.

"Ona üzgün olduğumu söyleyip, kendimi tanıttıktan sonra bir süre söyleştik," dedi. "Seninle birlikte olduğumu öğrenince beni Amber, gölgeler, sen ve ailenin geri kalanı hakkında soru yağmuruna tuttu."

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum, ateş yakarken.

373

ROGER ZELAZNY

"İstesem de söyleyemezdim ki," dedi. "Yanıtların İv sahip değilim."

"İyi."

"Gerçi beni düşündürdü. Benedict'in ona pek bir sevscr arılan

tığını sanmıyorum ve sebebini anlayabiliyomm. Yerinde t c oisam

o etraftayken ağzımdan çıkana dikkat ederdim, Convnm A meraklı görünüyor."

Duman üfleyerek, başımla onayladım.

"Bir sebebi var bunun," dedim. "Çok iyi bir sebep. Gerçi ic kiliyken bile aklının başında olduğunu öğrendiğime sevindim Söylediğin için teşekkürler."

Omuz silkti ve yudumladı içkisini.

"Temiz dayak insanın aklını başına getirir. Hem, senin iyiliğin benim iyiliğimdir."

"Doğru. Avalon'un bu versiyonu onayından geçti mi?"

"Versiyon mu? Burası benim Avalon'um," dedi. "Şehirde yeni bir nesil var, ama yer aynı. Bugün, senin hizmetindeyken Jack Hailey'in çetesinin hakkından geldiğim yeri, Diken Tarlası'nı ziyaret ettim. Aynıydı."

"Diken Tarlası..." dedim anımsayarak.

"Evet, burası benim Avalon'um," diye devam etti, "ve Amber'den sağ çıkarsak yaşlılığında buraya geleceğim."

"Hâlâ gelmek istiyor musun?"

"Hayatım boyunca Amber'i görmek istedim... şey, ilk duyduğumdan beri. Senden iştmişti, daha mutlu zamanlarda."

"Ne dediğimi hatırlamıyorum. Güzel anlatmış olmalıyım."

"O gece ikimiz de kafayı müthiş bulmuştuk ve ufak tefek şeyler anlatmıştın sanırım, ulu Kolvir dağı, şehrin yeşil ve altın kulelerini, meydanlarını, güverteleri, terasları, çiçekleri, fısıkiyeleri -biraz da ağlayarak- anlatmıştın... Az konuşmuş gibiy-

374

AMBER YILLIKLARI - 1

a aslında gecenin çoğu geçmişti ve sendeleyerek yatak,,n volunu tutmadan evvel şafak sokmuştu. Tanrım! Ne, se Amber'in haritasını çizebilirim sana! Ölmeden önce oray< görmeliyim."

"O geceyi anımsamıyorum," dedim yavaşça. "Çok, ama çok sarhoş olmalıymışım."

.. Güldü.

"Eskiden burada güzel günlerimiz geçmişti," dedi. "Bizi burada anımsıyorlar. Ama çok önceleri yaşamış insanlar olarak... hem hikâyelerinin çoğu da yanlış. Ama kahretsin! Zaten kaç kişi hikâyeleri bir günden diğerine doğru aktarır ki?"

Hiçbir şey demedim, pipomu tütürüp düşündüm.

"...Bunların tümü, aklıma bir iki soru getiriyor," dedi.

"Sor."

"Amber'e saldıran ağabeyin Benedict'le aranı bozacak

?"

mi

"Bunun yanıtını bilebilmeyi gerçekten isterdim," dedim.

"Sanırım ilk başlarda bozacaktır. Ama gelen bir yardım çağrısına yanıt veremeden, buradan Amber'e gidmeden önce darbem tamamlanmış olmalı. Yani, o Amber'e takviye kuvvetlerle varamadan. Eğer karşı tarafta yardım eden birisi varsa oraya anında bizzat gidebilir. Ama bu pek işe yaramaz. Hayır. Amber'i parçalamaktansa, bir arada tutabilecek birisini destekleyecektir, bundan adım gibi eminim. Eric'i bir kez tahttan aşağı ettim mi, mücadelenin orada kalmasını isteyecek ve sırf bir son vermek uğruna tahtı elimde tutmama ses çıkarmayacaktır. Elbette ele geçirmemi ilk başta tasvip etmeyecek."

"Ben de oraya geliyordum. Bunun sonucunda aranızda husumet doğacak mı?"

"Zannetmiyorum. Bu sadece politik bir mesele, hem o ve

375

ROGER ZELAZNY

ben, hayatlarımızın büyük kısmında birbirimizi tanıdık
mız her zaman Eric'le olduğundan daha iyiydi."

"Anlıyorum. Bu işte birlikte olduğumuza ve Avalon s
da Benedict'e ait görüldüğüne göre, bir gün buraya geri d-
meme nasıl bakacağını merak ediyorum. Sana yardım ettift
için benden nefret edecek midir?"

"Bundan şüphe ederim. Hiç bir zaman öyle bir insan olm
muştır."

"Öyleyse işleri bir adım daha ileri götüreyim. Tanrı biliyor
ya, deneyimli bir askerim ve eğer Amber'i almayı- başarısak
Benedict de bu gerçeğin yalın kanıtını görecektir. Sağ kolu bu
şekilde yaralı olduğuna göre, sence beni ordusuna saha komu-
tanı olarak almayı düşünür mü dersin? Bu araziye avucumun içi
gibi biliyorum. Onu Diken Tarlası'na götürüp savaşı tarif ede-
bilirim. Kahretsin! Ona iyi hizmet edebilirim... sana ettiğim ka-
dar."

Ardından güldü.

"Bağışla beni. Sana hizmet ettiğimden daha iyi."

Gülümsedim, içimi yudumladım.

"Bu biraz güç olacaktır," dedim. "Elbette fikirden hoşlan-
dım. Ama onun güvenine mazhar olacağından hiç emin değı-
lim. Bariz şekilde benim^başımın altından çıkmış bir plan gibi
gözükecektir."

"Kahrolasica politika! Demek istediğim bu değildi! Bildiğim
tek şey askerlik, Avalon'u da seviyorum!"

"Sana inanıyorum. Peki o inanır mı?"

"Sadece tek kolu varken, yanında güçlü bir adama ihtiyacı
olacak. Güvenebileceği..."

Kahkahalarla gülmeye başladım ve hemen kendime hâkim
oldum, çünkü kahkahanın sesi uzak mesafelere taşınır. Hem,

376

AMBER YILLIKLARI - 1

- nelon'un duyguları da işin içindeydi.

I «üzgünüm," dedim. "Mazur gör, lütfen. Bilmiyorsun. O ge-
adırdaki konuştuğumuzun kim olduğunu aslında anlamıyor-
Sana sıradan bir adam gibi gözükmüş olabilir... sakat bir
Ham üstelik de. Ama işin aslı öyle değil. Benedict'ten korka-
nı Gölge'de ya da gerçeklikteki hiçbir yaratığa benzemez.
* imber'in Silah Ustası'dır o. Bir binyılı hayal edebiliyor musun?
Bin adet yılı? Onlardan bir kaçmı? Böyle bir ömür boyunca ne-
redeyse her günün bir kısmını silahlarla, taktiklerle, stratejiler-
le geçiren birini anlayabilir misin? Onu küçük bir krallıkta, kü-
çük bir orduyla ve evinin arkasında güzelce budanmış bir
meyve bahçesiyle görüp de, aldanmayasm sakın. Askerlik il-
mine dair ne varsa kafasında devinir durur. Sık sık gölgeden
gölgeye yol almış, harp kuramlarını sınamak üzere aynı sava-
şın hafifçe değiştirilmiş koşullar altındaki çeşitlemelerine üst
üste tanıklık etmiştir. Öyle büyük ordulara komuta etmiştir ki,
yürüyüşlerini günler boyu seyreder, yine de sıraların sonunu
göremezdin. Kolunun kaybıyla keyfi kaçmış da olsa, onunla,
ne silahla ne de çıplak elle, dövüşmek istemem. Taht üzerin-
de planları olmaması bir şans, yoksa şu anda o mevkiyi işgal
ediyor olurdu. Eğer tahttaki o olsaydı, inamyomm ki şu an pes
eder ve ona bağlılığımı bildirirdim. Benedict'ten korkarım."
Ganelon uzunca bir süre sesini çıkartmadı, ben de içkimi
yudumladım, çünkü boğazım kurumuştur.
"Bunun farkına varamamıştım, elbette," dedi sonra. "Sırf
Avalon'a dönmeme izin verirse bile mutlu olacağım."
"Bu kadarım yapacaktır. Biliyorum."
"Dara, bugün bana ondan bir mesaj getirdiğini söyledi. Sa-
vaş meydanında kalışını erken kesecekmiş. Muhtemelen yarın
dönüyormuş."

377

ROGER ZELAZNY

"Kahretsin!" dedim ayağa kalkıp. "Öyleyse hemen ha-
te geçmemiz lazım. Umarım Doyle malzemeyi hazır etirir
Sabah ona gidip işleri hızlandırmalıyız. Benedict geri dön-
den buradan uzaklaşmak istiyorum!"
"Cicileri aldın, öyleyse."
"Evet."
"Görebilir miyim?"
Belimdeki keseyi çözüp ona uzattım. Açtı ve birkaç taş a-
kardı, onları sol avcıma koyup parmak uçlarıyla yavaşça dön-
düdü.
"Pek fazla görünmüyor," dedi, "bu ışıktaki görebildiğim ka-
darıyla. Dur! Bir ışıltı var! Hayır..."
"İşlenmemiş haldeler, tabii ki. Ellerininde bir servet tutuyor-
sun."
"Büyüleyici," dedi onları tekrar keseye atıp, kesenin ağzını
bağlarken. "Senin için çok kolay oldu."
"O kadar kolay değil." "Yine de böyle bir serveti bu kadar çabuk toplamak hak-
sızlıkmiş gibi geliyor bana."
Keseyi geri verdi.
"Uğraşlarımız sona erdiğinde, senin de bir servetin olması-
nı sağlayacağım," dedim. "Şayet Benedict sana bir mevki
önermezse, bu telafi edici olmalı."
"Artık onun kim olduğunu bildiğime göre, bir gün onunla
çalışmak konusunda hiç olmadığım kadar kararlıyım."

"Ne yapabileceğimizi göreceğiz,"

"Evet. Sağol, Corwin. Yola ne zaman çıkıyoruz?"

"Gidip biraz dinlenmeni istiyorum, çünkü seni sabah erkenden kaldıracam. Korkarım Yıldız ve Ateşejderi araba çalmeyi nezaketle karşılamayacaklardır, ama sonra Benedictin

378

AMBER YILLIKLARI - 1

rabalarından birini ödünç alıp kasabanın yolunu tutaca- Bundan önce, buradan belli etmeksizin çekilişimiz için iyi g. ,s perdesi ayarlayacağım. Sonra işini halletmesi için müherci Doyle'a gideceğiz, yükümüzü alacağız ve mümkün uğunca çabuk Gölge'ye gideceğiz. Başlangıçta araya ne karnesafe koyarsak, Benedict'in izimizi sürmesi o denli zor uçaktır. Eğer Gölge'ye yarım gün avantajla girersek, bizi takip etmesi pratikte imkânsız."

"Her şeyden önce, neden bizi takip etmeye böyle can atсын ki?"

"Bana günahı kadar güvenmiyor... bunda haklı da. Hamle- mi yapmamı bekliyor. Burada ihtiyaç duyduğum bir şey olduğunun farkında, ama onun ne olduğunu bilemiyor. Bilmek istiyor, bu sayede Amber için bir tehditi daha önleyebilecek. Temelli gittiğimizi kavradığı anda, neyi aldığımızı anlayacak ve bizi aramaya gelecek."

Ganelon esnedi, gerindi, içkisini bitirdi.

"Evet," dedi bunun ardından. "Koşuşturmacaya hazır olmak için en iyisi şimdi dinlenmek. Bana Benedict hakkında daha çok şey anlattığın için, artık sana anlatmak istediğim diğer şey beni eskisi kadar şaşırtmıyor... gerçi daha az akıl karıştırıcı değil"

"Nedir o...?"

Ayağa kalktı, sürahiyi özenle aldı, sonra patikadan aşağısını işaret etti.

"Eğer şu yönde devam edersen," dedi, "bu çardağın bitimini işaretleyen çalı çiti geçip aşağıdaki koruya girersen -ve iki yüz adım kadar ilerlersen- solda, yoldan neredeyse bir metre kadar alçak kalan, ufak bir fidanlık göreceksin. İçinde, üzerine basılmış ve dallarla, yapraklarla örtülmüş, taze bir mezar

379

ROGER ZELAZNY

var. Sabah erkenden hava almaya çıktığımda, kendimi latmak için mola verdiğimde keşfettim."

"Mezar olduğunu nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı.

"İçinde ceset olan çukurlara genellikle böyle denir F sığdı, ben de bir çubukla azıcık eşeledim. İçinde dört ce var: üç adam ve bir kadın."

"Öleli ne kadar olmuş?"

"Çok az. Tahminimce bir iki gün."

"Bulduğun gibi mi bıraktın?"

"Ben aptal değilim, Corwin."

"Üzgünüm. Ama bu beni bir hayli rahatsız ediyor, çünkü hiç anlamıyorum."

"Belli ki Benedict'in canını sıkılmışlar, o da iyiliklerini karşılıksız bırakmamış."

"Belki de. Neye benziyorlardı? Nasıl ölmüşler?"

"Özel bir yanı yoktu. Orta yaşlarındaydılar ve gırtlakları kesilmişti... bağırsakları deşilen bir erkek dışında."

"Tuhaf. Evet, hemen gittiğimiz iyi olacak. Yerel sorunlara bulaşmadan da başımızda yeterince fazlası var zaten."

"Kabul. Haydi, yatalım."

"Sen git. Ben daha kazır değilim."

"Kendi önerine uy ve biraz dinlen," dedi malikâneye doğru dönerken. "Ayakta kalıp kendini üzme."

"Üzmem."

"O zaman, iyi geceler sana,"

"Sabaha görüşürüz."

Onun patikadan dönüşünü izledim. Haklıydı elbette, ama daha bilincimi teslim etmeye hazır değildim. Gözden kaçırdığım bir şey olmasın diye planlarımı tekrar inceledim, içkimi W" 380

AMBER YILLIKLARI - 1

kadehi sıranın üstüne koydum. Sonra kalktım ve etrafımda ...n dumanından saçaklar bırakarak dolandım. Arkamdan ayışığı vuruyordu ve şafağa zannımca hâlâ birkaç saat , gecenin geri kalanını dışarıda geçirme kararım kesindi kendime sızmak için iyi bir yer bulmayı kafama koydum. Doğaldır ki sonunda gezinerek patikadan aşağı, fidanlığa ? dim Etrafı biraz eşelemek, bana oranın yakın zamanda katılmış olduğunu gösterdi, ama hiç ay ışığında mezardan ölü çıkacak havada değildim ve Ganelon'un orada bulduklarına dair söylediklerini doğru kabul etmeye dünden razıydım. Oraya neden gittiğimden bile emin değilim. Marazi damarım kabarmıştı herhalde. Yine de o civarda uyuma kararımdan caydım.

Bahçenin kuzeybatı köşesine gittim, malikâneden görünmeyen bir yer buldum. Çalılar yüksek, çimenler ise hoş kokulu, uzun ve yumuşaktı. Pelerinimi yaydım, üzerine oturdum, çizmelerimi çekip çıkardım. Ayaklarımı serin çimenlere uzatıp içimi çektim.

Çok az kaldığına hükmettim. Gölgeler elmaslara, elmaslar tüfeklere, tüfekler Amber'e. Yola çıkmıştım. Bir sene önce, bir hücrede çürüyor, önceleri bir çok sefer teğet geçmiş olduğum, akli başındalıkla delilik arasındaki o çizgiyi geçip duruyordum. Şimdi özgürdüm, güçlüydüm, gözlerim görüyordu ve bir planım vardı. Şimdi bir kez daha gerçekleşme imkânı arayan bir tehdittim, eskisinden de ölümcül. Bu sefer, talihimi başkasının planlarına bağlamayacaktım. Başarımdan ya da başarısızlığımdan ben sorumluydum artık.

Güzel bir histi; çimen kadar, şu anda bünyeme sızan ve beni hoş bir ateşle ısıtan alkol kadar güzeldi. Pipomu temizleyip bir ^nara koydum, gerindim, esnedim ve uzanmaya hazırlandım.

381

ROGER ZELAZNY

Uzakta bir hareket sezdim, kendimi dirseklerimin ? kaldırıp tekrar bekledim. Çok beklemem gerekmedi p bir figür yavaşça ilerliyor, sık sık durup, çıt çıkarmada ket ediyordu. Ganelon'la benim oturmuş olduğumuz - altında gözden kayboldu ve uzunca bir süre görünmedi ra on ya da yirmi adım devam etti ve benim bulunduğum ne uzun uzadıya bakarmış gibi gözüktü. Sonra bam H -

u°gru

ilerledi.

Bir çalı kümesini geçip gölgelerden çıkarken, mehtap an zın yüzüne vurdu kızın. Bunun apaçık farkında olarak, bandoğru gülümsedi, yavaşlayarak yaklaştı, önümde durdu.

"Bu davranışınızdan, ikâmetgâhınızı beğenmediğiniz anlamını çıkarıyorum, Lord Convin," dedi.

"Bilakis," dedim. "Öyle güzel bir gece ki, içimdeki doğa adamını cezbetti."

"Geçen gece de bir şey sizi cezbetmiş olacak," diye konuştu, "yağmura rağmen," ve pelerinin üstüne, yanıma oturdu.

"İçeride mi uyudun, dışarıda mı?"

"Geceyi dışarıda geçirdim," dedim. "Ama uyumadım. Aslını istersen, seninle son görüşmemizden bu yana hiç uyumadım."

"Neredeydin?"

"Sahilde kum eliyordum."

"Can sıkıcı geliyor kulağa,"

"Öyleydi."

"Gölge'de yürüdüğümüzden beri çok düşündüm,"

"Tahmin etmiştim."

"Benim de gözüme pek uyku girmedir. O yüzden içeri girdiğini, Ganelon'la konuştuğunu duydum ve o, eve tek başına döndüğünde, senin buralarda bir yerlerde olduğunu anladım-

"Haklısın."

382

AMBER YILLIKLARI - 1

«Amber'e gitmeliyim, biliyorsun. Desen'i yürümeliyim."

«Biliyorum. Bunu yapacaksın."

..«emen, Convin! Hemen!"

"Gençsin, Dara. Daha çok vaktin var."

"Kahretsin! Tüm hayatım boyunca bekledim... haberim bi-I olmadan! Şimdi oraya gitmemin bir yolu yok mu?"

"Hayır-"

"Neden olmasın? Gölgelerden küçük bir yolculukla beni Amber'e götürebilir, Desen'i yürümeme izin verebilirsin..."

"Eğer derhal öldürülmezsek, idam edilmeden önce bir süre için bitişik hücrelere -ya da işkence masalarına- düşecek kadar şanslı olabiliriz."

"Neden? Sen Şehir'in bir Prensisin. Dilediğini yapmaya hakkın var."

Güldüm.

"Ben yasal haklarımdan mahrum edilmiş biriyim, canım.

Eğer Amber'e dönersem idam edileceğim, o da şansım varsa tabii. Eğer yoksa, daha da kötüsü. Ama geçen sefer olanları düşünüyorum da, sanırım beni çabucak öldürürler. Hiç şüphesiz aynı nezaketi eşlikçilerimden de esirgemezler."

"Oberon böyle bir şey yapmayacaktır."

"Yeterince kışkırtılırsa, onun da yapacağına inanıyorum.

Ama bu som asla sonümayacak. Oberon yok artık ve ağabeyim Eric tahtta oturup kendini hükümdar sayıyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"Amber'in zaman ölçüsüyle, birkaç sene önce."

"Seni neden öldürmek istesin ki?"

"Onu öldürmemi engellemek için elbette."

"Bunu yapar mıydın?"

"Evet, yapacağım da. Sanırım yakında."

ROGER ZELAZNY

O zaman yüzünü bana çevirdi.

"Neden?"

"Tahta kendim çıkabilmek için. Gördüğün gibi taht

' aslın-

da benim. Eric onu gaspetti. Onun ellerinde birkaç yü hapis ve işkenceden daha yeni kaçtım. Bununla birlikte suren

Peri-

şan halimi seyretme lüksü için beni sağ bırakmak hatas düştü. Serbest kalıp, ona meydan okumak üzere tekrar dön ceğimi hiç düşünmemiştii. Aslını istersen ben de düşünmemi tim. Ama ikinci bir şans elde edecek kadar şanslı olduğuma göre, onun yaptığı hatayı yapmamaya özen göstereceğim."

"Ama o senin ağabeyin."

"Seni temin ederim ki, onun ve benim kadar bu gerçeğin farkında olan pek az kişi vardır."

"Ne kadar zamanda ulaşmayı düşünüyorsun... hedeflerine?"

"Önceki gün söylediğim gibi, eğer Koz Kartları'na ulaşabilersen, üç ay sonra benimle bağlantıya geç. Eğer yapamazsan ve her şey planıma göre işlerse, hükümrancılığımın daha en başında seninle bağlantı kuracağım. Bir yıl geçmeden Desen'de şansını denemiş olmalısın."

"Ya başaramazsan?"

"O zaman önünde daha uzun bir bekleyiş olacak. Eric kendi hükümdarlığını daimi kılıp, Benedict onu kral ilan edene kadar. Görüyorsun, B«nedict bunu istemiyor. Amber'den uzunca bir süre ayrı kaldı ve Eric'in bildiği kadarıyla, o artık hayatta değil. Şimdi ortaya çıkarsa ya Eric'in yanında, ya da karşısında olması gerekecek. Eğer onun tarafında olursa Eric'in hükümdarlığının sürekliliği garanti altına alınacak ve Benedict bundan sorumlu olmak istemiyor. Eğer Eric'e rakip çıkarsa mücadele başlayacaktır ve bundan sorumlu olmayı da istemiyor. Tahta gözü yok. Şu an hüküm süren durgunluğun deva-

384

AMBER YILLIKLARI - 1

sadece kendini olayın tümüyle dışında tutarak getirebi- c&er kendini gösterip, iki tarafta yer almayı da reddederse, lif. ^^

iki bununla kurtulabilir, ancak bu, Eric'in krallığını inkâr et- kle eşanlamlıdır ve yine sorun çıkacaktır. Eğer seninle bir- rkte görünürse, kendi iradesini teslim etmiş olacaktır, çünkü ? ona senin aracılığıyla baskı yapacaktır."

"Demek ki sen kaybedersen Amber'e asla gidemeyebili-

"Sadece gördüğüm şekliyle durumu tarif ediyomm. Hiç süphesiz haberdar olmadığım bir çok etken vardır. Uzun süre- dir ortalıkta yoktum."

"Kazanmaya mecbursun!" dedi. Sonra, ansızın, "Büyükba- bam sana destek verir mi?" diye sordu.

"Bundan şüphe ederim. Ama durum tamamen farklı ola- caktır. Ben, senin ve onun varlığından haberdarım. Onun des- teğini istemeyeceğim. Karşıma çıkmadığı sürece hava hoş. Hız- lı, etkili ve başarılı olursam, bana karşı çıkmayacaktır. Seni bil-

memden memnun kalmayacak ama senin için tehdit teşkil etmediğimi görünce, bu mesele hallolacak."

"Neden beni kullanmıyorsun? Mantıklı olan bu gibi gözüküyor. "

"Öyle. Ama senden hoşlandığımı fark ettim," dedim, "bu yüzden söz konusu olamaz."

Güldü.

"Seni büyüledim!" dedi.

Gülümsedim.

"Kendi incelikli usulünle, kılıcın ucuyla, evet."

Birden bire ciddileşti.

"Büyükbabam yarın dönüyor," dedi. "Arkadaşın Ganelon söyledi mi?"

385

ROGER ZELAZNY

"Evet."

"Yapmak üzere olduğun şeyi nasıl etkiler bu?"

"O dönmeden önce, taşı tarağı toplayıp kaçmayı Hii •• yorum."

"O ne yapacak?"

"Yapacağı ilk şey burada olduğun için sana çok kızm U olacak. Sonra geri dönmeyi nasıl başardığını ve bana kendiden ne kadar söz ettiğini soracaktır."

"Ona ne demeliyim?"

"Geri dönüşün konusunda doğruyu söyle. Bu, onun aklını meşgul edecektir. Konumuna gelince, kadınsı sezgilerin seni benim güvenilirliğime karşı ikaz etti ve bana da Julian ve Gerard'a yaptığın gibi yaklaştın. Nerede olduğuma gelince, Ganelon ve ben bir yük arabası ödünç alıp kasabaya gittik geç saate kadar dönmeyeceğimizi söyledik."

"Aslında nereye gidiyor olacaksınız?"

"Kısa süreliğine, kasabaya. Ama geri dönmeyeceğiz. Bir noktaya kadar beni Gölge'de takip edebilir, o yüzden arayı mümkün olduğunca açmak istiyorum."

"Onu sizin için elimden geldiğince geciktireceğim. Gitmeden önce beni görmeyecek miydin?"

"Bu konuşmayı seninle sabah yapacaktım. Sabırsızlığınla erkene aldın."

"Öyleyse sevindim... sabırsız olduğuma. Amber'i nasıl ele geçireceksin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sevgili Dara. Her entrikacı prensin birkaç küçük sırrı olmalıdır. Bu da benimkilerden biri."

"Amber'de bu kadar fazla güvensizlik ve aldatmaca olması beni şaşırttı."

38 6

AMBER YILLIKLARI - 1

«Neden? Aynı ihtilaflar farklı şekillerde, her yerde mevcut nairna her yanındadır, çünkü her mekân şeklini Am- tur- u

ber-den alır."

«Anlamak güç.."

"Bir gün anlayacaksın. Şimdilik bununla yetin."

«Öyleyse, bana bir şey daha söyle. Desen'i geçmeden bile ökeleri bir dereceye kadar kullanabildiğime göre, bana, bu-

nun tam olarak nasıl yapıldığını anlat. Bu konuda daha iyi olmak istiyorum."

"Hayır!" dedim. "Hazır oluncaya değin Gölge'yle oynamana izin vermeyeceğim. Desen'i geçtikten sonra bile tehlikelidir. Geçmeden önce denemekse, aptallık. Şanslıydın, ama bir daha deneme. Hatta sana, bu konuda başka bir şey söylemeyecek yardım edeceğim."

"Öyle olsun!" dedi. "Özür dilerim. Sanırım bekleyebilirim."

"Sanırım bekleyebilirsin. Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Şey..." Gülümsedi. "Kızsam da bir işe yaramazdı herhalde. Neden bahsettiğini biliyor olmalısın. Başıma gelenleri önemsemediğine sevindim."

Homurdandım, o da uzanıp yanağıma dokundu. Bunun üzerine başımı tekrar ona çevirdim; yüzü yavaş yavaş benimkine yaklaşıyordu, tebessümü kaybolmuş, dudakları aralanmış, gözleri neredeyse kapanmıştı. Öpüştüğümüz sırada kollarının boynuma ve omzuma dolandığını hissettim ve benim kollarım da benzer bir halde ona sarıldı. Şaşkınlığım bu tatlılığın içinde kayboldu, yerini sıcaklığa ve belli bir coşkuya bıraktı.

Eğer Benedict'in kulağına bir giderse, bana kızmakla kalmayacaktı...

387

7

— — — —

Vagon tekdüze bir şekilde gıcırdıyordu ve güneş batıda iyice ilerlemiş de olsa, sıcak ışıq huzmelerini hâlâ üzerimize dökmekteydi. Ganelon arkada, kasaların arasında horluyordu ve ben onun gürültülü meşgalesini kıskanıyordum. Birkaç saattir uyuyordu, benimse uykusuz geçen üçüncü günümdü.

Şehrin hemen hemen yirmi kilometre dışındaydık ve kuzeydoğuya yönelmiştik. Doyle siparişimi tümüyle bitirememişti ama Ganelon ve ben onu dükkânını kapatıp üretimi hızlandırmaya ikna etmiştik. Bu, küfrü hak eden birkaç saatlik gecikme daha demekti. O sırada uyuyamayacak kadar gerilmiştim, şimdi istesem de uyuyamıyordum ve bu yüzden ağır ağır gölgelerin araşma sokulmakla meşguldüm.

Yorgunluğumu ve akşamı zaptedip, gölge oluşturma için birkaç bulut buldum. Derin tekerlek izleriyle yarılmış kupkuru bir toprak yolda gidiyorduk. Sarının çirkin bir tonundaydı ve biz ilerledikçe çatırdayıp ufanıyordu. Yolun iki yanında kahverengi çimenler gevşekçe sallanıyordu; ağaçlar ise kalın ve kaba kabuklu, kısa, eğri büğrü şeylerdi. Bir sürü şist kayasının yanından geçtik.

Doyle'a hazırladığı kimyasal bileşim için iyi para ödemiş, ertesi gün Dara'ya ulaştırılmak üzere bir de güzel bilezik satın

388

AMBER YILLIKLARI - 1

Mücevherlerim belimde, Grayswandir elimin altın-

A Yıldız ve Ateşçideri güçlü ve muntazam adımlarla yürü-
3 laıdı. Başarma yolundaydım.

Benedict'in dönüp dönmediğini merak ettim. Acaba bulun-

"um yefle ügili aldatmacalara ne kadar süreyle kanacaktı?

un teşkil edeceği tehlikeden hiçbir şekilde uzak değildim,

"rolae'nin içinde izimizi uzun bir mesafeden takip edebilirdi,

ben de arkamda ona iyi bir iz bırakıyordum. Gerçi pek seçme şansım yoktu. Yük arabasına ihtiyacım vardı, şu anki hızımızı değiştiremezdik ve bir diğer cehennem sürüşünü daha kaldıracak halim yoktu. Geçişleri yavaş yavaş ve özenle, körelmiş duyularımın ve gitgide artan yorgunluğumun bilinciyle yapıyor, küçük değişimlerin birikiminin ve uzaklığın, benimle Benedict arasına yakında aşılabilir hale gelecek bir engel koyacağını umuyordum.

Önümüzdeki üç kilometre boyunca öğle üstünden ikindiye kadar ilerledim, ama havayı bulutlu bir akşam halinde tuttum; çünkü bana sıcaklığı değil yalnızca aydınlığı gerekiyordu. Sonra küçük bir meltem yakalamayı başardım. Yağmur olasılığını arttıyordu, ama buna değdi. Her şeye birden sahip olunmaz ya.

Bu vaktin sonunda uykuyla mücadele eder hale düşmüştüm ve içimden şeytana uyup Ganelon'u kaldırırmak, ben uyurken onun sürmesine izin vererek yalnızca aradaki mesafeyi açmak geliyordu. Anı yolculuğun daha bu kadar başında bunu denemekten korkuyordum. Yapacak daha çok şey vardı.

Daha fazla güneşliği istiyordum, daha iyi de bir yol; bu kahrolasınca sarı kilden gına gelmişti ve şu bulutlarla ilgilenmeli, nereye gittiğimizi de aklımdan çıkarmamalıydım...

Gözlerimi oğuşturup derin birkaç nefes aldım. Kafamda
389

ROGER ZELAZNY

her şey allak bullak olmaya başlıyordu ve atların Hıvı, uuzenlj tn

nak sesleri ile arabanın gıcirtısı uyutucu bir etki gösterdi. Sarsılmalara ve sıçramalara karşı şimdiden hissizle - ^ Dizginler ellerimde gevşemişti ve başım öne düştüğü kez elimden kaçırmıştım bile. Neyse ki atlar kendilerinde beklendiğini iyi biliyor gibiydiler.

Çok geçmeden, sabah ortasına açılan uzun ve rahat bir kuşu tırmandık. O sırada hava iyiden iyiye kararmıştı ve bı 1 örtüsünü dağıtmak için birkaç kilometre ve yolda yarım dü7' ne dönemeç gerekti. Bir fırtına yolumuzu anında, çamur der yasma döndürebilirdi. Bu düşünce karşısında yüzümü eksittim, göğü kendi işine bırakıp bir kez daha yola konsantre oldum.

Kum bir nehir yatağının üzerinden aşan kırık dökük bir köprüye geldik. Köprünün diğer ucunda yol daha düzgün, daha az sarıydı. Biz ilerledikçe düzleşti, sertleşti, rengi daha da koyulaştı ve iki yanındaki çimenler yeşerdi.

Ama bu sırada yağmur da başlamıştı.

Çimenlerimden ve koyu renkli, rahat yolumdan vazgeçmemek için bir süre bununla mücadele ettim. Başım ağrıyordu gerçi, ama sağanak yarım kilometre içinde dindi ve güneş bir kez daha yüzünü gösterdi.

Güneş... evet, güneş.

Ağır aksak ilerledik, nihayet yolun parlak ağaçlar arasında döne döne alçaldığı bir yokuşa geldik. Serin bir vadiye indik, bu sefer altındaki yataktan daracık sarı bir suyun aktığı küçük bir köprüden geçtik. Başım ikide bir önüme düştüğü için artık dizginleri bileklerime dolamıştım. Dikkatimi, çok uzaktaymışçasına topladım, düzelttim, sıraladım...

Sağımdaki ağaçlardan ürkekçe günü sorguladı kuşlar, iş"

AMBER YILLIKLARI - 1

? damlaları yapraklara ve çimenlere yapışmıştı. Ayaz çık-
1?1 ve sabah güneşinin ışınları ağaçların arasından geçerken
kılıyordu.

Ama bedenim bu gölgenin uyanışına kanmamıştı ve Gane-
?un nihayet kımıldanıp küfrettiğini duyunca sevindim. Eğer
men kalkmasaydı onu uyandırmam gerekecekti.

Gayet güzel. Dizginleri hafifçe çektim, atlar meseleyi kav-
rayıp, durdular. Hâlâ meyilli bir yerde olduğumuzdan freni
çektim ve bir su şişesi aldım.

"Dur!" dedi Ganelon ben içerken. "Bir damla da bana bı-
rak!"

Şişeyi ona uzattım.

Yarım dakika boyunca hiç durmadan içti, sonra patlarcası-
na soludu.

"Sen devralıyorsun şimdi," dedim ona. "Biraz uyumam la-
zım."

"Tamam," dedi arabadan aşağı sarkıp inerek. "Ama bir da-
kika bekle. Çiçekleri sulayayım."

Yoldan çıktı, ben de sürünerek arabanın arkasındaki yata-
ğa ulaştım ve Ganelon'un yatmış olduğu yere uzandım. Pele-
rinimi katlayıp yastık yaptım.

Birazdan onun sürücü koltuğuna tırmanıp oturduğunu
duydum ve freni gevşettiği sırada araba sarsıldı. Ganelon dili-
ni ve dizginleri hafifçe şaklattı.

"Sabah mı oldu?" diye seslendi bana.

"Evet."

"Tanrım! Bütün gün uyumuşum!"

Güldüm.

"Hayır. Biraz gölge kaydırmaca yaptım," dedim. "Hepi to-
Pu altı yedi saat uyumuşsundur."

391

ROGER ZELAZNY

"Anlamıyorum. Ama boşver, sana inanıyorum Şimri'
deyiz?

"Hâlâ kuzeydoğuya gidiyoruz," dedim, "şehirden otu?
nedict'in evinden yirmi kilometre kadar uzaktayız. GÖW>H
de yol aldık."

"Şimdi ne yapmam lâzım?"

"Yolu izlemen kâfi. Arayı açmalıyız."

"Benedict bize hâlâ ulaşabilir mi?"

"Sanırım. O yüzden atları henüz dinlendirenleyiz."

"Pekâlâ. Özellikle tetikte olmam gereken bir şey var mı?"

"Yok."

"Seni ne zaman uyandırırım?"

"Asla."

Sonra sustu ve bilincimin tüketilmesini bekledim, elbette
Dara'yı düşündüm. Tüm gün boyunca aralıklarla onu düşün-
müştüm.

Olaylar benim tarafımda önceden tasarlanmaksızın geliş-
mişti. Ona kadın gözüyle bile bakmamıştım, ta ki kollarıma
gelip de bu konudaki fikirlerimi tekrar gözden geçirmemi sağ-
layana kadar. Birazdan omurgamdaki sinirler işi ele alıp, be-
yin faaliyetlerimin çoğunu basite indirgedi, bir zamanlar Fre-

ud'un bana söylemiş çjlduğu gibi. Suçu alkole yıkamazdım, çünkü o kadar çok içmemiş ve fazla etkilenmemiştim. Suçu neden birşeylerin üstüne atmak istiyordum? Çünkü kendimi bir şekilde suçlu hissediyordum, buydu sebep. Kız, akraba olarak düşünemeyeceğim kadar uzaktı. Bundan ötürü değildi. Ondan faydalandığımı düşünmüyordum, çünkü beni bulmaya geldiğinde ne yaptığının farkındaydı. Olayların ortasındaiken bile kendi güdülerimi sorgulamama yol açan şey, şartlardı. Onunla ilk kez konuşup, Gölge'de yürüyüşe çıkarttığımda, gu-392

AMBER YILLIKLARI - 1

? ve dostluğunu kazanmaktan fazlasını istemiştim. Bene- v , duyduğu bağlılık, güven ve sevgiyi soğutup, bir kısmını dime çekmek istemiştim. Onu, belki de bir düşman kam- , a line gelebilecek bir yerde, kendi tarafımda istemiştim. İş- ı sarpa sardığında lüzum olursa onu kullanabilmeyi istemiş- Eni konu doğruydum bunlar. Ama kıza, sırf bunu daha da " leri götürmek için sahip olduğumu düşünmek istemiyordum. Bunda gerçek payı da yok değildi doğrusu ve beni alçaklık etmiş olmaktan daha fazla rahatsız ediyordu. Neden? Zamanında birçoklarının bundan çok daha kötü sayacağı bir sürü şey yapmış, hiçbirinden de rahatsızlık duymamıştım. Bununla cebelleştirm, yanıtı bilsem bile kabullenmek hoşuma gitmiyordu. Kız benim için önemliydi. Bu kadar basitti işte. Lorraine'le aramdaki gibi görüp geçirmiş iki deneyimli insanın dostluğundan, ya da Desen'i ikinci yürüyüşümden önce Moire ile aramda bir anlığına yaşanan gelişigüzel tensellik havasından başkaydı. Hem de bambaşka. Kızı o kadar kısa bir süre için tanı- mıştım ki, tümüyle mantıksızdı. Ardında yüzyıllar bırakmış bir adamdım. Yine de... yüzyıllardır böyle hissetmemiştim kendimi. Bu duyguyu unutmuştum şimdiye kadar. Ona âşık olmak istemiyordum. Şimdi değil. Belki daha sonra. En iyisi, hiç olmamaktı. Benim için tümüyle yanlıştı. O bir çocuktü. Yaptık isteyeceği, yeni ve büyüleyici bulacağı her şeyi ben zaten yapmıştım. Hayır, baştan aşığı yanlıştı. Ona âşık olmak işime gelmezdi. Kendimi kaptırmamalıydım... Ganelon açık saçık bir şarkıyı berbat bir şekilde mırıldanıyordu. Araba sallanıp gıcırdadı ve yokuş yukarı bir dönemeci aldı. Yüzüme güneş vurunca kolumla gözlerimi örttüm. Oralarda bir yerlerde unutkanlık beni iyice kavradı ve sıktı. 393

ROGER ZELAZNY

vuştur.

Vere

Uyandığımda vakit öğleni geçmişti ve kendimi kirli /?ordum. Su içtim, avcuma biraz döküp gözlerimi o dum. Parmaklarımla saçlarımı düzelttim. Bulunduğunu bir göz attım.

Etrafımızda yeşil yapraklar, küçük ağaç kümeleri vP ve Upu_

zun çimenlerin bittiği açıklık alanlar vardı. Hâlâ sert ve nf süz toprak bir yolda gidiyorduk. Gök birkaç küçük bulut l ricinde berraktı ve günışığı muntazaman yerini gölgeye bırak yordu. Hafif bir meltem esiyordu.

Ön bölmeyi tırmanıp yanma oturduğumda "Canlıların ara sına dönmüşsün. Ne güzel!" dedi Ganelon.

"Atlar yoruluyor, Convin, ben de ayaklarımı şöyle bir güzel uzatmak istiyorum," dedi. "Hem karnım da zil çalıyor Acıkmadın mı sen?"

"Acıktım. Şu soldaki gölgelik yere çek de, duralım biraz."

"Oradan daha ileri gitmek isterim."

"Özel bir sebebi var mı?"

"Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam o zaman."

Belki bir yedi yüz elli metre daha gittik, sonra yolun bizi daha kuzeye götüren bir kıvrımına geldik. Az sonra bir tepeye rastladık ve tırmandığımızda, karşımızda daha da yükseğe
»

çıkan bir başka tepe duruyordu.

"Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" diye sordum ona.

"Şu tepayı de çıkalım," dedi. "Oradan görebiliriz."

"Pekâlâ."

Atlar ikinci tepenin eğiminde zorlandılar, ben de inip arabayı arkadan ittim. En sonunda tepeye vardığımızda, toz ve ter karışımı yüzünden kendimi daha da kirli hissediyordum, fakat bir kez daha büsbütün kendime gelmişim. Ganelon dizginle-

AMBER YILLIKLARI - 1

ı,H ve frene bastı. Sonra arabanın arkasına, oradan da bir rj çeKu

A,ö'n üzerine tırmandı. Eliyle gözünü gölgeleyip sola dön-jarıncıg1
dü-

"Qe\ buraya, Corwin," diye seslendi.

Arka kapağa tırmandım, çömelip elini uzattı. Tuttum, san-A 5a çıkmama yardım etti ve yanında durdum. İşaret etti, ben Ax takip ettim.

Bir kilometre uzakta, soldan sağa doğru göz alabildiğine uzanan, geniş bir siyah şerit vardı. O şeyden birkaç yüz metre yukarıdaydık ve yedi yüz metrelik bir kısmını güzelce görebiliyorduk. Onlarca metre genişliğindeydi ve görebildiğim kadarıyla iki kez dönüp kıvrılmasına rağmen genişliği sabit kalıyordu. İçinde ağaçlar vardı ve tümüyle siyahtılar. Bir hareket varmış gibiydi ama nedir, ne değildir, kestiremiy ordum. Belki de sadece rüzgâr yolun kenarına yakın kara çimenleri dalgalandırıyor. Ama içinde bir de inkâr edilemeyecek akış hissi vardı, adeta düz ve kara bir nehrin çağlayışı gibi.

"Bu ne?" dedim.

"Belki sen bilirsin diye düşünmüştüm," diye karşılık verdi Ganelon. "Senin gölge büyülerinin bir parçası olduğunu sanmıştım."

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Uyku bastırmıştı, ama bu kadar tuhaf bir şeyin meydana gelmesini ayarlamış olsam hatırlardım. Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Sen uyurken birkaç kez yanından geçtik, sonra tekrar uzaklaştık. İçimde hiç de hoş duygular uyandırmadı. Çok aşına geldi. Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet. Evet, hatırlatıyor. Maalesef."

Başıyla doğruladı.

ROGER ZELAZNY

"Lorraine'deki o lanetli Çember gibi. Aynı ona benziy0 »

"Kara yol..." dedim.

"Ne?"

"Kara yol," diye yineledim. "Kız bahsettiğinde neyi kast ettiğini anlamamıştım, ama şimdi anlamaya başlıyorum. Bu hı de iyi değil."

"Bu da mı kötüye alamet?"

"Korkarım öyle."

Bir küfür salladı, sonra, "Bize hemen bir sorun çıkartacak mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum, ama emin değilim."

Sandıktan aşağı indi, ben de peşinden.

"Öyleyse atlara yeşillik bulalım," dedi, "kendi midemizle de ilgilenelim."

"Evet."

İlerledik ve dizginleri o aldı. Tepenin aşağısında uygun bir yer bulduk.

Orada aşağı yukarı bir saat oyalandık, daha çok Avalon hakkında konuştuk. Kara yoldan bir daha söz açmadık, ancak aklımı devamlı meşgul ediyordu. O şeye yakından bir bakmak zorundaydım elbette.

Sonra yola düşmeye hazırlandığımızda dizginleri yine ele aldım. Biraz dinlenmiş olan atlar iyi bir hızda ilerlediler.

Ganelon solumda oturuyordu, lafazanlığı hâlâ üzerindeydi.

Bu tuhaf geri dönüşün onun için ne anlama geldiğini anlamaya yeni yeni başlıyordum. Eski haydutluk günlerinde uğrak edildiği yerlerin çoğunu tekrar gezmişti, hürmet görmeye başladıktan sonra diğer insanların arasından sıyrılmayı başardığı dört savaş meydanını da. Onun hatıraları beni bir çok yönden etkilemişti. Çamur ve altının alışılmadık bir karışımıydı bu

396

AMBER YILLIKLARI - 1

, m Bir Amber'li olması gerekirdi.

ada11

Kilometreler çabucak geçti ve tekrar kara yola yaklaşıyor-
ı, ja, tanıdık bir zihinsel dürtüş hissettim. Dizginleri Ganelon'a uzattım.

«AJ şunları," dedim. "Sür!"

«]Me oldu?"

"Sonra konuşuruz! Sadece sür!"

"Hızlanayım mı?"

"Hayır. Normal devam et. Bir süre konuşma."

Gözlerimi kapadım ve başımı ellerimin arasına aldım, zih-nimi boşaltıp boşluğun çevresine bir duvar ördüm. Evde kim-se yok. Öğle yemeğine çıktım. Satıcılar giremez. Bu mülk satılıktır. Rahatsız etmeyiniz. İzinsiz girenler hakkında resmi yol-lara başvurulacaktır. Dikkat köpek var. Kayalar düşebilir. Dikkat kaygan zemin. Çevre düzenlemesi için yıkım kararı alın-mıştır...

Gevşedi, sonra tekrar, şiddetle geldi ve tekrar engelledim.

Üçüncü bir dalga takip etti. Onu da durdurdum.

Sonra gitti.

Gözkürelerimi ovuşturarak içimi çektim.

"Tamam," dedim.

"Ne oldu?"

"Birisi bana çok özel bir yoldan erişmeye çalıştı. Benedict olduğu neredeyse kesindi. Bizi durdurmasını gerektirecek birkaç şey bulmuş olmalı. Şimdi dizginleri tekrar alacağım. Korkarım çok geçmeden peşimize düşmüş olacaktır."

Ganelon dizginleri uzattı.

"Ondan kaçma şansımız ne kadar?"

"Aramızdaki mesafe büyüdüğü için, bir hayli diyebilirim.

Başım finî fırıl dönmeyi bırakır bırakmaz birkaç gölgeyi daha

397

ROGER ZELAZNY

karıştıracagım."

Rehberlik etmeyi sürdürdüm ve yolumuz kıvrıldı H

> ^land,

bir süre kara yola paralel gitti, sonra git gide yaklaştı p nunda, birkaç metre ötedeydi.

Ganelon yolu uzunca bir süre sesini çıkarmadan ine l sonra "Bana öbür yeri çok hatırlatıyor," dedi. "Sisin hpr lcr şeyj

yalayan küçük dilleri, devamlı gözünün ucuyla kırırdayan 1 şey gördüğün hissi..."

Dudağımı ısırdım. Boncuk boncuk ter dökmeye başladım

Bu şeyden uzağa kaymaya çalışıyordum ve bir tür direnişle karşılaşıyordum. Amber'de Gölge'de yürümeye çalıştığınızda beliren o devasa hareket edememezlik duygusu değildi. Bütün farklıydı. Bu bir... kaçınılmazlık duygusuydu.

Gölge'de hareket etmeyi başardık. Güneş göğün daha da yükseklerine süzölmüş, öğleye doğru gidiyordu -çünkü o kara şeridin yanındayken akşam karanlığının çökmesi düşüncesi hiç hoşuma gitmemişti- ve gök maviliğini yitirmiş, ağaçlar dört bir yanımda daha yukarı yükselmiş, uzakta dağlar belirmişti.

Yoksa yol Gölge'yi kesiyor muydu?

Öyle olmalıydı. Yoksa Julian ve Gerard nereden bulup da bu şeyi keşfe kalkışacak kadar ilgilenenlerdi?

Büyük bir talihsizlik, 'ama korkarım o yolun ve benim ortak yanımda çok fazlaydı.

Kahretsin!

Uzunca bir süre yolun yanında ilerledik, git gide yaklaşıyorduk da. Az sonra aramızda yalnızca otuz metre kalmıştı- On beş...

...Ve önünde sonunda olacağını tahmin ettiğim üzere, yollarımız nihayet kesişti.

398

AMBER YILLIKLARI - 1

. injere asıldım. Pipomu doldurup aşağı indim, bir yanrüttürüp diğer yandan da o şeyi incelemeyi sürdürdüm.

, z ve Ateşejderi'nin yolumuzu boydan boya kesen kapkalandan hazetmedikleri besbelli ortadaydı. Kişneyip öte yana kaçmaya çalışıyorlardı.

Eğer yolumuza devam etmek istiyorsak, kara arazide uzun, «enlemesine bir hat çizmek zorundaydık. Hem yer şekillerinin bir kısmı, bir dizi alçak, kayalık tepenin ardında gizlenmişti. Siyahlığın kenarlarında ve tepelerin eteklerinde tutam tutam,

gür çimenler vardı. Aralarında sis parçacıkları hızla geziniyor, tüm boşluklarda hafif, buhanmsı dumanlar asılı duayıyordu. Bu mekânda asılı duran atmosferin ardında gözüken gök, normalden birkaç ton koyuydu ve bulaşık, isli bir görünüme sahipti. Dinginlikten farklı bir sessizlik hâkimdi, adeta görünmeyen bir varlık hazırlanmış, nefesini tutuyordu.

Derken bir feryat duyduk. Bir kız sesiydi. Kırk yıllık, başı derde düşen kadın numarası mı?

Ses sağdan, tepelerin ötesinde bir yerlerden gelmişti. Hile kokuyordu. Ama kahrolasica! Gerçek olabilirdi.

Dizginleri Ganelon'a fırlatıp yere atladım, Grayswandir'i elime aldım.

"Bir araştıracağım," dedim, sağa doğru yürüyüp, yolun yanını sıra giden hendeğe sığıracak.

"Çabuk dön."

Çalıların arasından kendime yol açtım, kayalık bir bayıra tırmandım. Aşağı inerken yine fundaların arasından geçtim ve daha da yüksek bir diğer bayıra çıktım. Ben tırmanırken çığlık yine işitildi ve bu sefer kulağıma başka sesler de çalındı. Sonra zirveye ulaştım ve oradan genişçe bir alanı görebildim.

399

ROGER ZELAZNY

Kara saha on metre kadar aşağımda başlıyordu ve tüm manzara kırk metre kadar içerideydi.

Ateşler olmasa, tek renkli bir manzaraydı. Baştan aşağı yazlar giymiş, siyah saçları beline kadar sarkan bir kadın n o ka-

ra ağaçlardan birine bağlanmıştı ve ayaklarının dibinde d n i tüten dallar yığılıydı. Neredeyse anadan doğma çıplak hareket ettikçe soyunmaya devam eden yarım düzine kili bino adam mırıldanıp kıkırdarak dolanıyor, taşıdıkları so larla kadını ve ateşi dürtüyor, bir yandan da sürekli kasıkla n i tutuyorlardı. Alevler şimdi, kadının elbiselerini alazlayacak duman çıkmasına sebep olacak kadar yükselmişti. Kadının uzun elbisesi, güzel ve şehvetli bir vücuda sahip olduğunu görmemi sağlayacak denli yırtılmış ve aralanmıştı, gerçi du-man onu yüzünü göremeyeceğim şekilde sarmalıyordu.

İleri atılıp kara yola girdim, uzun, büküm büküm çimenlerin üstünden atladım ve grubun üzerine çullandım, onlar daha olup biteni kavrayamadan en yakındaki adamın kafasını uçurup, bir diğerini şişleyiverdim. Diğerleri de döndüler ve bir yandan bağırarak sopalarını bana doğru salladılar.

Grayswandir onları koca koca lokmalar kopararak yedi, ta ki hepsi parça parça dökülüp sessiz kalıncaya kadar. Kanlan karaydı.

Nefesimi tutup döndüm ve ateşi tekmeledim. Sonra kadına yaklaşıp bağlarını kestim. Hıçkırarak kollarıma düştü.

Yüzünü -daha doğrusu yüzünün eksikliğini- ancak o anda fark ettim. Yüzünü tamamen örten, oval ve kavisli, gözlerindeki iki ufak dörtgen yarık haricinde hiçbir çıkıntı ya da girinti bulunmayan bir mask takmıştı.

Onu kandan ve dumandan uzaklaştırdım. Sımsıkı yapışmıştı ve nefes nefeseydi, vücudunu bana bastırıyordu. Uygun gö-

400

AMBER YILLIKLARI - 1

Hr sürenin ardından, kendimi kurtarmaya yeltendim.

rU ,enj bırakmıyordu ve şaşırtıcı ölçüde güçlüydü.

„(-eçti artık," dedim ona, ya da aynı derecede münasip ve makalıp başka bir şey, ama yanıt vermedi.

Kaba okşama hareketleriyle ve gayet huzursuz edici bir et-iz varatarak, bedenimi farklı yerlerinden kavramaya devam et-

? Arzu edilebilirliği her geçen an artıyordu. Kendimi onun aclannı ve vücudunun geri kalanını okşarken buldum.

"Geçti artık," diye yineledim. "Kimsin? Seni neden yakıyor-lardı? Kimdi onlar?"

Ama kadın yanıt vermedi. Ağlamayı bıraktıysa da hâlâ hız-lı hızlı soluyordu, ne var ki farklı bir şekilde.

"Neden bu maskı giyiyorsun?"

Maska uzandım ve başını hızla kaçırdı.

Çok da önemli görünmüyordu doğrusu. İçimden soğuk ve mantıklı bir kısım tutkunun akılsızca olduğunu bilse de, Epi-kürcülerin tanrıları kadar acizdim. Onu istiyordum ve sahip ol-maya hazırdım.

O anda Ganelon'un adımı haykırdığını işittim ve o yöne dönmeye çabaladım.

Ama kadın beni bırakmadı. Kuvveti beni hayretler içinde bırakmıştı.

"Amber'in çocuğu," diye geldi kadının yarı tanıdık sesi. "Bi-ze verdiğin şey karşılığında sana bunu borçluyuz ve artık he-pinizi elde edeceğiz."

Ganelon'un sesi aralıksız bir küfür seli halinde tekrar geldi kulağıma.

Kavrayış karşısında tüm gücümü kullandım ve gevşedi. Eli-mi hızla uzattım, maskeyi koparıp aldım.

Kendimi kurtardığım sırada kısa bir öfke çığılığı duyuldu ve

ROGER ZELAZNY

maske çıkarken solup giden üç son sözcük duyuldu-

"Amber yok edilmeli!"

Maskenin ardında bir surat yoktu. Orada hiçbir şey v .

Kadının elbisesi katlanıp gevşekçe koluma düştü K -ya da yaratık- kaybolmuştu.

Hızla dönüp baktığımda, Ganelon'un siyahlığın kenar serildiğini gördüm, bacakları anormal biçimde bükülmüst"

Kılıcı kalkıyor ve yavaşça iniyordu, ama neye vurduğunu gö remiyordum. Ona doğru koştum.

Üzerinden sıçramış olduğum kara çimenler dizlerine ve bi-leklerine dolanmıştı. Onları biçse bile diğerleri kırbaç gibi vu-ruyor, sanki kılıçlı kolunu yakalamaya çalışıyordu. Sağ bacağı-nı kısmen kurtarmayı başarmıştı, ben de uzanıp işi tamamlama-sına yardımcı oldum.

Çimenlerin uzanamayacağı mesafede Ganelon'un arkasına geçtim ve hâlâ kavramakta olduğumu o anda ayırımsadığım maskı fırlatıp attım. Siyahlığın dışında yere düştü ve anında için için yanmaya başladı.

Ganelon'u kolük altlarından tutup geri çekmeye çabala-dım. Çimenler şiddetle karşı koydular, ama en sonunda onu söküp kurtardım. Bizi yolun ötesindeki daha yumuşak başlı yeşillik çeşitlerinden ayıran diğer kara çimenlerin üzerinden sıçrayarak taşıdım.

Tekrar ayaklarının üstünde durmaya başladı ve ağırlığını

vererek bana yaslanmayı sürdürdü. Öne eğilip tozluklarına vuruyordu.

"Bacaklarım uyuştı," dedi. "Hissizleştiler."

Arabaya kadar yardım ettim. Beni bırakıp arabanın yanına tutundu ve ayağını yere vurmaya başladı.

"Karıncalanıyorlar," diye beyan etti. "Geri gelmeye başlı-

402

AMBER YILLIKLARI - 1

ot- offl"

Nihayet topallayarak arabanın önüne geldi. Koltuğa tırnarnasına yardım edip peşinden ben de çıktım.

İçini çekti.

«3u daha iyi," dedi. "Artık düzeliyorlar. O şeyler bacaklarda derman bırakmadılar. Geri kalanımda da. Ne oldu?"

"Alametin gerçekten kötü olduğu ortaya çıktı."

"Şimdi ne olacak?"

Freni gevşetip, dizginleri ele aldım.

"Üstünden geçeceğiz," dedim. "Bu şey hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Kılıcın elinin altında dursun."

Homurdandı ve kılıcı dizlerinin üzerine yatırdı. Atlar ilerleme fikrinden hoşlanmamışlardı ama böğürlerine kırbaçı hafifçe değdirince yürümeye başladılar.

Kara bölgeye girdik ve bu İkinci Dünya Savaşı'na ait bir haber filmine at sürmekten farksızdı. Uzakta ama burnunun dibinde, çıplak, boğucu, kasvetli. Gıcırtı ve nal sesleri bile bir şekilde boğulmuş, daha uzaktan geliyormuş gibiydi. Kulaklarımda belli belirsiz ama ısrarcı bir çınlama başladı. Yol kenarındaki çimenlerin epey uzağından geçtiysem de, biz yanlarından geçtikçe kıpırdıyorlardı. Birkaç sis kümesinden geçtik. Kokusuzlardı, ama her seferinde nefes alıp verişimiz güçleşiyordu. İlk tepeye yaklaştığımızda bizi Gölge'den geçirecek olana kaymaya başladım

Tepeyi aştık.

Hiçbir şey olmadı.

Karanlık, mikroplu manzara değişmemişti.

Tepem attı. Desen'i zihnimden çekip çıkardım ve zihin gözümlün önüne parıl parıl yerleştirdim. Bir kez daha geçişe kalkıştım.

403

ROGER ZELAZNY

maske çıkarken solup giden üç son sözcük duyuldu:

"Amber yok edilmeli!"

Maskenin ardında bir surat yoktu. Orada hiçbir şey y0u

Kadının elbisesi katlanıp gevşekçe koluma düştü. Kad

-ya da yaratık- kaybolmuştu.

Hızla dönüp baktığımda, Ganelon'un siyahlığın kenarın serildiğini gördüm, bacakları anormal biçimde bükülmüştü. Kılıcı kalkıyor ve yavaşça iniyordu, ama neye vurduğunu göremiyordum. Ona doğru koştum.

Üzerinden sıçramış olduğum kara çimenler dizlerine ve bileklerine dolanmıştı. Onları biçse bile diğerleri kırbaç gibi vuruyor, sanki kılıçlı kolunu yakalamaya çalışıyordu. Sağ bacağını kısmen kurtarmayı başarmıştı, ben de uzanıp işi tamamlamasına yardımcı oldum.

Çimenlerin uzanamayacağı mesafede Ganelon'un arkasına

geçtim ve hâlâ kavramakta olduğumu o anda ayımsadığım maskı fırlatıp attım. Siyahlığın dışında yere düştü ve anında için için yanmaya başladı.

Ganelon'u koltuk altlarından tutup geri çekmeye çabalandım. Çimenler şiddetle karşı koydular, ama en sonunda onu söküp kurtardım. Bizi yolun ötesindeki daha yumuşak başlı yeşillik çeşitlerinden ayıran diğer kara çimenlerin üzerinden sıçrayarak taşdım.

Tekrar ayaklarının üstünde durmaya başladı ve ağırlığını vererek bana yaslanmayı sürdürdü. Öne eğilip tozluklarına vuruyordu.

"Bacaklarım uyuştı," dedi. "Hissizleştiler."

Arabaya kadar yardım ettim. Beni bırakıp arabanın yanına tutundu ve ayağını yere vurmaya başladı.

"Karıncalanıyorlar," diye beyan etti. "Geri gelmeye başlı-

402

AMBER YILLIKLARI - 1

yor.- Offi"

Nihayet topallayarak arabanın önüne geldi. Koltuğa tırmanmasına yardım edip peşinden ben de çıktım.

İçini çekti.

"Bu daha iyi," dedi. "Artık düzeliyorlar. O şeyler bacaklarım da derman bırakmadılar. Geri kalanımda da. Ne oldu?"

"Alametin gerçekten kötü olduğu ortaya çıktı."

"Şimdi ne olacak?"

Freni gevşetip, dizginleri ele aldım.

"Üstünden geçeceğiz," dedim. "Bu şey hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Kılıcın elinin altında dursun."

Homurdandı ve kılıcı dizlerinin üzerine yatırdı. Atlar ilerleme fikrinden hoşlanmamışlardı ama böğürlerine kırbacı hafifçe değdirince yürümeye başladılar.

Kara bölgeye girdik ve bu İkinci Dünya Savaşı'na ait bir haber filmine at sürmekten farksızdı. Uzakta ama burnunun dibinde, çıplak, boğucu, kasvetli. Gıcırta ve nal sesleri bile bir şekilde boğulmuş, daha uzaktan geliyormuş gibiydi. Kulaklarım da belli belirsiz ama ısrarcı bir çınlama başladı. Yol kenarındaki çimenlerin epey uzağından geçtiysem de, biz yanlarından geçtikçe kırırdıyorlardı. Birkaç sis kümesinden geçtik. Kokusuzlardı, ama her seferinde nefes alıp verişimiz güçleşiyordu. İlk tepeye yaklaştığımızda bizi Gölge'den geçirecek olana kaymaya başladım

Tepeyi aştık.

Hiçbir şey olmadı.

Karanlık, mikroplu manzara değişmemişti.

Tepem attı. Desen'i zihnimden çekip çıkardım ve zihin gözümün önüne parıl parıl yerleştirdim. Bir kez daha geçişe kalktım.

403

ROGER ZELAZNY

Başım anında ağırmaya başladı. Alnımdan kafatas kasına doğru bir sancı girdi ve akkor bir tel gibi asılı kalıyordu. Fakat öfkemi körüklemekten başka bir işe yaram kara yolu hiçliğe kaydınıcaı daha da şiddetle denemem'ladı.

Nesneler titreşti. Sisler kesifleşti, dalgalar halinde döki'l ?

yola. Dış hatlar bulanıklaştı. Dizginleri salladım. Atlar ileri filer. Başım, sanki çatlayacakmış gibi zonklamaya başladı. Onun yerine, bir an için başım haricinde her şey parçalandı.

Yer sarsılıp çatladı, ama sadece bu kadar değildi. Her şey kasılıp duran bir ürpertiye tutulmuş gibiydi ve çatlaklar yeryüzündeki kırık hatlarıyla sınırlı kalmıyordu.

Biri adeta, üzerinde gevşekçe bir araya getirilmiş bir yap-bozun durduğu masanın bacağına ansızın tekmelemişti. Tüm manzarada boşluklar belirdi: orada bir yeşil dal; burada suyun parıltısı, şuracıkta mavi gökten bir parçacık, mutlak siyahlık, beyaz hiçlik, bir tuğla binanın cephesi, pencerenin ardında yüzler, ateş, yıldız dolu gökten bir parça...

Atlar dörtmala koşuyorlardı artık ve acıyla haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Birbirine karışmış seslerin uğultusu -hayvan sesi, insan sesi, mekanik sesler- biT dalga gibi üzerimizden geçti. Ganelon'un küfürlerini işitebiliyor gibiydim, ama emin olamıyordum.

Acıyla kendimden geçeceğimi sandım, ama sırf dikbaşlılığım ve öfkemden dolayı bayılana kadar direnmeyi kafama koydum. Ölürken Tanrısına yakaran bir adam gibi dikkatimi Desen'de yoğunlaştırdım ve tüm irademi kara yolun mevcudiyetine karşı fırlattım.

404

AMBER YILLIKLARI - 1

rken basınç kalktı ve atlar gemi azıya almış koşuyor, bitti bir araziye sürüklüyordu. Ganelon dizginleri elimden va hamletti, ama onlara kendim asıldım ve atlar durana jıaprnay kadar bağırdım.

Kara yolu geçmiştik.

Hemen arkama dönüp baktım. Çalkantılı suların altınday-" ıçmasına dalgalanan bir niteliği vardı manzaranın. Bununla birlikte, yolun geçtiğimiz kısmı temiz ve sabit idi, bir köprü ya da barajı akla getiriyordu ve kenarındaki çimenler yeşildi. "Bu," dedi Ganelon, "beni sürgüne gönderdiğin zamanki yolculuktan betardi."

"Bence de öyle," dedim ve atlarla nazikçe konuştum, onları nihayet toprak yola dönüp ilerlemeye ikna ettim.

Dünya burada daha parlaktı ve az sonra içine girdiğimiz ağaçlar, büyük çam ağaçlarıydı. Hava onların ıırlarıyla tazeydi. Aralarında kuşlar, sincaplar oynayıyordu. Toprak daha koyu renkte, daha zengindi. Anlaşılan, yolu geçmeden önce olduğumuzdan daha yüksek bir irtifadaydık. Gerçekten -ve arzu ettiğim yönde- kayma yapmamız beni sevindiriyordu.

Yolumuz kıvrıldı, gerisin geri döndü, düzleşti. Kara yol arada bir gözümüze çarpıyordu. Sağımızdaydı, çok uzakta değildi. Hâlâ ona paralel yol alıyorduk. Bu şeyin Gölge'yi kestiği şüphesizdi. Gördüğümüz kadarıyla, bir kez daha kendi normal, tehditkâr haline geri dönmüştü.

Başımın ağrısı dindi ve kalbimden bir yük kalktı. Daha yüksek yerlere çıkmayı başarmıştık ve tepelerin, ormanın büyük kısmını gören güzel manzara, yıllar önce arabayla geçmekten hoşlandığım Pennsylvania'nın bazı yerlerini anımsatıyordu bana.

Gerildim; ardından, "Bacakların şimdi nasıl?" diye Gane-
405

ROGER ZELAZNY

lon'a sordum.

"İyi," dedi Ganelon ardımızda bıraktığımız yola bak

"Convin, uzakları görebiliyorum da..."

"Evet?"

"Çok hızlı gelen bir atlı görüyorum"

Ayağa kalkıp arkaya döndüm. Tekrar koltuğa çökün H
ginleri şaklatırken inlemiş olabilirim.

Hâlâ emin olamayacağım kadar uzakta, kara yolun di5
yanındaydı. Ama bizim yolumuzda bu kadar hızla ilerleyen
başka kim olabilirdi?

Bunun üzerine sayıp sövdüm.

Yükseltinin doruğuna yaklaşıyorduk. Ganelon'a döndüm
ve ona, "Bir diğer cehennem koşusuna daha hazırlan," dedim.

"Gelen Benedict mi?"

"Galiba. Burada çok vakit yitirdik. Tek basıyken inanıl-
mayacak kadar hızlı hareket edebilir... özellikle de Gölge'de."

"Sence hâlâ izimizi kaybettirebilir miyiz?"

"Göreceğiz," dedim. "Hem de çok yakında."

Atlara dilimi şaklatıp dizginleri tekrar ele aldım. Zirveye
ulaştık ve buz gibi bir rüzgâr çarptı bize. Aşağı indik ve solu-
muzdaki bir kayanın gölgesi-göğü kararttı. Kayayı geçtiğimiz-
de karanlık sürüyordu; ince kar kristalleri ellerimizi, yüzümü-
zü yakıyordu.

Çok geçmeden bir kez daha yokuş aşağı inmekteydik ve
kar yağışı tipiye dönüşmüştü, göz gözü görmüyordu. Rüzgâr
kulaklarımıza haykırıyor, araba sarsılıp yolun dışına kayıyor-
du. Hemen düze çıkardım. Dört bir yanımız kar birikintileri-
le dolmuştu bile, bembeyazdı yol. Nefesimiz buharlaşıyor; ka-
yaların, ağaçların üzerinde buzlar parlıyordu.

Hareket ve duyuların geçici aldanışı. Bedeli buydu...

4 Of)

AMBER YILLIKLARI - 1

Hızla ilerledik, rüzgâr çarptı ve haykırdı. Biriken karlar yo-
lu kaplamaya başladı-

gir virajı aldık ve fırtınadan çıktık. Dünya hâlâ buzlarla

. jyydı ve ara sıra bir kar taneciği süzülmekteydi, ama güneş
bulutlardan kurtulmuş, ışıklarını dünyaya döküyordu ve bir
kez daha yokuş aşağı inmeye girişmiştik...

Bir sisin içinden geçip kıraç, ama karsız kayaların ve en-
gebelerin bulunduğu bir yerden çıkıp...

...Sağa giderek güneşi tekrar kazandık, düz ovada yılanım-
sı bir yol takip ettik, uzun, şekilsiz mavi kayaların arasında do-
landık...

...ve uzakta, sağımızda adımlarını bize uydurmuştu kara
yol.

Isı dalgaları aştı üzerimizden ve toprak tüttü. Kraterleri dol-
duran, kaynayan sulara kabarcıklar belirip, buharlarını nem-
li havaya kattılar. Sığ birikintiler bir avuç eski, bronz para gibi
yatıyordu.

Yol üzerinde gayzerler fışkırmaya başlayınca artık yarı ya-
rıya çıldırmış olan atlar dört nala koşular. Yola püsküren kay-
nar sular, dumanı tüten, ince levhalar halinde akarak bizi kıl-

payı iskaladılar. Gök piringtendi, güneş ise çürük bir elmaydı.
Rüzgâr berbat nefesli, soluk soluğa bir köpekti.
Yer sarsıldı; uzakta, solumuzda kalan bir dağ zirvesini gö-
ğe doğm fırlattı ve ardından ateş saçtı. Kulakları sağır eden bir
gürültü duyma yetimizi geçici olarak bizden aldı ve sarsıntının
dalgaları bedenlerimizi dövdükçe dövdü. Araba sallanıp din-
gildededi.
Yer sarsılmayı sürdürdü ve kara zirveli bir dizi tepeye olan-
ca hızımızla ilerlerken rüzgârlar kasırgadan farksız bir kuvvet-
le çarptı bize. Yoldan geriye kalan şey yanlış yöne sapınca
407

ROGER ZELAZNY

onu terk ettik ve ovada hopluya zıplaya gitmeye başlad U
peler büyümeye, çalkantılı havada dans etmeye devam
Ganelon'un elini omzumda hissedince döndüm R,S
'? öaşıarak
birşeyler diyordu, ama duyamıyordum onu. Sonra arkav I
ret etti, ben de gösterdiği yöne baktım. Görmeyi beklem
ğim hiçbir şeyle karşılaşmadım. Hava çalkantılıydı, toz ton- ı
ve kül doluydu. Omuz silktim ve dikkatimi tepelere verdim
En yakın tepenin eteğinde daha büyük bir siyahlık belirdi
Oraya doğru ilerledim.
Yer önümde bir kez daha aşağı meyillenirkenbüyüyüver-
di siyahlık, sürekli yağan toz ve çakılın perde gibi örttüğü mu-
azzam bir mağara ağzıydı bu.
Kırbacı havada şaklattım ve son birkaç yüz metreyi deli gi-
bi katedip, içine dalıverdik.
Hemen atları yavaşlattım, yürüyüş hızına getirene kadar
onları gevşettim.
Aşağı doğru inmeyi sürdürdük, bir köşeyi döndük ve ge-
niş, yüksek bir mağaraya girdik. Ta yükseklerdeki deliklerden
ışık sızıyor, sarkıtları benek benek boyuyor ve titreşen yeşil
göletlere vuruyordu. Hâlâ sarsılıyordu yer ve devasa bir sarkı-
tın ufalandığını görüp düşü'sünün ufacık çingirtisini duyunca,
kulaklarım biraz kendiije geldi.
Kapkara dipli bir yarığı, biz geçer geçmez parçalanıp kay-
bolan, kireçtaşından olabilecek bir köprünün üzerinden geç-
tik.
Üstümüze kaya parçacıkları yağıyor, bazen de koca koca
taşlar düşüyordu. Köşelerde, çatlaklarda kırmızılı yeşilli man-
tarlar parlamaktaydı, mineral damarları ışıyıp kıvrılıyor, koca
kristaller ve soluk taştan düz çiçekler bu yerin tekinsiz, rutu-
betli güzelliğine katkıda bulunuyordu.
408

AMBER YILLIKLARI - 1

. . £ „eçmiş kabarcıklara benzeyen mağaralarda dolandık
Ç az köpüklü bir akıntıyı kara bir delikte yitene değin ta-
ve bey
kiPUzun, helezon şekilli bir galeri bizi bir kez daha yukarı çı-
dl ve Ganelon'un güç duyulur ve yankılı sesini duydum,
j* ide dağın doruğunda anlık bir kımiltı gördüğümü san-
dım.- bir binici olabilir."
Nispeten aydınlık bir odaya geçtik.
»Eğer Benedict idiyse, yapması gereken zor bir iş var önün-
de " diye bağırdım ve arkamızda daha başka birşeyler yıkıldık-

ça sarsıntılar ve boğuk gürültüler geldi. Yukarı ve ileri doğai devam ettik, nihayet tepemizde açıklıklar belirmeye, kısmen berrak mavi gök parçacıkları görünmeye başladı. Nalların ve arabanın sesi yavaş yavaş normal bir seviyeye yükseldi ve yankıları da bize geldi. Sarsıntılar kesildi, tepemizde küçücük kuşlar hızla uçtular ve ışığın şiddeti arttı. Yol bir kez daha kıvrıldı ve çıkış, gündüze giden geniş, alçak bir açıklık önümüzdeydi. Çentikli üst eşiğin altından geçerken başımızı eğmemiz gerekti. Dışa uzanan yosun kaplı bir taş kenardan sıçradık ve yamaçta orakla kesilmişçesine uzanan, dev ağaçların arasından geçip içlerinde kaybolan bir çakıl yatağı gördük. Dilimi şaklattım, atları yola devam etmeleri için yüreklendirdim.

"Artık çok yoruldular," diye belirtti Ganelon.

"Biliyorum. Yakında dinlenecekler, öyle ya da böyle."

Çakıllar tekerleklerimizin altında gıcırıyordu. Ağaçların kokusu hoştu.

"Şunu gördün mü? Aşağıda, sağda."

Başımı çevirerek, "Neyi..?" diye lafa başladım. Sonra, "Ah," diye bitirdim.

409

ROGER ZELAZNY

Cehennemi kara yol hâlâ bizimleydi, belki bir buci v metre ötede.

"Kaç gölgeyi kesiyor bu?" deyip kara kara düşünmeye ladım.

aş-

"Öyle görünüyor ki, hepsini," diye fikrini beyan etti c lon.

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Umarım öyle değildir," dedim.

Mavi bir göğün ve normal biçimde batıya ilerleyen altın b' güneşin altında, aşağı inmeye koyulduk.

"O mağaradan çıkmaktan korkuyordum neredeyse," dedi Ganelon bir süre sonra. "Bu tarafında ne olduğunu bilmek mümkün değildi."

"Atlar daha fazla dayanamazdı. Pes etmek zorunda kaldım. Eğer gördüğümüz Benedict idiyse, umarım atı çok iyi durumdadır. Hayvanı çok zorluyordu. Sonra hepsiyle yüzleşmeye mecbur olmak... Sanırım geride kalacaktır."

"Belki hayvan alışıktır," dedi Ganelon çatırtıyla sağa dönüp, mağara ağzını gözden kaybettiğimiz sırada.

"Böyle bir ihtimal her zaman için mevcut," dedim ve tekrar Dara'yı düşündüm, şu anda ne yaptığını merak ettim. Yavaşça ve fark edilmeden kayma yaparak döne döne aşağı inmeyi sürdürdük. Yolumuz sürekli sağa gidiyordu ve kara yolun yakınına geldiğimizi anlayınca küfürü bastım.

"Kahretsin! Bir sigortacı kadar ısrarcı!" dedim, öfkemin kin gibi bir şeye döndüğünü duyumsayarak. "Vakti geldiğinde şu şeyi ortadan kaldıracağım."

Yanıtlamadı Ganelon. Kana kana su içiyordu. Şişeyi uzattı, ben de öyle yaptım. En sonunda düzlüğe çıktık ve yol, fiyatını bulur bulmaz sağa sola kıvrılmayı sürdürdü. Bu atların ne-

AMBER YILLIKLARI - 1

inmesine izin veriyordu, atlı bir takipçiyi de yavaşlatacaktır saat kadar sonra kendimi rahat hissetmeye başladım ve mek molası verdik. Yemeğimizi henüz bitirmiştik ki -gözü- .. tepenin yamacından hiç ayırmamış olan- Ganelon ayağa kalkıp- ellerini gözüne siper etti.

"Hayır," dedim ayağa sıçrayarak. "Olmaz böyle şey."

Mağaranın ağzından yalnız bir binici çıkmıştı. Bir anlığına duraklayıp sonra tekrar yoldan aşağı devam edişini izledim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ganelon.

"Pilimizi pırtımızı toplayıp yine yola düşelim. Kaçınılmazı biraz geciktirebiliriz en azından. Biraz daha düşünmek istiyorum."

Bir kez daha yola çıktık, hâlâ normal bir hızda seyrediyorduk, ama zihnim olanca hızıyla çalışmaktaydı. Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Tercihan, onu öldürmeden.

Ama aklıma gelmiyordu.

Bir kez daha fark ettirmeden yakına sokulan kara yol olmasa, güzel bir yerde, hoş bir öğleden sonraya gelmiştik. Bura yı kanla ıslatmak çok yazık olacaktı, özellikle de kan benim kanımsa. Kılıcı sol elinde de olsa, onunla karşı karşıya gelmekten korkuyordum. Ganelon'un da faydası dokunmayacaktır bana. Benedict onun farkına varmazdı bile.

Bir virajı daha alırken tekrar bir kayma gerçekleştirdim. Hemen ardından, burnuma hafif bir duman kokusu geldi. Tekrar hafifçe kaydıldım.

"Hızla geliyor!" diye duyurdu Ganelon. "Az önce gördüm... duman var! Alevler! Orman yanıyor!"

Güldüm ve arkama baktım. Yamacın yarısı duman altında yüzüyordu ve çıtırtısı henüz kulağıma gelen turuncu bir şey

411

ROGER ZELAZNY

yeşilin üzerinde hızla oynayıyordu. Atlar hızlarını kend'li, rinden arttırdılar.

"Corwin! Sen mi..?"

"Evet! Daha dik ve ağaçsız olsaydı çığ düşürmeyi dedim."

Hava bir anlığına kuşlarla doldu. Kara yola daha da yaklaştık. Ateşjderi başını şiddetle sallayıp kişnedi. Ağzında köpük lü benekler vardı. Kaçmaya çalıştı, sonra geriledi ve ayakları havayı dövdü. Yıldız korkmuşçasına bir ses çıkardı ve sağa çekti. Bir süre mücadele ettim, denetimi kazandım, onların biraz koşmasına izin vermekte karar kıldım .

"Hâlâ geliyor!" diye bağırdı Ganelon.

Lanet okudum ve atlar koştu. Eninde sonunda, izlediğimiz patika bizi kara yolun yanma getirmişti. Dönemeçsiz bir yoldaydık ve geriye attığım bakış, tüm yamacın cayı cayırmakta olduğunu, patikanın ise yamacın ortasından çirkin bir yara izi gibi geçtiğini gösterdi. Biniciyi de o anda gördüm. Yolun neredeyse yarısındaydı ve Kentucky Derbisi'ndeymişçesine hareket ediyordu. Tanrım! Kimbilir nasıl bir attı bu! Onu hangi gölgenin doğurduğunu merak ettim.

Dizginleri çektim, başta hafifçe, sonra sertçe, ta ki atlar yavaşlamaya başlayana kadar. Kara yoldan ancak elli altmış met-

re uzaktaydık ve aradaki mesafenin daralarak on metreye kadar indiği bir yeri gözüme kestirmiştim. Oraya vardığımızda atları dizginlemeyi başardım, oracıkta tir tir titiyorlardı. Dizginleri Ganelon'a uzattım, Grayswandir'i çektim ve yola indim. Neden olmasın? Güzel, temiz, düzgün bir yerdi ve belki de hemen yanıbaşındaki yaşamın renkleri ve bitki örtüsüyle tezat oluşturan o kavrulmuş kara toprak parçası içimdeki dahf haS" talıklı bir güdüye hitap ediyordu.

412

AMBER YILLIKLARI - 1

nelon, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

«Ona izimizi kaybettiremiyoruz," dedim, "ve yangından rtulursa birkaç dakika içinde burada olacaktır. Daha fazla manın bir anlamı yok. Onunla burada karşılaşacağım."

Ganelon dizginleri arabanın yan demirlerinden birine do-
,ayıp kılıcına uzandı.

"Hayır," dedim. "Ne yaparsan yap, sonucu değiştiremezsin.

Yapmam istediğim şeyleri söyleyeyim: Arabayı yolun ilerisine götür ve yanında bekle. Eğer her şey benim istediğim şekilde çözümlenirse yola devam edeceğiz. Aksi olursa, Benedict'e hemen teslim ol. Onun istediği benim, seni Avalon'a geri götürebilecek tek kişi de o kalacaktır. Bunu da yapacaktır. Bu şekilde hiç değilse memleketine kavuşmuş olacaksın."

Tereddüt etti.

"Haydi," dedim. "Dediğimi yap."

Gözlerini yere çevirdi. Dizginleri çözdü. Bana baktı.

"İyi şanslar," dedi ve atlan yürüttü.

Patikadan geriledim, küçük bir fidanlığın önünde durup bekledim. Graysvandir'i elimde tutup kara yola bir kez daha göz attım, sonra bakışlarımı patikada sabitledim.

Çok geçmeden ateş hattının yakınlarında belirdi, her yanı duman ve ateşle çevriliydi, yanan dallar üzerine devriliyordu. Bu Benedict'in ta kendisiydi, yüzü kısmen örtülmüş, sağ kolunun güdüğü gözlerini örtmek için yukarı kaldırılmıştı, cehennemden firar eden korkunç bir kaçak gibiydi. Bir köz ve kıvılcım yağmurunun içinden fırlayıp düzlüğe geldi ve patikadan aşağı bir ok gibi atıldı.

Az sonra atının ayak seslerini duyabiliyordum. Beklerken kılıcımı kınında tutmak centilmence olurdu. Gerçi bunu yaparsam, bir daha çekme şansı bulamayabilirdim.

413

ROGER ZELAZNY

İCİN

ne

Kendimi, Benedict'in kılıcını nasıl tutacağını ve kıl tarz olacağını merak ederken buldum. Düz mü? Eğri mi? n mu? Kısa mı? Hepsini aynı ustalıkla kullanabilirdi. Bana u kullanmayı o öğretmişti.

Grayswandir'i kınına sokmak centilmence olduğu kaH akıllıca bir hareket de olabilirdi. Benedict önce konuşmak ? teyebilirdi... ve şu anki halimle bela arıyordum. Bununla h' likte, nal sesleri güçlendikçe, kılıcı kınına yerleştirmekten re kindiğimi fark ettim.

O görüş sahasına girmezden hemen evvel aycumun terini

sildim. Dönemeci almak için hız kesmişti ve beni, benim onu gördüğüm anda görmüş olmalıydı. Yavaşlayarak dosdoğru üzerime sürdü atını. Ama maksadı durmakmış gibi görünmüyordu.

Neredeyse mistik bir deneyimdi. Kelimelere başka nasıl dönebilirim, bilemiyorum. O yaklaştıkça zihnim zamanın hızını geçti, kardeşim olan bu adamın yaklaşması üzerine kafa yormak için önümde adeta sonsuzluk vardı. Üstü başı kir pas içinde, yüzü kapkaraydı, sağ kolunun güdüğü kalkmış, herhangi bir yeri işaret ediyordu. Bindiği koca hayvan kırmızı-siyah çizgiliydi, vahşi kızıl bjr yelesi ve kuyruğu vardı. Ama bas-bayağı bir attı, gözleri dönüyordu, ağzı köpürmüştü ve solu-yuşu yürek parçalayıcıydı. O vakit Benedict'in kılıcının sırtına asılı olduğunu gördüm, çünkü kabzası sağ omzunun üzerinden yükseliyordu. Gözleri üzerime çakılı, gitgide yavaşlayarak yoldan ayrıldı, hafifçe soluma doğru yöneldi, dizginleri bir kez çekip bıraktı ve atının kontrolünü dizleriyle sağladı. Sol eli selam verircesine bir hareketle başının üzerinden geçti ve silahının kabzasını kavradı. Silah ses çıkarmadan sıyrıldı kınından, Benedict'in üzerinde güzel bir kavis çizdi ve ipincecik ağız çiz-

AMBER YILLIKLARI - 1

? vna parçası gibi ısıldayan ölümcül bir pozisyonda durdu. İlandığına daha önce de şahit olduğum, tırpanı andıran bir t. Su, Kaldı ki o zamanlar, benim yenilemeyeceğine inanca başladığım ortak bir düşmanın karşısına, müttefikler olduk. dikilmişti. Benedict o gece bu inancımı boşa çıkartmıştı. K hcin şimdi bana kaldırıldığını görünce, içime daha önce hiç uu şekilde tatmadığım, kendi ölümlülük hissim dolmuştu. Adeta dünyanın bir katmanı sıyrılmış, ölümün kendisini aniden, tümüyle anlamıştım.

O an geçti. Gerileyip koruya girdim. Ağaçlardan faydalana-bileyim diye durmuştum orada. Üç buçuk metre kadar çekilip, sola iki adım attım. At, en son anda durdu, burnundan solu-yup kişnedi; nemli burun delikleri kabarmıştı. Çimenleri yolarak yan döndü. Benedict'in kolu, bir kurbağanın dili gibi, neredeyse görünmeyen bir süratte hareket etti ve kılıcı, çapının sekiz santimetre olduğunu tahmin ettiğim bir genç ağacın içinden geçti. Ağaç bir anlığına ayakta kalmayı sürdürdü, sonra yıkıldı.

Çizmeleri yere vurdu ve uzun adımlarla yürüdü üzerime.

Komluğu seçmemin bir sebebi de buydu, onun, dalların ve köklerin bir uzun kılıcı engelleyebileceği bir yerde bana gelmesini istemiştım.

Ama ilerlediği sırada silahını, neredeyse gelişigüzel, ileri geri salladı ve geçtiği yerde ağaçlar devrildi. Keşke böyle şeytancasına yetenekli olmasaydı... Keşke karşımdaki Benedict olmasaydı...

"Benedict," dedim normal bir sesle. "Kız bir yetişkin artık ve olaylar hakkında kendi kararını verebiliyor."

Ama beni duyduğuna dair bir tepki vermedi. Sadece o kos-koca kılıcı bir o yana, bir diğerine savurarak gelmeye devam etti.

ROGER ZELAZNY

etti. Silah havada yol alırken neredeyse çmlarcasına bir

karıyor, çok az yavaşlayarak bir diğer ağaca gömülürk bunu yumuşak bir tak sesi takip ediyordu.

Grayswandir'i göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttu "Daha yakına gelme, Benedict," dedim. "Seninle dövüş istemiyorum."

Kılıcını hücum konumuna getirdi ve tek bir sözcük dök'tü ağızından: "Katil!"

Eli seyirdi ve neredeyse eşzamanlı olarak kılıcım bir yana itildi. Peşinden gelen dürtüşü bertaraf ettim, o da karşı hamle-mi kaale almaksızın üstüme geldi.

Bu sefer hamletmeye bile tenezzül etmedim. Sadece darbe-yi savuşturdum, geriledim ve bir ağacın arkasına geçtim.

"Anlamıyorum," dedim, kılıcı ağacın yanından kayıverip neredeyse beni şişlediğinde, darbesini aşağı çelerek. "Son za-manlarda hiç kimseyi öldürmedim. Hele Avalon'da, hiç."

Bir diğer tak! ve ağaç üzerime devrilmeye başladı. Yolun-dan çekilip, darbeleri geçirterek geri çekilmeye devam ettim.

"Katil," dedi tekrar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Benedict."

"Yalancı!"

Durdum ve yerimi korudum. Kahretsin! Yanlış sebep uğru-na ölmek anlamsızdı! "Elimden geldiğince hızlı karşı hamlede bulundum, her yerde bir boşluk aradım. Hiç yoktu.

"Hiç değilse anlat bana!" diye bağırdım. "Lütfen!"

Ama görünüşe bakılırsa konuşmayı bitirmişti. Yüklendi ve bir daha geri çekilmem gerekti. Bir buzulla kılıç yarıştırmak gi-biydi. O sırada onun aklını kaçırmış olduğuna hükmetmişti¹ bunun da bana faydası yoktu hani. Başkası olsa, gözü dön-müşçesine bir çılgınlık kişiye kontrolünü kaybettirirdi. Arrw 4I(,

AMBER YILLIKLARI - 1

jjct reflekslerini asırlar boyu çekiçle döverek şekle sok-M ve cidden inanıyorum ki beyin kabuğunun ameliyatla fflası bile hareketlerinin kusursuzluğuna gölge düşüremez-oeni sürekli geriletiyordu, ben de ağaçların arasında sak-dim, onları biçti ve gelmeye devam etti. Hücum etme gaf-*1 tinde bulundum ve karşı saldırısını göğsümden birkaç santi-metre ötede, kılıcı durdurabildim. Beni, korunun kenarına doğru sürmekte olduğunu görünce üzerime çöken ilk panik dalgasıyla mücadele ettim. Beni az sonra, yavaşlatacak ağaçla-rın olmadığı açık alana getirecekti.

Dikkatimi ona öylesine vermişim ki, olacakları, oluncaya kadar kavrayamadım.

Ganelon müthiş bir çığlıkla bir yerlerden sıçradı, kollarını

Benedict'e sarıp onun kılıçlı kolunu gövdesine mıhladı.

Fakat, gerçekten isteseydim bile o anda Benedict'i öldüre-cek fırsatım yoktu. Çok hızlıydı ve Ganelon onun gücünün farkında değildi.

Benedict soluna kıvrılıp Ganelon'u aramıza aldı, aynı anda kolunun güdüğünü bir sopa gibi kullanarak onun sol şakağı-na vuruverdi. Sonra çekeleyerek sol kolunu kurtardı, Gane-lon'u kemerinden tutup havaya kaldırdı ve üzerime fırlattı.

Ben kenara kaçırken, ayağının dibine düşmüş olan kılıcını alıp tekrar üzerime yürüdü. Bakacak zamanı zor buldum; Ga-nelon'un on adım gerime çuval gibi indiğini gördüm. Benedict'in darbesini savuşturdum ve gerileyişime devam

eWm. Geriye tek bir hilem kalmıştı ve eğer işe yaramazsa Amber'in hak sahibi hükümdarından mahrum kalacak olması beni hüzne boğuyordu.
İyi bir solakla kılıç yarıştırmak, bunu sağ elini kullanan bi-
417

ROGER ZELAZNY

riyle yapmaktan biraz daha zordur, bu benim de alevli ?
Ama biraz deneme yapmalıydım. Bir şansı değerlendir
lamına gelse de, öğrenmem gereken bir şey vardı.
Geriye doğru upuzun bir adım attım, bir anlığına m
nin dışına çıktım, ardından öne eğilip saldırdım. Düşün"
sınılmış, bir o kadar da hızlı bir şeydi bu.
Bir beklenmedik sonuç, ki en azından kısmen şans
olduğundan eminim, hedefimi sasırsam da Benedict'in gard
aşmamdı. Bir an için Grayswandir onun savuşturma hareket
lerinin fazlaca yukarısından geçip sol kulağını çizdi. Bu onu
birkaç saniyeliğine, belli belirsiz yavaşlattı, ama sözünü etme-
ye degecek kadar değil. Bir işe yaradıysa, o da savunmasını
daha da kuvvetlendirmek oldu. Hücumumu yoğunlaştırmayı
sürdürdüm, ama artık geçit yoktu. Ufak bir kesikti, ama kan
kulak memesine inip, her seferinde birer ikişer damlalar halin-
de düşüyordu. Eğer kendimi göz atmaktan fazlasına verecek
olursam, dikkat dağıtıcı olması isten bile değildi.
Sonra korktuğum şeyi yaptım, ama denemeye mecburdum.
Ona bir sadece bir anlığına, ufacık bir açıklık bıraktım, oradan
dosdoğru kalbime saldıracağını bilerek.
Öyle yaptı ve son anda- boşa çıkardım. Ne kadar yaklaştı-
ğını düşünmek istemiyorum.
Ardından bir daha gerilemeye, korudan geri çekilmeye
başladım. Savuşturup gerileyerek Ganelon'un yattığı yeri geç-
tim. Savunma ağırlıklı ve dikkatlice dövüşerek bir beş metre
kadar daha çekildim.
Derken bir açık daha verdim Benedict'e.
Daha önce yapmış olduğu gibi ilerledi ve onu durdurmayı
gene başardım. Bundan sonra daha da şiddetli saldırıyı geçt>
ve beni kara yolun kenarına doğru gerilettili.
418

AMBER YILLIKLARI - 1

da duaip yerimi savundum, pozisyonumu seçtiğim
kaydırdım. Onu tuzağa düşürmek için birkaç saniye
daha oyalamam gerekecekti...
Bunlar çok zorlu anlardı, ama canımı dişime takıp dövüş-
.. ve kendimi hazırladım.
Sonra ona yine aynı açığı verdim.
* Deminki gibi saldıracağını biliyordum, sağ bacağım sol ba-
aımın arkasında çaprazlamasına duruyordu ve o hareket et-
tiği sırada düzleştirdim. Kılıcını ufacık bir dürtüşle kenara ittim
ve kara yola doğru geriye sıçradım, bir balestra hareketini ön-
lemek için de kolumu derhal olabildiğince uzattım.
Sonra, umduğum şeyi yaptı. Kılıcımı yana çeldi ve hamle-
ye giriştiğimde normal olarak ilerledi...
...bu, onun, üzerinden sıçradığım kara çimen öbeğine bas-
masına sebep oldu.
İlk başta bakmaya cesaret edemedim. Sadece yerimde kal-
dım ve bitki örtüsüne bir şans verdim.

Sadece birkaç saniye sürdü. Benedict bir daha hareket etmeye kalktığı anda farkına vardı. Yüzünde beliren şaşkın ifadeyi, ardından zorlanışı gördüm. Anladım ki, çimenler onu yakalamıştı.

Gerçi bunun onu uzun süre tutacağından emin değildim, o yüzden hiç vakit kaybetmedim.

Sağa doğru dans edip kılıcının menzili dışına çıktım, hızla koşup çimenlerin üzerinden sıçradım ve bir kez daha kara yolun dışına çıktım. Dönmeye çalıştım, ama çimenler dizlerine kadar sarılmıştı. Bir an sallandı, fakat dengesini korudu.

Sağ arka tarafına geçtim. Basit bir darbe onu öldürebilirdi, ancak elbette bunun için şu anda bir sebep yoktu.

Kolunu arkasına savurdu ve kılıcını bana doğrultarak başı-

ROGER ZELAZNY

nı çevirdi. Sol ayağını çekip kurtarmaya çalıştı.

Ama sağına doğru aldatmaca yaptım ve savuşturmak •? re hareketlendiğinde Grayswandir'i enlemesine ensesine in-"dim.

Bu onu sersemletti; yaklaşıp sol yumruğumu böbree vurmaya başladım. Hafifçe öne eğildi ve kılıçlı kolunu blok edip ensesine bu sefer sıkı yumruğumla, sertçe vurdum. Sırsuz bir halde yere düştü ve kılıcını elinden alıp bir kenar fırlattım. Sol kulak memesinden boynuna doğru süzülen kan egzotik bir küpeyi andırıyordu.

Grayswandir'i kenara koydum, Benedict'i koltuk altlarından kavrayıp kara yolun uzağına çektim. Çimenler büyük direnç gösterdi, ama çekeledim ve sonunda onu kurtarabildim. Ganelon ayağa kalkmıştı o sırada. Topallayarak geldi ve yanımda durdu, yerde yatan Benedict'e baktı.

"Ne adammış ama," dedi. "Ne adammış... ne yapacağız onu?"

Benedict'i sırtlayıp kaldırdım.

"Şimdi onu yük arabasına götüreceğim," dedim. "Kılıçları getirir misin?"

"Tamam."

Yola döndüm, Benedict şuursuz kalmayı sürdürdü... bu iyiydi, çünkü şayet mümkünse bir daha vurmaya istemiyordum. Onu yolun yanbaşı, yük arabasının yakınında sağlam bir ağacın dibine yasladım.

Ganelon geldiğinde kılıçlarımızı kuşandık ve onu kasaların iplerini çözmeye gönderdim. O bunu yaparken Benedict'in üstünü aradım ve aradığım şeyi buldum.

Sonra onu ağaca bağladım, Ganelon da onun atını getirmeye gitti. Atı da yakındaki bir çalıya bağladık, Benedict'in kık-

AMBER YILLIKLARI - 1

da aynı çalının üstüne astım.

Sonra yük arabasının sürücü mahalline oturdum ve Ganelon yanıma geldi.

»Onu orada öylece bırakacak mısın?» diye sordu.

«Şimdilik," dedim.

yolda ilerledik. Dönüp arkama bakmadım, ama Ganelon..baktı.

"Daha kıpırdamadı," diye rapor verdi. Sonra, "Beni daha

önce hiç kimse öyle kaldırıp fırlatmamıştı. Yani tek eliyle," diye ekledi.

"Sana o yüzden arabanın yanında beklemeni, eğer kaybersem de onunla dövüşmemeni söylemiştim."

"Ona ne olacak şimdi?"

"Az sonra çaresine bakacağım."

"Ama ona zarar gelmeyecek, değil mi?"

Başımı sallayarak doğruladım.

"İyi."

Üç kilometre kadar ilerledik ve atları durdurdum. Aşağı indim.

"Olacaklar seni endişelendirmesin," dedim. "Şimdi Benedict için birşeyler ayarlayacağım."

Yoldan çıkıp gölgelik bir yerde durdum, Benedict'in üzerinde taşıdığı Koz Kartı destesini çıkardım. Onları karıştırıp Gerard'ı buldum ve diğerlerinden ayırdım. Geri kalanları, Benedict'in onları taşıdığı ipek astarlı, kemik kakılmış ahşap kutuya koydum.

Gerard'ın Koz Kartı'nı önümde tutup baktım.

Bir süre sonra ısındı, gerçek ve kıpırdanıyor gibi gözüktü.

Gerard'ın mevcudiyetini gerçekten hissettim. Amber'deydi. Tanıdığım bir yoldan aşağı iniyordu. Kendisi bana çok benzer,

421

ROGER ZELAZNY

sadece daha iri ve ağırdır. Hâlâ sakallı olduğunu gördü"

Durdu ve baktı.

"Convin!"

"Evet, Gerard. İyi görünüyorsun."

"Gözlerin! Görebiliyor musun?"

"Evet, tekrar görebiliyorum."

"Neredesin?"

"Gel de sana göstereyim."

Gözleri kısıldı.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim, Convin. Şu an çok meşgulüm de ."

"Sorun Benedict," dedim. "Ona yardım etmek için güvenilebileceğim tek kişi sensin."

"Benedict mi? Başı belada mı?"

"Evet."

"O zaman beni niye kendisi çağırıyor?"

"Yapamıyor. Bağlı durumda."

"Neden? Nasıl?"

"Şimdi anlatamayacağım kadar uzun ve karmaşık. İnan bana, yardımına ihtiyacı var, hem de hemen."

Alt dişleriyle sakalını çekiştirdi.

"Kendin halledemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır." •

"Sen de benim yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum."

Kılıcını kınında gevşetti.

"Bunun bir tür hile olduğunu düşünmek istemiyorum, Corwin."

"Öyle olmadığına seni temin ederim. Düşünmek için t>un'ca zamanım varken daha incelikli bir şey bulabilirdim."

422

AMBER YILLIKLARI - 1

içini çekti. Sonra başıyla doğmladı.

»pekâlâ. Sana geliyorum."

"Gel."

Bir anlığına durakladı, sonra ileri bir adım attı.

yanımda durdu. Uzanıp omzumu kavradı. Gülümsedi.

"Corwin," dedi. "Gözlerini tekrar kazandığına sevindim."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ben de öyle. Ben de."

"Arabadaki kim?"

"Bir dost. Adı Ganelon."

"Benedict nerede? Sorun nedir?"

İşaret ettim.

"Ta geride," dedim. "Yolun iki mil aşağısında. Bir ağaca bağlı. Atı da yanında."

"Öyleyse sen niye buradasın?"

"Kaçıyorum?"

"Neden?"

"Benedict'ten. Onu oraya ben bağladım."

Alnı kırıştı.

"Anlayamıyorum..."

Başımı iki yana salladım.

"Aramızda bir yanlış anlaşılma var. Karşılıklı uzlaşamadık ve kavga ettik. Onu bayıltıp bağladım. Onu serbest bırakamıyordum, bıraksam tekrar saldıracak. Olduğu gibi de bırakamıyordum, kendini kurtaramadan önce başına bir şey gelebilir. O yüzden seni çağırdım. Lütfen ona git, kurtar ve evine sağ salim varmasını sağla."

"Tüm bu sırada sen ne yapıyor olacaksın?"

"Buradan kaçıp Gölge'de izimi kaybettireceğim. Onun beni takip etmesini engellemekle ikimize de büyük bir iyilik yap-

423

ROGER ZELAZNY

miş olacaksın. Onunla ikinci bir kez daha dövüşmPu kalmayı istemiyorum. "

"Arılıyorum. Şimdi bana olan biteni anlatacak mısınız?»

"Emin değilim. Bana 'katil' dedi. And içerim ki Ava! bulunduğum süre boyunca hiç kimseyi öldürmedim T ?? ona söyle bunu. Sana yalan söylemem için hiçbir sebep ve bunun doğru olduğuna yemin ederim. Onu biraz rahat eden bir başka mesele daha olabilir. Eğer bahsederse Dara'nın açıklamasıyla yetinmesi gerektiğini söyle."

"Peki bu nedir?"

Omuz silktim.

"Bahsederse bileceksin. Bahsetmezse, unut gitsin."

"Dara mı dedin?"

"Evet."

"Pekâlâ, ricanı yerine getireceğim... Şimdi, bana Amber'den nasıl kaçmayı becerdiğini anlatacak mısınız?"

Gülümsedim.

"Akademik bir ilgi mi? Yoksa aym rotaya bir gün senin de işinin düşebileceğini mi hissediyorsun?"

Kıkır kıkır güldü.

"Bana kullanışlı bir bilgi gibi gözüküyor."

"Dünya henüz bu bilgiye hazır olmadığı için pişmanım, sevgili kardeşim. Eğer Söyleyecek olsam, bir tek sana söyler-

dim... ama senin işine hiçbir şekilde yaramaz, halbuki gizli kalması gelecekte benim yaranma olabilir."

"Bir başka deyişle, Amber'e girip çıkmak için gizli bir yolun var. Planın nedir, Convin?"

"Sence ne?"

"Yanıt bariz. Ama bu konuda karışık hislerini var."

"Zahmet edip bana söyler miydin?"

424

AMBER YILLIKLARI - 1

R Sunduğumuz yerden bir kısmı gözükken kara yolu işaret etti-

"Su şey," dedi. "Artık Kolvir'in eteğine kadar uzanıyor. Üze-

• Hen çeşit çeşit tehlike Amber'e saldırmaya geliyor. Şehri sunuyor ve her seferinde galip ediyoruz. Ama hücumlar her geçen gün güçleniyor ve daha sıklaşıyor. Şimdi harekete geçen için iyi bir zaman olmaz, Convin."

"Ya da mükemmel bir zaman olabilir," dedim.

"Senin için, ama Amber için değil."

"Eric durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Gerektiğinde. Dediğim gibi, her seferinde biz kazanıyoruz."

"Saldırıları kastetmedim. Tüm bu sorunu... sebebini."

"Kara yolda kendim ilerledim, üzerinde uzunca bir mesafe katettim."

"Sonra?"

"Sonuna kadar ulaşamadım. Amber'den uzaklaştıkça gölgeler nasıl gılgınlaşır ve tuhaflaşır bilir misin?"

"Evet."

"...Ta ki zihnin kendisi çarpılıp da çılgınlığa dönüşünceye kadar?"

"Evet."

"...Ve bunun ötesinde bir yerlerde Kaos Sarayları uzanır. Yol devam ediyor, Convin. Oraya kadar uzandığına inanıyorum."

"Öyleyse, korktuğum gibi," dedim.

"O yüzdendir ki, duygularını paylaştım da, paylaşmasam da, çabaların için şu ânı tavsiye etmiyorum. Amber'in güvenliği her şeyden önce gelmelidir."

"Anlıyorum. Şu anda söylenecek başka bir şey yok öyleyse."

425

ROGER ZELAZNY

"Peki ya planların?"

"Onların ne olduğunu bilmediğine göre, sana hâl"

mediklerini söylemem anlamsız olacak. Ama değişim her şey

"Sana şans mı dilemeliyim, bilemiyorum, ama ivilip- •

?* o^n dili

yorum. Tekrar görebildiğine sevindim." Elimi sıktı "R dict'in yanına gitsem iyi olur. Kötü şekilde yaralanma 1 ı farz ediyorum?"

"Benim tarafımdan değil. Ben sadece birkaç kez vurdu

Ona mesajımı iletmeyi unutma."

"Unutmayacağım."

"Onu Avalon'a geri götür."

"Deneyeceğim."

"Öyleyse şimdilik hoşçakal, Gerard."

"Hoşçakal, Convin."

Sonra dönüp yürüdü. Arabaya gitmeden önce, o gözden yitene kadar bekledim. Sonra Koz Kartı'nı desteye yerleştirdim ve Antwerp'e doğru yoluma devam ettim.

426

8

Tepede duaıp aşağı, eve baktım. Etrafım çalılarla çevriliydi o yüzden göze çok batmıyordum.

Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum. Yanıp kül olmuş bir kalıntı mı? Ön kapıda bir araba mı? Avludaki kızılâğaç mobil-yalara yayılmış bir aile mi? Silahlı muhafızlar mı?

Çatıya yeni kiremit gerektiğini, çimenliğin uzun süre önce doğal haline dönmüş olduğunu fark ettim. Sadece arkada, tek bir kırık pencere bulmak beni şaşırtmıştı.

Ceketimi yere serip üzerine ilıştim. Bir sigara yaktım. Yakınlarda başka ev yoktu.

Elmaslardan yedi yüz bin dolar civarı para almıştım. Anlaşmaya varmam bir buçuk hafta sürmüştü. Antwerp'ten Brüksel'e geçmiş, istediğim adam beni bulmadan önce Rue de Char et Pain'de bir kulüpte birkaç gece geçirmıştık.

Artlur bu anlaşma karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Ufak tefek, beyaz saçlı, düzgün bıyıklı, eski Kraliyet Hava Kuvvetleri mensubu, Oxford'lu bir adamdı ve ilk iki dakikanın ardından başını iki yana sallamaya başlamış, teslimatla ilgili sürekli soaı sorup sözümü kesmişti. Kendisi Sör Basil Zaharoff değüdiyse bile, müşterinin fikirleri çok ham geldiğinde gerçekten endişelenirdi. Teslimatın hemen ardından tatsız birşey-

427

ROGER ZELAZNY

lerin vuku bulmasından korkuyordu. Bunun bir şekild dışına yansıyacağını düşünüyör gibiydi. Bu yüzden, iş n u,. r ta geldiğinde diğerlerinden fazla yardımseverlik şerci Nakliyat planlarım onu kaygılandırmıştı, çünkü görü " böyle bir şey düşünmemiştim.

Bu tarzda bir anlaşmada genellikle gereken, bir son kull nıcı sertifikasıdır. Bu, temelde, silahları X ülkesinin talep etr ğini tasdik eden bir belgedir. Üreticinin ülkesinden ihraç i2n- alabilmek için gereklidir. Mallar sınırı terk eder etmez tekrar Y ülkesine satılsa edilse bile, işleri kılıfına uygun gösterir. Yapıl- ması âdet olan şey, kağıtları elde etmek için X ülkesinin kon- solosluğunun yardımını -tercihen memlekette Savunma Ba- kanlığıyla yakın akrabalar veya dostlar yoluyla- satın almak- tır. Fiyatları yüksektir ve sanıyorum Arthur'un kafasında tüm geçerli ücretlerin bir listesi vardı.

"Ama onları nasıl nakledeceksin?" diye somp duruyordu.

"İstediğin yere nasıl taşıyacaksın?"

"Orası," dedim, "beni ilgilendirir. Bırak ben düşüneyim."

Ancak başını sağa sola sallamaya devam etti.

"Böyle işin ucuzuna kaçmakla olacak gibi değil, Albay,"

dedi. (Birkaç on yıl önce ilk. tanıştığımızdan beri onun için bir albaydım. Nedenini ben de bilmiyordum.) "Hiç işe yaramaz. Üç beş dolar kâra geçeyim derken tüm maldan olup, başını ger- çekten belaya sokabilirsin. Sana şu çiçeği burnunda Afrika uluslarından birini, makul bir fiyata ayarlayabilirim hemen..."

"Hayır. Silahları hazır et, yeter."

Konuşmamız boyunca Ganelon orada öylece oturup bira-sını yudumlamıştı, her zamanki kadar kızıl sakallı ve sinsi görünümlüydü, ağızından çıkan her şeyi başıyla onaylıyordu, ingilizce bilmediğinden pazarlığın durumundan habersizdi. Urn-428

AMBER YILLIKLARI - 1

, Ha değildi ya. Ama talimatlarıma uyuyor, arada bana ri dilinde birşeyler soruyordu ve o dilde bir süre havadan Han sohbet ediyorduk. Düpedüz adilik. Biçare ihtiyar Arthur . ; bir dilbilimciydi ve ne biz zaman konuşacak olsak, dilin ne lduğunu anlamak için kendini helak ediyordu. Nihayet, anlamış gibi başını sallamaya başladı. Biraz daha söyleştikten sonra bana yaklaşıp, "Gazeteleri okuyorum. Eminim onun halkı sigorta masraflarını karşılayabilir/' dedi.

Neredeyse kabul etmeye değerdı.

Ama, "Hayır," dedim. "İnan bana, otomatik tüfekler elime geçer geçmez Dünya'dan silinip gidecekler."

"İyi numara," dedi, "onları nereden alacağımızı bile bilmediğime göre."

"Hiç fark etmez."

"Güven güzel bir şeydir. Gözükaralık ayrı bir şey..." Omuz silkti. "Dediğın gibi olsun... senin soranım."

Sonra ona cephaneden bahsettim ve o anda aklımı kaçırdı-ğımdan emin olmuştur. Bu sefer başını bile sallamadan uzunca bir süre bakakaldı. İstedığım özelliklerle ilgisini sağlamamdan önce tam on dakika geçti. İşte o zaman başını sağa sola sallamaya ve tutuşmayan primerli gümüş mermilerle ilgili birşeyler mırıldanmaya başladı.

Mamafih, nihai arabulucu olan nakit para, onu benim istediğimi yapmaya ikna etti. Kamyonları ve tüfekleri sağlamakta hiç sorun yoktu, ama bir silah fabrikasını istediğim cephaneyi üretmeye razı etmek pahalıya patlayacak, dedi bana. Bunu isteyecek bir fabrika bulabileceğinden bile emin değildi. Ona, bedelin sonın olmadığını söyledüğimde, daha da tasalanmıştı sanki. Eğer acayip, deneysel cephaneye bunca para yatırabilir-429

ROGER ZELAZNY

yorsam, bir son kullanıcı sertifikasını o kadar pahalı bulm binaya..

bilirdim...

Hayır, dedim ona. İstedığım gibi, diye de hatırlattım

Göğüs geçirdi, bıyığının ucunu çektişirdi. Sonra bas

evetledi. Pekâlâ, benim istediğim gibi olacaktı.

Fazladan hesap çıkarttı elbette. Diğer tüm konularda akıl davrandığımdan, psikozdan sonraki seçenek, pahalı bir sar malıkla iştigal ediyor olmamdı. Sonuçlar ilgisini çekmiş olmalıydı, ama bu kadar yaş gözüken bir girişimi dört gözle beklemediği su götürmezdi. Kendini projeden soyutlamak için her fırsatı değerlendiriyordu. Cephanecileri bulur bulmaz -bir İsviçre kuruluşu olduğı ortaya çıkmıştı- beni onlarla sözleşme masasına oturtup elini para dışında her şeyden yıkamaya can attı.

Ganelon'la birlikte sahte belgelerle İsviçre'ye gittik. O Alınandı, ben ise Portekizli. Kalpazanlığın kalitesi iyi olduğı sü-

rece pasaportumda ne yazdığı umrumda değildi, ama Ganelon'un öğrenebileceği en iyi dilin Almanca olduğunda karar kılmıştım. Bir dil öğrenmek zorundaydı çünkü ve her yer Alman turistlerle kaynıyordu. Dili çabucak kaptı. Onu, soran gerçek Almanlara ve İsviçrelilere, Finlandiya'da büyüdüğünü söylemesi için tembihledim.

Ben cephanenin kalite kontrolünden memnun kalıncaya kadar İsviçre'de üç hafta geçirdik. Düşündüğüm gibi, malzeme bu gölgede kesinlikle tutuşmuyordu. Gerçi fonnlü tutturmıştım ve bu noktada, umrumda olan tek şeydi bu. Gümüş, doğaldır ki pahaliya patlamıştı. Öyle de olsa Amber civarında hakkından yalnızca bu madenin gelebileceği bazı şeyler vardı, ayrıca gümüş ödeme gücüm dahilindeydi. Hem, bir krala -altından başka- hangi mermi yakışırdı? Eğer Eric'i vurmam ge~

AMBER YILLIKLAR] - 1

kirşe, lese-majeste davası olmayacaktı. Beni hoş görün, kardeşlerim-

Sonra Ganelon'u bir süreliğine kendi başına bıraktım, çünkü gerçek bir Stanislavskivari tarzda, kendini turist rolüne kapamıştı. Onu, gözlerinde dalgın bir bakış, boynunda bir fotoğraf makinesi olduğu halde İtalya'ya uğurladım ve uçakla Amerika'ya geri döndüm.

Geri mi? Evet, yamaçtaki bu virane, neredeyse on yıl boyunca yuvam olmuştu. Yoldan çıkıp, oluşundan beri her şeye sebebiyet veren o kazayı yaptığımda da buraya dönmek üzereydim.

Sigaradan bir nefes çekip eve baktım. O zamanlar böyle harap değildi. Hep bakımlı tutmuştum. Parası tamamen ödenmişti. Altı oda ve iki arabalık bir ek garaj. Otuz dönüm arazi. Aslını isterseniz, yamacın tümü. Çoğu zaman burada, tek başıma yaşamıştım. Bu yeri sevmiştim. Vaktimin büyük kısmını çalışma odamda ya da atölyemde geçirmiştım. Mori'nin tahta baskısı hâlâ çalışma odamda asılı mı, diye merak ettim. Eserin adı "Yüz yüze" idi ve ölümcül bir mücadeleye girmiş iki cengâveri resmetmişti. Onu geri almak güzel olacaktı. Belki de her şey çalınmamış, ya da vergi yüzünden satılmamıştı. New York resmi kurumlarının bunu yapacağını sanıyordum. Evin yeni sahip bulmamış olmasına şaşırmıştım. Emin olmak için izlemeyi sürdürdüm. Kahretsin, ne acelem vardı? Başka bir yerde olmam gerekmiyordu.

Gerard ile Belçika'ya varışımın hemen ardından bağlantı kurmuştum. O an için Benedict'le konuşmaktan vazgeçmiştim. Bunu yaparsam, bir şekilde bana saldıracağından korkmuştum.

Gerard beni çok dikkatlice incelemişti. Kırılık bir alandaydı

431

ROGER ZELAZNY

ve tek başına görünüyordu.

"Convin?" demişti, ardından da "Evet..."

"Doğru. Benedict'e ne oldu?"

"Onu senin söylediğin gibi buldum ve serbest bıraktım"

Hemen seni takibe koyulmaya kalkıştı ama onu, seni görünün üstünden hatırı sayılır bir zaman geçtiğine ikna etme başardım. Onu şuaursuz halde bıraktığını söylediğin için en iv

yolun bu olduğunu düşündüm. Hem atı da bitkindi. Avalon'a beraber döndük. Cenaze töreninde onunla birlikte kaldım sonra bir at ödünç aldım. Şimdi Amber'e dönüyorum."

"Cenaze mi? Ne cenazesi?"

Yine o ölçüp biçen bakış.

"Gerçekten bilmiyor musun?" dedi.

"Kahretsin, bilseydim sormazdım!"

"Hizmetçileri. Katledilmişlerdi. Senin yaptığını söyledi."

"Hayır," dedim. "Hayır, bu çok saçma. Neden onun hizmetçilerini öldürmek isteyeyim ki? Anlamıyorum..."

"Dönüşünün hemen ardından onları aramaya gitmiş, çünkü onu karşılamak üzere hazır değillermiş. Onları ölü bulmuş, seni ve eşlikçini de sırta kadem basmış olarak."

"Şimdi ona nasıl görüldüğünü anlıyorum," dedim. "Cesetler neredeydi?"

"Gömülüymüş, ama çok derine değil, bahçenin hemen arkasındaki küçük komda."

Kesinlikle, kesinlikle öyleydi. En iyisi mezarı bildiğimi belli etmemekti.

"Ama böyle bir şeyi yapmış olabileceğimi hangi sebepten dolayı düşünüyor?" diye itiraz ettim

"O da şaşkın, Convin. Hem de, çok şaşkın. Eline fırsat geçtiğinde neden onu öldürmediğini ve orada öylece bırakıp g1"

432

AMBER YILLIKLAR] - 1

hilecekken neden beni çağırdığını anlayamıyor."

«Simdi dövüştüğümüz sırada bana neden 'katil' deyip dur, ğlinu anlıyorum. Ona hiç kimseyi öldürmemek konusunda a söylediklerimi anlattın mı?"

«Evet. İlk başta kendi çıkarını kollayan bir ifade, deyip Omnz sSkü- °na senin ^e Ç°^ Şaşkm olduğunu ve samimi gözüktüğünü söyledim. Bu kadar ısrarcı olmam onu biraz rahatsız etti sanırım. Sana inanıp inanmadığımı birkaç kez sordu."

"İnanıyor musun?"

Gözlerini yere çevirdi.

"Kahretsin, Convin! Neye inanmamı bekliyorsun? İşin orta yerine düştüm. O kadar zamandır ayırdık ki..."

Bakışıma karşılık verdi.

"Dahası da var," dedi.

"O neymiş?"

"Neden onun yardımına beni çağırdın? Benedict'ten aldığın eksiksiz bir desteydi. Herhangi birimizi seçebilirdin."

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim.

"Hayır, bir yanıt istiyorum."

"Pekâlâ. Güvendiğim diğer kişi sensin."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Benedict yerinin Amber'de bilinmesini istemiyor.

Onun bulunduğu yerden haberdar olduğunu kesinlikle bildiğim kişiler Julian ile sensin. Julian'ı sevmiyorum, ona güvenmiyorum. O yüzden seni çağırdım."

"Julian'la benim haberdar olduğumuzu nereden biliyorsun peki?"

"Bir süre önce kara yolda başınız belaya girdiğinde ikinize de yardım etti ve siz iyileşirken size baktı. Bana Dara anlattı."

"Dara mı? Kimin nesidir bu Dara?"

433

ROGER ZELAZNY

"Bir zamanlar Benedict için çalışmış bir çiftin yeti rı," dedim. "Sen ve Julian geldiğinizde o da oralardayH »

"Sen ona bir bilezik yolladın. Yolun kenarında h^r,- ' cnl çağır.

diğında da ondan bahsetmiştin."

"Doğru. Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Onu hiç hatırlamıyorum doğrusu. Neden " apar topar ayrıldın? Kabul etmelisin ki suçlu bir adamın d ranışı gibi gözüküyor."

"Doğm," dedim, "Suçluydum... ama cinayetten değil. Av lon'a istediğim bir şeyi almaya gittim, aldım ve sıvıştım. O yük arabasını gördün, içinde yüküm olduğunu da. Benedict'in ba-na bu konuda sorabileceği sorulardan kaçınmak için o dönmeden yola çıktım. Kahrolasica! Kaçmak isteseydim, peşimden bir de yük arabası sürüklemeydim! At sırtında seyahat ederdim, hızlı ve hafif."

"Arabada ne vardı?"

"Hayır," dedim. "Benedict'e söylemek istemedim, sana da söylemek istemiyorum. Ha, ne olduğunu bulabilir sanırım. Ama gerekiyorsa, zor yoldan yapsın bunu. Oraya bir şey için gittiğim ve hakikaten de onu aldığım gerçeği yeterli olacaktır. Burada değil, ama başka bir yerde kıymetli. Bu adil mi?"

"Evet," dedi. "Kulağ^ mantıklı geliyor."

"Öyleyse soruma yanıt ver. Onları benim öldürdüğüme inanıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Sana inanıyorum."

"Ya Benedict? O ne düşünüyor?"

"Seninle önce konuşmadan saldırmayacaktır. Zihninde şüphe var, bunu biliyorum."

"İyi. Hiç değilse bu da bir şeydir. Sağol, Gerard. Şimdi gi-diyorum."

434

AMBER YILLIKLARI - 1

Raölantıyı kesmek üzere hareket ettim.

«nur, Corwin! Bekle!"

«jsTe oldu?"

"Kara yolu nasıl kestini? Geçtiğin yerde ondan bir parçayı ok etti"- Bunu nasıl yaptın?"

"Desen," dedim. "Eğer o şöyle başın belaya girerse, ona

"Desenle saldır. Gölgeler senden kaçmaya, her şey çığrından çıkmaya başladığında Desen'i nasıl zihninde tutman gerekir bilirsin, değil mi?"

"Evet. Denedim ve işe yaramadı. Sadece başımın ağrıdığını- la kaldım. O şey, Gölge'den değil."

"Evet ve hayır," dedim. "Onun ne olduğunu biliyorum. Gerrektiği kadar iyi denememişsin. Ben Desen'i sanki başım çat-hyormuş gibi oluncaya, acıdan gözüm kararuncaya, neredeyse kendimden geçene değin kullandım. Derken benim yerime, yol parçalandı. Eğlenceli değildi ama iş gördü."

"Aklımdan çıkarmayacağım," dedi. "Şimdi Benedict'le ko-nuşacak mısın?"

"Hayır," dedim. "Şimdi konuştuğumuz her şeyi zaten bili-yor. Madem ki artık öfkesi yatışıyor, bir kez daha gerçekleri düşünmeye başlayacaktır. Kendi başına bunu yapar yapmaz

onunla konuşacağım... ve bir diğer dövüşü daha göze almak istemiyorum. Bağlantıyı kestiğimde uzunca bir süre sessiz kalacağım. Benimle bağlantı kurmaya yönelik tüm girişimleri de reddedeceğim."

"Ya Amber'e ne olacak Convin? Ya Amber?"

Gözlerimi kaçırdım. ı

"Oraya döndüğümde yoluma çıkma, Gerard. İnan bana, rekabet olmayacak."

"Convin... Dur. Bir daha düşünmeni rica ediyorum. Am-
435

ROGER ZELAZNY

ber'e şu anda saldırma. Şehir çok tuhaf biçimde, zayıf »

"Üzgünüm Gerard. Ama son beş senedir bu konuyu nizin toplamından daha fazla düşündüğüme eminim"

"O zaman, ben de üzgünüm."

"Artık gitsem iyi olacak."

Başıyla doğruladı.

"Hoşçakal, Convin."

"Hoşçakal, Gerard."

Güneşin tepenin ardında kaybolması ve evi zamansız hi alacakaranlıkta bırakması için birkaç saat daha bekledikten sonra, son sigaramı bastırdım, ceketimi silkeleyip giydim ayağa kalktım. Evde hiçbir yaşam belirtisi, kirli camların, kırık pencerenin ardında hiçbir kısırtı yoktu. Yavaşça tepeden aşağı indim.

Flora'nın Westchester'daki evi birkaç sene önce satılmıştı, buna hiç şaşırmadım. Hazır şehre geri dönmüşken, sırf merakımdan bir kontrol etmişim. Hatta önünden bile geçmişim bir kez. Onun bu gölge Dünya'da kalması için hiçbir sebep yoktu. Uzun süren muhafızlık görevini başarıyla bitirmişti ve en son gördüğümde Amber'de ödüllendiriliyordu. Mevcudiyetini hissetmeden onca zaman, bu kadar yakınında olmak beni öfkeliyordu.

Random'la bağlantı kurup kurmamayı düşündüm, vazgeçtim. Bana tek faydası Amber'deki gidişata dair bilgi vermek olurdu. Fena olmazdı bu, ama çok lüzumlu da değildi. Ona güvenebileceğimden bir hayli emindim. Her şeye rağmen geçmişte bana çok faydası dokunmuştu. Doğru, yardımseverliğinden yapmamıştı elbette... ama yapması gerekenden biraz daha ileri gitmişti. Gerçi bu beş yıl önceydi ve köprünün altından çok sular akmıştı. Artık bir kez daha Amber'de dolaşm3"

436

AMBER YILLIKLARI - 1

göz yumuluyordu, bir de karısı vardı. Biraz mevki kazanıncaya kadar olabiliyordu. Bilmiyorum. Ama olası kazançlarla plan taktığımda, bekleyip, yolum şehre düştüğünde onu zat görmeyi daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Sözümü tutmuş, tüm bağlantı çabalarını engellemiştim.

Cölee Dünya'daki ilk iki haftamda neredeyse her gün gelmişti -ti bağlantı teşebbüsleri. Gerçi üzerinden birkaç hafta geçmişti ve o günden beri rahatsız edilmemişim. Düşünce makinelerime bedava bir atış hakkı neden vereyim? Sağolun kardeşlerim, ben almayayım.

Evin arkasından yaklaştım, gizlice bir pencereye yanaştım, dirseğimle sildim. Burayı üç gündür gözetliyordum ve içe-

ride birinin olma ihtimalini çok düşük buluyordum. Yine de...
İçeri bir göz attım.

İçerisi bir mezbelelikti elbette ve eşyalarımın çoğunun yerinde yeller esiyordu. Ama bir kısmı hâlâ oradaydı. Sağa ilerleyip kapıyı denedim. Kitliydi. Güldüm.

Verandanın etrafını döndüm. Dokuzuncu tuğla içeri, dördüncü yukarı. Anahtar hâlâ tuğlanın altındaydı. Kapıya geri dönerken anahtarı ceketime silip temizledim. Kendimi içeri buyur ettim.

Her şeyin üstünde toz vardı, ama birkaç yerde bozulmuştu. Kahve bardakları, sandviç ambalajları ve şöminede taşlaşmış bir hamburgerin kalıntıları dunıyordu. Yokluğumda epey kar ve yağmur, bacadan aşağı inmenin yolunu bulmuştu. Yürüdüm ve bacanın anahtarını çevirdim.

Ön kapının kilidin etrafından kırılmış olduğunu gördüm.

Açmayı denedim. Sımsıkı kapalıydı. Hol duvarına müstehcen bir sahne karalanmıştı. Mutfığa girdim. İçerisi tam bir keşme-keş halindeydi. Yağmadan kurtulan ne varsa yerdeydi. Fırın ve
437

ROGER ZELAZNY

buzdolabı gitmişti, sürüklenirken yeri çizmişlerdi.

Geri döndüm, atölyemi gözden geçirdim. Evet, SOVI'ye çevrilmişti. Tepeden tırnağa. Önünden geçerken dağınık haldeki yatağımı ve iki pahalı koltuğu yerli ve ? görmek benim için sürpriz oldu.

Çalışma odam daha da büyük bir sürprizdi. Koca masa üstü çer çöp kaplıydı, ama zaten başından beri böyle olmuştum. Bir sigara yaktım, oturdum. Galiba birilerinin çalamayacağı kadar ağır ve büyüktü. Tüm kitaplarım raflarındaydı. İnsanın kitabını dostundan başkası çalmaz. Sonra işte:

İnanamıyordum. Ayağa kalktım, yakından bir bakmak için odanın diğer ucuna yürüdüm.

Yoshitoshi Mori'nin güzel tahta baskısı her zaman olduğu yerde asılıydı, tertemiz, çıplak, seçkin, vahşi. Sahip olduğum en değerli şeylerden birini alıp götürmediklerini düşünmek... Tertemiz mi?

İyice tetkik ettim. Parmağımı çerçevede gezdirdim.

Fazlasıyla temizdi. Üzerinde, evde başka her şeyin üzerini kaplayan toz ve kumdan eser yoktu.

Bubi tuzağı var mı diye baktım, bulamadım. Kancasından indirdim.

Hayır, duvarın, tahta- baskının arkasında kalan kısmı daha açık renkte değildi. Duvarın geri kalanına mükemmelen uyuyordu. ,

Mori'nin eserini pencereye bakan koltuğa koydum ve masama geri döndüm. Keyfim kaçmıştı, hiç şüphesiz birilerinin niyetlendiği gibi. Birilerinin aldığı ve güzelce baktığı barizdi, -buna şükran duymuyor da değildim hani- sonra yakın zamanda yerine asmıştı. Sanki geri döneceğim bekliyor gibiydi. Bu da hemen kaçmam için yeterli bir sebepti sanırım. Affla
438

AMBER YILLIKLARI - 1

talcaydı. Eğer bir tür tuzaksa, zaten kapanmıştı bile. Otomağj ceketimin cebinden çekip kemerimin arkasına sıkıştırdım.

/-eri döneceğimi ben bile bilmiyordum. Boş vaktim kalınca bir
ja karar verdiğim bir şeydi. Burayı neden tekrar görmek is-
liğimden dahi emin değildim.
Demek ki bu bir tür olasılık hesabıydı. Şayet eski çiftlik evi-
ffle gelirim bu sadece, burada sahip olmaya değer yegâne şe-
yi geri almak için olabilirdi. Öyleyse onu sakla ve sergile ki,
fark edeyim. Pekâla, fark etmiştim. Henüz saldırıya uğrama-
mıştım, o yüzden tuzağa benzemiyordu. Neydi peki?
Bir mesaj. Bir tür mesaj.
Ne? Nasıl? Kim?
Ev harap olmasaydı bile, en güvenli yeri hâlâ kasa olacak-
tı. Kardeşlerimin becerisinin dışında değildi bu. Duvara gittim,
basıp bölmeyi gevşettim ve dışarı doğru açtım. Kasanın kadra-
nını çevirdim, geri çekildim ve eski bastonumla açtım.
Patlama yok. İyi. Zaten beklememiştim.
Kasanın içinde çok değerli bir şey yoktu: birkaç yüz dolar
nakit para, biraz hisse senedi, makbuzlar, mektuplar.
Bir zarf. Tam ortada yeni, bembeyaz bir zarf duruyordu.
Onu anımsamıyordum.
Üzerinde süslü bir el yazısıyla adım yazılıydı. Tükenmez
kalemle yazılmamıştı hem de.
İçinde bir mektup ve bir kart vardı.
Kardeşim Convin, diyordu mektup, Eğer bu mektubu oku-
yorsan, o zaman hâlâ davranışlarını bir nebze kestirebileceğim
kadar birbirimize benziyoruz. Bu murdar gölgeye geri dön-
men için görebildiğim iki muhtemel sebepten biri olan tahta
baskıyı ödünç verdiğin için teşekkürler. Ondan feragat etme-
ye hiç gönlüm varmıyor, çünkü zevklerimiz de bir derece ben-
439

ROGER ZELAZNY

zeşiyor ve son birkaç yıldır odamı süslüyordu. Konu
tanıdık gelen birşeyler var. Onun geri dönüşü iyi niyet'
kanıtı ve dikkatini çekmek için bir işaret addedilmeli R
nuda dürüstlikle belirtmeliyim ki, eğer seni bir şeye \h
me durumuna düşersem yapılmış olan hiçbir şey için s
özür dilemeyeceğim. Aslında tek pişmanlığım, seni ölHiir^,
lul-inTiern
gerekirken bunu yapmamış oluşumdur. Kibirliklikti, çünkü 1
ni aptal yerine koydu. Zaman gözlerini iyileştirmiş de ol
karşılıklı duygularımızda önemli bir değişiklik yapacağını İv'
sanmam. "Döneceğim" yazılı mesajın yazı masamın üzerinde
duruyor şu anda. Şayet yazan ben olsaydım, geri döneceğimi
bilirdim. Aramızda bazı şeyler eşit olduğundan, dönüşünü bi-
raz da endişeyle bekliyorum. Aptal olmadığını bildiğimden
buraya orduyla geleceğini tahmin ediyorum. İşte bu noktada
kibrimin bedelini şu anki gururumla ödüyorum. Aramızda ba-
rış olmasını istiyorum, Convin, kendi hatırım değil, ülkeninki
için. Gölge'den gelen güçlü ordular Amber'i düzenli olarak
kuşatıyorlar ve doğalarını tam olarak anlamıyorum. Hatırladı-
ğım kadarıyla Amber'e saldıranların en zorlusu olan bu güç
karşısında, aile benim önderliğimde birleşti. Bu mücadelede
senin de desteğini almak isterim. Bu olmasa bile bana saldır-
maktan bir süreliğine sakın. Eğer yardımı seçersen, kriz süre-
since liderliğimi kabul etmen haricinde senden hürmet bekle-
meyeceğim. Eski itibarın iade edilecek. Söylediklerimin ger-
çekliğini görmek için benimle bağlantı kurman çok önemli-

Sana Koz Kartın vasıtasıyla ulaşmayı başaramadığımdan, kendi kartımı zarfa koyuyorum. Sana yalan söylüyor olduğum ihtimali aklında en ön sırada olsa da, söylemediğime dair sana söz veririm. -Amber Lordu Eric.

Tekrar okudum ve kıkır kıkır güldüm. Lanetleri ne için sa-
440

AMBER YILLIKLARI - 1

niyordu ki'

t yaramaz, ağabey. Başın sıkıştığında beni araman büyük lik -ve sana inanıyorum, hiç şüphe etmeden, çünkü hep-
• de onurlu insanlarız- ama buluşmamız benim takvimime ?• e gerçekleşecek, seninkine değil. Amber'e gelince, onun 1 tivaçlanru gözardı ediyor değilim ve canım istediğinde ken-
„ „. usUlümce ilgileneyeceğim. Kendini gerekli görme hatasına düşünüyorsun, Eric. Mezarlıklar, yerlerinin doldurulamayacağına inanmış adamlarla dolup taşıyor. Gerçi bunu yüz yüze söylemek için bekleyeceğim.

Onun mektubunu ve Koz Kartını ceketimin cebine tıktır-
dım. Sigara'mı masadaki kirli küllükte söndürdüm. Sonra cen-
gâverlerimi sarmak için yatak odasından birkaç çarşaf getir-
dim. Bu sefer beni daha emin bir yerde bekleyeceklerdi.
Tekrar evin içinde gezinirken, gerçekten neden döndüğümü merak ettim. Burada yaşarken tanıdığım insanları düşündüm, acaba beni, bana neler olduğunu hiç düşünmüşler miydi? Asla bilemeyecektim tabii ki.

Gece çökmüştü ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken gökyüzü berrak, ilk yıldızlar parlaktı. Evin yanına döndüm ve anahtarı verandadaki yerine koydum. Sonra tepeyi tırmandım. Arkamı dönüp baktığımda ev karanlıkta küçülmüş, yolun kenarına atılmış boş bir bira kutusu gibi, viranlığın bir parçası olmuşa benziyordu. Tepeden aşağı indim ve arazide arabamı park ettiğim yere doğayla yöneldim, hiç geri dönüp bakmamış olmayı dileyerek.

9

Ganelon ve ben İsviçre'den iki kamyonla ayrıldık. Kamyonları Belçika'dan oraya kadar sürmüştük ve tüfekler benimkindeydi. Tüfeğin teki dört buçuk kilo desek, üç yüz tanesi bir buçuk ton civan gelirdi ki, hiç de kötü değildi bu. Cephane aldıktan sonra bile yakıt ve diğer malzemelere yer kalmıştı. Trafiği geciktirmek için sınırlarda bekleyen insanlardan sakınmak amacıyla, pek tabii Gölge'den geçen kestirme bir yola saptık. Aynı şekilde, yani yolu açmak için ben önde olduğum halde oradan ayrıldık.

Yanından geçtiğimiz taşıtların sadece atlar tarafından çekildiği, kara tepeler ve daracık köylerle dolu bir yolda öncülük ettim. Gökyüzü parlak bir limon rengine büründüğünde yük hayvanları çizgili ve tüylüydü. Arabaları saatler boyu sürdük, nihayet kara yolla karşılaştık, bir süre ona paralel gittik, sonra başka yöne saptık. Gök birkaç düzine değişim daha geçirdi ve arazinin hatları eriyip kaynaşarak tepelikten düzlüğe, sonra tekrar tepeliğe döndü. Perişan yollarda süründük, cam kadar pürüzsüz ve sert yüzeylerde patinaj yaptık. Bir dağın cephesinde güçlükle yolumuzu bulduk ve koyu şarap rengi bir denizin etrafını dolaştık. Fırtınalar, sisler aştık.

Onları, ya da hiçbir fark yaratmayacak kadar yakın bir gö"

AMBER YILLIKLARI - 1

. uyuniam yarım gün sürdü. Evet, daha önce de sömürmüş
 ^ A klanını- Şu kısa boylu, çok kıllı, kapkara tenli, uzun kesi-
 ? Hisleriyle geri çekilebilir tırnakları olan yaratıkları. Ama te-
 cekebilecek parmakları vardı ve bana tapıyorlardı. Geri dö-
 şüm onları coşkuya boğmuştu. Beş yıl önce erkeklerin en
 ? ilerini garip bir diyarda ölüme yollamış olmam umurlarında
 bile değildi. Tanrılar sorgulanmak değil, sevmek, şerefleendi-
 ilmek ve itaat edilmek üzere vardı. Yalnızca birkaç yüz kişi
 istemem onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Binlerce gönüllüyü
 geri çevirmeye mecbur olmuşum. Bu kez işin ahlaki yönü be-
 ni hiç rahatsız etmemişti. Bu grubu seçmekle, daha öncekile-
 rin bir hiç uğruna ölmemesini sağladığım düşünülebilir. Ben
 elbette bu gözle bakmıyordum, ama safsata egzersizlerini se-
 verim. Sanırım onları ruhani bir ücret karşılığı çalışan paralı as-
 kerler diye de düşünebilirim. Ha para uğmna çarpışmışlar, ha
 inançları uğruna, ne fark eder? Asker bulmayı arzu ettiğimde
 her ikisini de sağlayabilirdim.

Hem aslını isterseniz, gidecekleri yerde ateş gücüne sahip
 başkası bulunmadığından bu askerler bir hayli güvende ola-
 caktı. Yine de cephanem onların ana yurtlarında hâlâ etki-
 sizdi ve işlevini kazanabilmesi için Gölge'de birkaç gün yürü-
 yüp Amber'e yeterince benzeyen bir yere vardık. Tek sonın
 gölgelerin de karşılıkların uyuşması prensibine tabi olmasıydı,
 bu yüzden bu yer Amber'e gerçekten yakındı. Dolayısıyla, as-
 kerlerin eğitimi boyunca iğne üzerinde oturdum. Bir kardeşi-
 min rastgele bu gölgeye dalması olacak şey değildi hani, an-
 cak daha kötü ihtimallerin gerçekleştiği olmuştu.

Ben hazır olduklarına kanaat getirene değin aşağı yukarı
 ÜÇ hafta eğitim yaptık. Sonra pırıl pırıl ve canlı bir sabah vak-
 ti kampı söküp Gölge'ye girdik; askerler kamyonların ardın-
 443

ROGER ZELAZNY

dan dizi dizi yürüyordu. Amber'e yaklaştığımızda kamv
 llyorij^j.

işe yaramaz hale gelecekti -daha şimdiden sorun çıkartıyo ı
 di- ama teçhizatımızı mümkün olduğunca uzağa taşımaya
 rayabilirlerdi.

Tekrar Kolvir'in denize bakan tarafını denemektense k
 zeyden yaklaşıp dağdan aşağı inecektim bu sefer. Adamları
 hepsi de planı kavramıştı, tüfekli mangaların tertibi çoktan ka-
 rarlaştırılmış, tatbikat yapılmıştı.

Öğle yemeği için konakladık, iyice yedik ve yola devam et-
 tik, gölgeler etrafımızda ağır ağır kaydı. Taşların ve çimenlerin
 parlak yeşilinin arasında kapkaraydı toprak. Ağaçların ve çalı-
 ların yapraklarında nemli bir parlaklık vardı. Hava temiz ve
 tatlıydı.

Akşam çokmeden evvel Arden'in kenarındaki devasa ağaç-
 ların arasındaydık. Çok yoğun bir koruma altında orada kamp
 kurduk. Artık hâki üniforma ve bere giyen Ganelon benimle
 birlikte gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalıp, çizmiş oldu-
 ğum haritaları inceledi. Dağlara gelmeden önce gitmemiz ge-
 reken altmış kilometre daha vardı.

Ertesi öğlen kamyonlar pes etti. Birkaç kez dönüşüme uğ-

radılar, ardı ardına stop ettiler, nihayet motorlar hiç marş basmaz oldu. Onları genişçe bir dere çukumna ittik, üzerlerini .kestiğimiz ağaçlarla örttük. Cephaneyi ve geri kalan tayını askerlere bölüştürüp gene yola koyulduk.

Sonra sert toprak yolu terk edip ağaçların arasında güçlük- le yürümeye başladık. Ormanı hâlâ avcumun içi gibi bildiğim- den bize daha az sorun çıkardı. Bizi yavaşlattı elbette, ama Ju- lian'ın devriyelerinden birine denk gelme ihtimalimizi de azalt- tı. Ağaçlar son derecede büyüktü, çünkü asıl Arden'in iyice iç- lerindeydik ve biz ilerledikçe, topografi zihnimde canlanıyor¹¹.

AMBER YILLIKLARI - 1

O gün tilki, geyik, tavşan ve sincaptan daha tehlikeli bir vle karşılaşmadık. Mekânın ıtırları, yeşili, altın ve kahve ren- ? hana daha mutlu zamanları çağırıyordu. Günbatımına ya- dev bir ağaca tırmandım ve Kolviri barındıran dağ silsile- ni seçebildim. Doruklarında bir fırtına oynuyor, bulutlar da- ğın yüksek kesimlerini gizliyordu.

- Bir sonraki öğle vakti, Julian'm devriyelerinden biriyle yüz yüze geldik. Kim kimi şaşırttı, ya da kim daha çok şaşırdı, ora- sını gerçekten bilemeyeceğim. Silahlar neredeyse anında pat- ladı. Ateşi kesmelerini bağarmaktan sesim kısıldı, çünkü her- kes silahını canlı bir hedef üzerinde denemeye can atıyormuş gibiydi. Karşımızdaki küçük bir gruptu -aşağı yukarı yirmi adam- ve hepsini öldürdük. Tek bir yaralımız vardı, askerleri- mizden biri bir diğerini yaralamıştı... belki de adam kendi ken- dini vurmuştu. Hikâyenin aslını hiçbir zaman öğrenemedim. Olayın ardından hızımızı arttırdık, çünkü dünyayı ayağa kaldı- racak kadar gürültü koparmıştık ve civardaki diğer kuvvetlere dair hiçbir fikrim yoktu.

Karanlık bastırana kadar hatırı sayılır bir yol katetmiş, yük- sek bir irtifaya çıkmıştık ve ne zaman net bir görüş açısı olsa, dağlar görünüyordu. Fırtına bulutları hâlâ yapışıkta dorukları- na. Askerlerim o günkü kıyım yüzünden coşkuluydular ve o gece geç saate kadar uyuyamadılar.

Ertesi sabah iki devriye kuvvetinden başarıyla sakınarak, sıradağın uzantısı olan tepelere vardık. Aklımdaki korunaklı bir yere ulaşmak için gecenin geç saatlerine kadar yola devam ettim. Bir önceki geceden neredeyse bir kilometre daha yük- sekte mola verdik. Bulut örtüsünün altındaydık, ama fırtına habercisine benzer sürekli bir atmosfer basıncına rağmen yağ- mur yağmıyordu. O gece rahat uyuyamadım. Rüyamda yanan

445

ROGER ZELAZNY

kedi kafasını ve Lorraine'i gördüm

Sabahleyin kurşuni göğün altında yola düştük ve ad

d5,Ker]erj

acımasızca, dosdoğru yukarı yürümeye zorladım. Tjzakt

len gökgürültüsünü iştittik, hava canlı ve elektrikliydi

Öğlene doğru, tek sıra halindeki askerleri kıvrımlı ve k

lık bir yoldan götürürken, arkamdan, silah seslerinin takin

tiği bir bağırış duydum. Hemen geri döndüm.

Aralarında Ganelon'un da bulunduğu küçük bir grup

deki bir şeye bakıp alçak sesle konuşuyordu. İteleyerek ken dime yol açtım.

Buna inanamadım. Hatırladığım kadarıyla bunlardan bir ta-

nesini bile Amber'in bu kadar yakınında görmemiştim. Hemen hemen üç buçuk metre boyunda, bir aslanın omuzlarında insan yüzünün o korkunç parodisini taşıyan, kartalinkileri andıran kanatları artık kan içindeki sırtında katlanmış, akrebin kuyruğuna benzeyen kuyruğu hâlâ seçiren bu manticora gibilerini uzakta, güneydeki adalarda kısa bir süre için görmüş-tüm. Sevmediklerim listesinin zirvesine yakın bir yer işgal eden, korkunç bir hayvandı.

"Rall'ı ikiye böldü, Rall'ı ikiye böldü," diye yineleyip dunı-yordu adamın biri.

Yirmi adım kadar ötede Rall'dan geriye kalanları gördüm. Çadır beziyle örtüp üzerine taş koyduk. Gerçekten de elimiz-den gelen buydu. Hiç değilse, bir önceki günün zahmetsiz ga-libiyetinin ardından kaybolmaya yüz tutan ihtiyat havasını canlandırmaya yaramıştı. Yolumuza devam ederken adamlar sessiz ve tetikteydiler.

"Müthiş bir yaratık," dedi Ganelon. "Bir insanın zekâsına mı sahip?"

"Bilmiyorum."

44 6

AMBER YILLIKLARI - 1

"tcinide huzursuz edici, tuhaf bir his var, Convin. Sanki ' kunç bir şey oldu olacak. Bunu başka nasıl anlatabilirim, bilemiyorum"

Siliyorum." .

«Demek sen de hissediyorsun?"

«Evet."

f Başıyla onayladı.

"Belki havadandır," dedim.

Tekrar başını salladı, daha yavaşça.

Biz tırmandıkça gök kararmaya devam etti ve gökgürültü-sünün ardı arkası kesilmedi. Batıda yıldırımın aydınlığı görün-dü ve rüzgâr sertleşti. Başımı kaldırdığımda yüksek dorukları çevreleyen koca bulut yığınlarını görebildim. Önlerinde sürekl-i siyah, kuşu andıran şekiller uçuşuyordu.

Daha sonra bir diğer manticora ile karşılaştık, ama hiç za-rar görmeksizin hakkindan geldik. Bir saat kadar sonra şimdi-ye kadar benzerine hiç rastlamadığım bir jilet gagalı kuş sürü-sünün saldırısına uğradık. Onları püskürtmeyi başardık, ama bu da huzurumu kaçırdı.

Fırtınanın ne zaman patlak vereceğini merak ederek, tırma-nışı sürdürdük. Rüzgârın hızı artmıştı.

Etraf iyice kararmıştı, gerçi biliyordum ki henüz batmamış-tı güneş. Bulut öbeklerine yaklaştıkça hava sisli, puslu bir ni-telik kazandı. Bir rutubet hissi her şeyin içine işledi. Taşlar kayganlaştı. Az daha dur emri verecektim, ama Kolvir'den hâ-lâ bir hayli uzaktaydık ve çok itinayla hesapladığım tayın du-rumunu zora sokmak istemiyordum.

Durmaya mecbur olmadan evvel dört mil kadar daha yü-rümeyi ve birkaç bin metre yüksekliğe varmayı başardık. Her yer zifiri karanlıktı, tek aydınlık, ara sıra çakan şimşeklerden

447

ROGER ZELAZNY

geliyordu. Sert ve çıplak bir yamaçta kamp kurduk w bütün çevresine nöbetçi diktik. Harp müziğinin uzun

sesleri gibi duyuldu gökgürültüsü. Isı ansızın düştü At
' meŞ ya-
kılmasına göz yumsaydım bile civarda hiçbir şey yoktu '
da. Soğuk, yapış yapış, karanlık bir zaman geçirdik.
Birkaç saat sonra, ansızın ve sessizce saldırdı manticoral-
Yedi adam öldü ve hayvanlardan on altısını öldürdük. Kar
nesinin kaçtığını bilemiyorum. Yaralarımı sararken Eric'e lanet
okudum ve onun bu yaratıkları hangi gölgeden çektiğini me-
rak ettim.
Sabah yerine geçen o süre boyunca, Kolvir'e doğru belki
sekiz kilometre ilerledik, sonra batıya saptık. Bu, izleyebilece-
ğimiz üç muhtemel rotadan biriydi ve olası bir saldırı için en
uygunu olduğunu düşünmüştüm. Kuşlar yine gelip bize mu-
sallat oldular, birkaç sefer, gitgide artan sayı ve ısrarcılıkla. Ma-
mafih bir kaçıyı vurmak tüm sürüyü kaçırmak için yeterliydi.
Nihayet koskoca bir yamacın eteğini döndük, yolumuz bi-
zi gökgürültüsünün ve sisin içinden dışarı ve yukarı doğm gö-
türdü, ta ki Garnath Vadisi boyunca kilometrelerce uzanan bir
manzara sağımızda ansızın belirene kadar.
Dur işareti verdim ve bakmak üzere ileri çıktım.
Güzel vadiyi son gördüğümde, çarpılmış bir çorak araziye
dönmüştü. Şimdi, işler daha da sarpa sarmıştı. Kara yol vadi-
nin içinden geçip, Kolvir'in eteğinde sonlanıyordu. Vadide bir
savaş vardı. Süvariler birlikte burgaçlanıyor, çarpışıp geri dö-
nüyorlardı. Piyade safları ilerleyip karşılaşıyor, geri çekiliyor~
lardı. Aralarına şimşekler çakıp, yıldırımlar yağmaya devam
ediyordu. Kara kuşlar rüzgâra kapılmış küller gibi savruluyor-
du etraflarında.
Rutubet soğuk bir battaniye gibi örtülmüştü. Gökgürültüsü-
448

AMBER YILLIKLARI - 1

vankıları domklardan sekmekteydi. Şaşkınlık içinde, aş-
-rlaki mücadeleye diktim gözümü.
' Savaşan tarafların kim olduğunu anlamama izin vermeye-
k kadar uzaktaydık. İlk başta, bir başkasının daha benim
taştığım işe soyunduğunu zannettim... belki de Bleys sağ
kalmış. yeni bir orduyla dönüştü.
,Ama hayır. Bunlar batıdan, kara yoldan geliyorlardı. Şimdi
görüydüm ki, onlara kuşların yanı sıra ne at ne insan olma-
yan, sıçrayan şekiller eşlik ediyordu. Belki de manticoralardı.
Onlar yaklaştıkça yıldırımlar üzerlerine yağıyor, dağıtıyor,
parçalıyor, yakıyordu. Yıldırımların savunucuların yakınma hiç
düşmediğini anladığımda, Eric'in, Hüküm Mücevheri diye bili-
nen ve babamın Amber'deki hava koşullarına boyun eğdirme-
sini sağlayan araç üzerinde hiç şüphesiz bir dereceye kadar
hükmü bulunduğunu anımsadım. Eric onu beş yıl önce bize
karşı hatırı sayılır bir tesirle kullanmıştı.
Demek ki varlığı kulağıma çalınan, Gölge'den gelen kuv-
vetler düşündüğümde de kuvvetliyidiler. Kafamda taciz saldı-
rılarını canlandırmıştım, Kolvir'in dibinde kıran kırana bir har-
bi değil. Karanlığın içindeki hareketliliğe baktım. Yol neredey-
se kıpırıyor gibiydi.
Ganelon gelip yanımda durdu. Uzunca süre sessiz kaldı.
Bana sormasını istemiyordum, ama bir sorunun yanıtı ol-
madığı sürece bunu söyleyecek güce sahip olmadığımı du-
yumsuyordum.

"Ya şimdi ne yapacağız, Convin?"

"Hızımızı arttırmalıyız," dedim. "Bu gece Amber'de olmak istiyorum."

Yine hareketlendik. Bir süreliğine gidişat iyiydi ve bunun Yardımı oldu. Yağmursuz fırtına sürdü, yıldırımlarının ve gök-
449

ROGER ZELAZNY

gürültüsünün parlaklığı ve şiddeti artıyordu. Sürekli bir karanlıkta yol alıyorduk.

O öğle vakti güvenli gözüken -Amber'in kuzey etekl den on kilometre uzakta- bir yere geldiğimizde orduyu dinlenmek ve son bir yemek için durdurdum. Duyabilmek ' birbirimize haykırmamız gerekiyordu, bu yüzden adamlara ı ? tap edemedim. Temkinli olmaları gereğine ve yakınlığım dair kulaktan kulağa laf dolaştırdım.

Diğerleri dinlenirken, erzağımı alıp keşif gezisine çıktım İki kilometre kadar ileride dik bir çıkıntıya tırmandım, tepesi- ne vardığımda durakladım. İlerideki yamaçlarda bir mücadele yaşanıyordu.

Gözden uzak dunıp izledim. Amber'den çıkan kuvvetler ya bizden önce bayırdan tırmanmış, ya da başka bir yoldan gelmiş olan daha büyük bir hücum kuvvetiyle çarpışıyordu. İkinci ihtimalden şüpheleniyordum, çünkü bizden kısa süre önce bu yoldan geçildiğine dair bir iz görmemiştik. Bu çarpış- ma, yukarı tırmanırken savunma amaçlı devriyelerle karşı kar- şıya gelmeme talihimizi de açıklıyordu.

Biraz daha yaklaştım. Saldırganlar diğer iki yolun birinden gelmiş olmalıydı, ama durumun böyle olmayabileceği yö- nünde ek kanıtlara rastladım. Batıdan, rüzgârın üfürdüğü yap- raklar gibi yığınlar halinde geliyorlardı. Uzaktan tanık oldu- ğum hava hareketi, savaşçı kuşlarınkinden çok daha farklıydı. Saldırganlar kanatlı, iki bacaklı, ejderha benzeri yaratıkların sırtında geliyorlardı, aşına olduğum en yakın benzeşim, efsa- nevi bir hayvan olan wyvern idi. Daha önce hiç süsleme amaçlı olmayan bir wyvern görmemiştim, ama gidip aramak için bir istek de duymamıştım zaten.

Savunucuların arasında çok miktarda okçu vardı ve uça»"
450

AMBER YILLIKLARI - 1

büyük kayıp verdiriyorlardı. Yıldırımlar parlayıp alevlen- göktekilerin aralarında saf cehennemden sütunlar püs- dikç ' e

•in onları cüruf halinde yere göndermekteydi. Ama hâlâ Iciif-'F'

imeye, konmaya devam ediyor, hem binicinin, hem hayva- sağlam siper almış diğerlerinin üzerine saldırabilmesi için bineklerinden aşağı iniyorlardı. Hüküm Mücevheri'nin çalış- ya ayarlandığında yaydığı nabız gibi atan parlaklığı aradım ve buldum. Yüksek bir yarın dibine konuşlanmış savunucula- rın en büyük grubunun orta yerinden geliyordu.

Uzun uzadıya baktım ve dikkatimi mücevheri taşıyanın üzerinde yoğunlaştırarak inceledim. Evet, şüpheye hiç mahal yoktu. Eric'ti bu.

Yüzüstü uzandım, sürünerek daha da ilerledim. En yakı- nımdaki savunucu grubunun liderinin, inen bir wyvernin ka-

fasını kılıcının tek darbesiyle uçurduğunu gördüm. Biniciyi sol eliyle koşumlarından yakaladı ve on metreden uzağa, bulundukları yerin dudağı andıran kenarından aşağı fırlattı. Bağırarak emir vermek üzere döndüğünde, onun Gerard olduğunu anladım. Görünüşe göre, yarın dibindeki güçlere hücum eden saldırganlara yapılan bir yan taarruzun önderliğini yapıyordu. Ta diğer uçta, benzer bir asker gmbu daha aynı işle uğraşıyordu. Kardeşlerimden biri daha mı?

Savaşın hem vadide, hem de burada, yani yukarıda ne kadardır sürmekte olduğunu düşündüm. Doğaüstü fırtınanın süresi göz önüne alınınca, epey bir zamandır olmalıydı herhalde.

Sağa gittim, dikkatimi batıya verdim. Vadideki harp hiç hafiflemeyen sürüip gidiyordu. Bu mesafeden kimin kazanmakta olduğunu söylemek şöyle dursun, kimin kim olduğunu seçmekte bile imkânsızdı. Gerçi saldırganlara batıdan başka takvi-

ROGER ZELAZNY

ye gelmediğini görebiliyordum.

Yapmam gereken en iyi hareketin ne olacağım k

ö ^estirj-^çi

te güçlükle çekiyordum. Amber'in savunması için hı önemli bir şeyle meşgulken Eric'e saldıramayacağım sfl ortadaydı. En akıllıca davranış, olay bittikten sonra toplamak olabilirdi. Bununla birlikte kuşunun sıçan disl •

bu fikri kemirdiğini daha şimdiden hissedebiliyordum

Saldırganlara takviye gelmese bile çarpışmanın sonucu 1

bir şekilde kesin kes belli değildi. Güçlü ve kalabalıktı!

Eric'in yedekte ne sakladığına dair fikrim yoktu. O anda Anı ber'in savaş hisselerinin iyi bir yatınm olup olmayacağım takdir etmem mümkün değildi. Eğer Eric kaybederse, Amber'in insan gücünün çoğu kınıldıktan sonra saldırganlarla benim uğraşmam icap. edecekti.

Eğer otomatik silahlarımızla şimdi sahneye çıkacak olsak, wyvern binicilerini göz açıp kapayana değin ezeceğimizden hiç şüphem yoktu. Hatta kardeşlerimden biri aşağıdaki vadide olmalıydı. Koz Kartlan aracılığıyla askerlerimden bir kısmının oraya gitmesi sağlanabilirdi. Amber kuvvetlerinin aniden tüfekli askerlerle çıkagelmesi, aşağıdaki her ne idiye, onu şaşırtırdı.

Dikkatimi tekrar yakındaki mücadeleye verdim. Hayır, gidişat hiç iyi değildi. Karışma ihtimalimin sonuçlarını değerlendirdim. Eric kesinlikle bana saldıracak konumda olmayacaktı. Çektirdiklerinden dolayı bana duyulacak sempatinin yanı sıra, onun kıcını ateşten kurtaran da ben olacaktım. Rahatladığı için şükran duysa bile, bu dummun yaratacağı genel duygudan çok hoşnut kalmayacaktı. Hem de hiç. Amber'e çok ölümcül, kişisel bir koruma gücüyle ve şahsıma yönelik iyi duygulan3 geri dönecektim. İlginç bir fikirdi bu. Amacıma doğru, aklım"

4S2

AMBER YILLIKLARI - 1

. hükümdar katline yönelik vahşice saldırıdan çok daha rüzsüz bir yol sağlayacaktı.

Evet.

rülümsediğimi fark ettim. Kalıraman olmak üzereydim.

Ancak kendi hakkımı yemeyeyim, Amber'in düşmesiyle, hatta Eric'in oturması arasında seçim yapacak olsaydım kara-
• m hiç şüphesiz aynı, yani saldırmaktan yana olurdu. İşler emin olunmayacak kadar belirsizdi ve günü kurturmak işime eelse bile, en önemli şey şahsi çıkarım değildi. Amber'i daha fazla sevmeseydim, sana bu kadar nefret besleyemezdim, Eric. Geri çekildim ve aceleyle yokuştan aşağı indim. Çakan şimşekler gölgemi dön bir yana fırlatıyordu. Kampımızın kenarında durdum. En dışında Ganelon tek başına bir atıyla bağıra çağıra konuşuyordu ve atı tanıyordum. İlerledim ve binicisinin bir işaretiyle at ilerledi, diğer atların arasından dolanıp bana yöneldi. Ganelon başını iki yana sallayıp peşinden geldi. Binici Dara'ydı. İsitme mesafesine gelir gelmez ona bağır-
dım.
"Burada ne halt ediyorsun sen?"
Gülümseyerek attan indi, önümde durdu.
"Amber'e gelmek istedim," dedi. "Öyle de yaptım."
"Buraya nasıl geldin?"
"Büyükbabamı izledim," dedi. "Kendi başına yapmaktansa, Gölge'de birini takip etmenin daha kolay olduğunu keşfettim."
"Benedict burada mı?"
Başıyla evetledi.
"Aşağıda. Vadideki güçleri yönetiyor. Julian da orada."
Ganelon gelip az ötemizde durdu.
"Bizi buraya kadar izlediğini söyledi," diye bağırdı. "Birkaç
4S3

ROGER ZELAZNY
gündür peşimizdeymiş."
"Bu doğru mu?" diye sordum.
Gülümsemesini koruyarak, başıyla tekrar evetledi
"Çok zor değildi."
"Peki niye yaptın bunu?"
"Amber'e gelmek için elbette! Desen'i yürüme istiv
Oraya gidiyorsun, değil mi?"
"Elbette. Ama yolumuzun üzerinde bir savaş var!"
"Bu konuda ne yapacaksın?"
"Savaşı kazanacağım tabii ki!"
"İyi. Ben beklerim."
Vakit kazanmak için bir süre sayıp sövdüm, sonra, "Benedict döndüğünde neredeydin?" diye sordum.
Gülümsemesi silindi.
"Bilmiyorum," dedi. "Siz gittikten sonra at binmeye çıktım, bütün gün de dışarıdaydım. Düşünmek için yalnız kalmak istedim. Akşam döndüğümde Benedict orada değildi. Ertesi gün tekrar atımla dışarıdaydım. Epey uzağa gittim ve hava karardığında gecelemeğe karar verdim. Bunu sık sık yaparım. Ertesi sabah, eve dönerken bir tepenin zirvesinde durdum ve onun aşağıdan doğuya doğru gittiğini gördüm. İzlemeye karar verdim. Şimdi anlıyorum ki, yol Gölge'den geçiyordu -ve izlemenin daha kolay olduğunu söylerken haklıydın. Ne kadar sürdü, bilemiyorum. Zaman karma karışık oldu. Buraya geldi ve mekânı kartlardan birinin üzerindeki resimden tanıdım. Kuzeydeki bir korulukta Julian'la buluştu ve beraberce aşağıdaki savaşa katıldılar." Vadiyi işaret etti. "Birkaç gündür ne yapacağımı bilemeden ormanda kalıyorum. İzimizi geriye doğru sü-

rersem kaybolacağımdan korktum. Sonra senin kuvvetlerinin dağlara tırmandığını gördüm. Başlarında seni ve Ganelon"-1 454

AMBER YILLIKLARI - 1

,;im Amber'in o yönde olduğunu anladım ve izledim.

aÖI°w

klaşnıak için şimdiyi seçtim, çünkü Amber'e beni geri gön-
meyeceğin kadar yakınında olmak istiyordum."

"Bana bütün gerçekleri anlattığına inanmıyorum," dedim,

„ jja ilgilenecek vaktim yok. Şimdi ileri gidiyoruz, çarpışma
olacak. Senin için en güvenlisi burada kalmak. Yanına birkaç
koruma vereceğim."

"Onları istemiyorum."

"Ne istediğin umrumda değil. Onları alacaksın. Savaş bitti-
ğinde seni çağırtacağım."

Döndüm ve rastgele iki adam seçtim, onlara arkada kalıp
kızı korumalarını söyledim. Bu fikirden fazla hoşlanmış gö-
zükmüyorlardı.

"Adamlarının taşıdığı bu silahlar da ne?" diye sordu Dara.

"Sonra," dedim. "İşim var."

Üstünkörü bir brifing düzenleyip mangalara emir verdim.

"Askerlerinin sayısı çok az gözüküyor," dedi kız.

"Yeterli," diye yanıtladım. "Seninle sonra görüşeceğiz."

Onu, korumalarla birlikte orada bıraktım.

Seçtiğim yoldan geri döndük. Biz ilerlerken gökgürültüsü
kesildi ve sessizlik, rahatlatıcı değil, kaygı verici bir unsura
döndü benim içim. Alacakaranlık tekrar çöktü üzerimize ve
gecenin nemli örtüsünün altında ter dökmeye başladım.

Mücadeleyi ilk izlediğimiz noktaya gelmeden önce durma
emri verdim. Sonra yanımda Ganelon'la oraya gittim.

\Vyvern binicileri her yandaydı ve hayvanları da onlarla be-
raber savaşıyorlardı. Savunucuları uçurumun yüzüne doğru
geriletmekteydiler. Bakındım, ama ne Eric'i, ne de mücevheri-
nin ışıltısını görebildim.

"Düşmanlar hangileri?" diye sordu Ganelon.

455

ROGER ZELAZNY

"Hayvanlara binenler."

Şimdi göğün topçusu sustuğu için inişe geçmişlerdi s
zemine değer değmez ileri atıldılar. Savunuculara baktım
Gerard görünürde yoktu artık.

"Askerleri getir," dedim tüfeğimi doğrultup. "Onlara 1
hayvanları, hem de binicileri vurmalarını söyle."

Ganelon çekildi, alçalan bir wyverne nişan aldım, ateş
tim ve alçalışının ani bir tüy sağanağına dönüşmesini izledin
Yamaca çarpıp çırpınmaya başladı. Tekrar ateş ettim.

Yaratık ölürken tutuştu. Çok geçmeden üç şenlik ateşi yak-
mıştım. Bir önceki pozisyonuma süründüm. Güvenli bir yer-
den nişan aldım ve tekrar ateş ettim.

Bir diğerini daha indirdim, ama birkaçı benim bulunduğum
tarafa dönmeye başlamışlardı bile. Cephaneimin geri kalanını
da ateşledim ve silahı ivedilikle doldurdum. Aralarından bazı-
ları bana doğru geliyorlardı. Bir hayli hızlıydılar.

Onları durdurmayı başardım ve ilk tüfekli manga geldiğin-
de silahımı tekrar dolduruyordum. Daha yoğun bir ateş açtık,

adamlarımızın geri kalanı da gelince ilerleyişe geçtik. On dakikada bitmişti. İlk beş dakikada hiç şansları olmadığını apaçık görmüş ve kendilerini boşluğa fırlatıp tekrar havalanmak maksadıyla çıkıntıya doğru kaçmaya başlamışlardı. Onları kaçarlarken vurduk ve dört bir yanımız yanan etlerle, dumanı tüten kemiklerle doldu. Islak kaya solumuzdan sipsivri yükseliyordu, doruğu bulutların arasında kaybolmuştu, bu yüzden sanki yanibaşımızda sonsuza dek yükselen bir kule gibiydi. Rüzgâr hâlâ sisi ve dumanı kamçılıyordu, taşlar ise kana bulanmış ve lekelenmiş11- Biz ateş açarak yaklaştıkça, Amber kuvvetleri takviye amacıyla geldiğimizi derhal anlayıp, uçuşunun dibindeki konumla-4 5 6

AMBER YILLIKLARI - 1

, n ileri çıkmaya başladılar. Onlara kardeşim Caine'in önrlilc ettiğini gördüm. Uzaktan bir an için gözgöze geldik, onra atılıp savaşa daldı. saldırganlar geriledikçe, Amberlilerin dağınık grupları bir ava gelerek ikinci bir birlik oluşturdu. Aslında bozguna uğayan hayvan-adamların ve wyvernlerinin uzaktaki cenahına saldırırken ateş alanımıza giriyorlardı ama bunu onlara söylemem mümkün değildi. Yaklaşıyorduk ve atışlarımız isabetliydi. Uçuşunun dibinde küçük bir insan topluluğu kalmıştı. Onların Eric'i koruduklarına ve Eric'in de yaralandığına dair bir his vardı içimde, fırtınanın etkileri bıçak gibi kesilmişti çünkü. O yöne doğru kendime yol açtım. Gruba yaklaştığımda tüfek sesleri dinmeye başlamıştı bile ve ne olduğunun farkına, çok geç olmadan önce varamadım. Koskoca bir şey arkamdan geldi ve bir anda yanımda bitti. Kendimi yere atıp yuvarlandım ve hiç düşünmeksizin tüfeğimi doğrulttum. Ama parmaklarım tetiğin üzerinde oynamadı. Üzerimden atıyla atlamış olan Dara'ydı bu. Bana dönüp kahkahalar attığı sırada peşinden haykırıyordum. "Buraya gel! Kahrolasica! Öleceksin!" "Amber'de görüşürüz!" diye bağırdı ve o tüyler ürpertici kayaya atılıp ötesindeki yola ulaştı. Öfkeden çılgına dönmüştüm. Ama o anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Küfrederek ayağa kalkıp devam ettim. Grubun yakınına geldiğimde, adımın birkaç kez söylendiğini işittim. Başlar bana doğru döndü. Geçmeme izin vermek 'Çin çekildi insanlar. Çoğunu tanıyordum, ama onları umursamadım. Sanırım Gerard'la birbirimizi aynı anda gördük. Kalabalığın 457

ROGER ZELAZNY

arasında yere diz çökmüştü, sonra doğruldu ve beki H« ifadesizdi. Daha da ilerlediğimde şüphelerimin doğru çıktık düm. Gerard, yerde yatan yaralı bir adamla ilgilenmek-eğilmişti. Eric'ti bu. Yanına geldiğimde Gerard'ı başımla selamladım ve k DaŞııııı eğip Eric'e baktım. Duygularım karma karışık. GöğsünH yaralardan akan kan çok kırmızı ve aşırı miktardaydı Han

boynundaki bir zincire asılı duran Hüküm Mücevheri kana h lanmıştı. Ne tuhaftır ki, pıhtılaşmış kanın altından p belli beli siz, kalp atışı gibi fasılalı ışıltısını sürdürüyordu. Eric'in gözle ri kapalıydı, başı durulmuş bir pelerinin üzerindeydi. Güçlük- le soluyordu.

Gözlerimi o bembeyaz kesilmiş surattan alamadan diz çök- tüm. Nefretimi azıcık olsun bir kenara itmeye çalıştım, çünkü Eric'in ölmek üzere olduğu gün gibi aşikârdı ve böylece ağa- beyim olan bu adamı, kendisine kalan son anlarında anlamak üzere daha iyi bir şansım olacaktı. Onun, yaşamıyla birlikte yi- tiriyor olduklarını düşünerek ve beş yıl önce ben galip gelsey- dim onun yerinde kendimin yatıp yatmayacağını merak ede- rek bir nebze sempati duygusu toplayabildiğimi fark ettim. Onun hakkında iyi birşeyler düşünmeye gayret ettim ve bula- bildiğim tek şey bir mezar yazıtından çıkma sözlerdi: Amber uğruna çarpışırken öldü. Hiç yoktan iyiydi doğrusu. Bu cüm- le aklımda dönüp duruyordu.

Gözlerini kıstı, kırıştırdı, açtı. Gözleri benimkilere odakla- nırken yüzü ifadesiz kaldı. Beni tanıyıp tanımadığından b«e emin değildim.

Ama önce adımı söyledi, ardından "Sen olacağını biliyor- dum," dedi. Bir iki nefes durakladı, sonra sözünü sürdürdü, 458

AMBER YILLIKLARI - 1

ni zahmetten kurtardılar, değil mi?"

yanıt vermedim. Biliyordu zaten.

"Bir gün senin de sıran gelecek," diye devam etti. "O za- man ödeşmiş olacağız." Güldü ve bunu yapmaması gerektiği- ni çok geç fark etti. Nahoş, kanlı bir öksürük krizine tutuldu. Geçtiğinde, gözünü dikip ters ters baktı bana.

"Lanetini hissedebiliyordum," dedi. "Dört bir yanımda. Ba- sından beri. Lanetinin tutması için ölmen bile gerekmedi." Sonra, adeta düşüncelerimi okumuşçasına, hafifçe gülüm- sedi ve, "Hayır, ölüm lanetim senin üzerine olmayacak. Onu Amber'in düşmanlarına sakladım... işte oradakilere." Gözleriy- le işaret etti. Sonra, bir fısıltıyla zikretti lanetini ve kulak misa- firi olunca tüylerim ürperdi.

Bakışını yüzüme çevirip uzun uzadıya baktı. Sonra boy- nundaki zinciri tuttu.

"Mücevher..." dedi. "Onu beraberinde Desen'in merkezine götür. Yukarı kaldır. Bir gözünün... çok yakınma. İçine bak... ve orayı bir mekân farz et. Kendini oraya yansıtmaya çalış... içine. Oraya gitmiyorsun. Ama... deneyim var... Ardmdan, onu nasıl kullanacağını anlıyorsun..."

"Nasıl...?" diye başladım söze, ama durdum. Mücevhere na- sıl uyum sağlayacağımı söylemişti zaten. Nasıl keşfettiğini an- lattırarak neden nefesini tükettirecektim ki?

Ama duydu ve "Dvorkin'in notları... şöminenin altında... odam..." demeyi başardı.

Sonra bir öksürük nöbetine daha tutuldu ve ağzından bur- nundan kan geldi. Derin bir nefes aldı, kendini oturur konu- ma getirdi, gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

"Kendini benim yaptığım gibi temize çıkar... piç!" dedi, sonra kollarıma yığıldı ve kanlı son nefesini verdi.

459

I

ROGER ZELAZNY

Onu bir süre kucağımda tuttum, sonra eski haline »er
Gözleri hâlâ açıktı, uzanıp kapadım. Neredeyse düşürüm V ?'
zin, ellerini artık cansız olan taşın üzerinde birleştirdim T
aŞi o

anda alacak kadar midesiz değildim. Sonra ayağa kalktım
lerinimi çıkarttım, üzerine örttüm.

Başımı çevirdiğimde, herkesin bana baktığını gördüm T
nıdık suratlardı çoğu. Araya bazı yabancılar da karışmıştı. 2in
cirlerle getirildiğim akşam yemeğinde bulunanların sayısı o
kadar çoktu ki...

Hayır. Bunu düşünmenin sırası değildi. Zihnimden kov-
dum bu düşünceyi. Silah sesleri kesilmişti ve Ganelon asker-
leri geri çağırıyor, hizaya sokuyordu.

İleri yürüdüm.

Amberlilerin arasından yürüdüm. Ölülerin arasından geç-
tim. Kendi askerlerimin yanından yürüdüm ve uçurumun ke-
narına geldim.

Aşağıdaki vadide savaş sürmekteydi, süvariler çalkantılı su-
lar gibi dalgalanıyor, piyadeler hâlâ böcekler gibi kaynaşıyor-
du.

Benedict'ten almış olduğum kartları çıkarttım. Desteden
onunkini ayırdım. Önümde panldadı ve bir süre sonra bağlan-
tı kuruldu.

Beni kovalarken binmiş olduğu aynı kırmızı siyah atın
üzerindeydi. Hareket halindeydi ve etrafında çarpışma yaşanı-
yordu. Onun bir diğer atıyla yüzyüze geldiğini görünce dur-
dum. Tek bir laf çıktı ağızından.

"Bekle," dedi.

Hasmını kılıcının hızlıca iki hareketiyle saf dışı etti. Sonra
bineğini çevirip arbededen çekilmeye başladı. Atının dizginle-
rinin uzatılıp ilmek yapılmış ve sağ kolunun güdüğüne gev-
4 fi o

AMBER YILLIKLARI - 1

kçe bağlanmış olduğunu gördüm. Nispeten sakın bir yere
itmesi on dakikasını aldı. Bunu yaptığında bana baktı ve
un da arkamdaki manzarayı incelemekte olduğunu anla-
dım-

"Evet, yükseklerdeyim," dedim. "Biz kazandık. Eric savaşta
Öldü."

Devam etmemi bekleyerek sabit bakışını sürdürdü. Yüzü
hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

"Biz kazandık, çünkü tüfekli askerler getirdim," dedim.

"Nihayet burada çalışan patlayıcı bir madde buldum."

Gözleri kısıldı ve başıyla onayladı. Bu maddenin ne oldu-
ğunu ve nereden geldiğini o an kavradığını hissettim.

"Seninle tartışmak istediğim çok şey olsa da," diye devam
ettim, "ilk önce düşmanın icabına bakmak niyetindeyim. Eğer
teması sürdürürsen, sana birkaç yüz tüfekli asker yollayaca-
ğım."

Gülümsedi.

"Acele et," dedi.

Ganelon'a bağırdım, sadece birkaç adım arkamdan yanıtla-
dı. Ona askerleri tek sıra yapmasını söyledim. Başını salladı,
dönüp emir yağıdırmaya girişti.

Biz beklerken, "Benedict, Dara burada. At sırtında Avalon'dan geldiğin sırada seni Gölge'nin içinden izlemeyi başarmış. İstedğim..."

Dişlerini sıktı ve haykırdı: "Bu bahsedip durduğun Dara da kimin nesi oluyor? Sen buraya gelinceye kadar onun adını bile duymamıştım! Lütfen söyle bana! Gerçekten bilmek istiyorum!"

Belli belirsiz tebessüm ettim.

"İşe yaramaz," dedim başımı iki yana sallarken. "Onun

461

ROGER ZELAZNY

hakkında her şeyi biliyorum, ama başka hiç kimseye onun çocuğu olduğunu söylemedim."

Dudakları istemsizce aralandı ve gözleri aniden faltaşı K-açıldı.

"Corwin," dedi, "sen ya aklını kaçırmışsın, ya da oyuna p tirilmişsin. Bildiğim kadarıyla böyle bir vârisim yok. Beni bu raya kadar Gölge'den takip etme kısmına gelince, buraya Juli an'ın Koz Kartı'yla geldim."

Elbette. Kızın foyasını anında çıkaramadıysam, bunun ye-gâne sebebi aklımın çarpışmada olmasıydı. Benedict tabii ki savaştan Koz Kartları vasıtasıyla haberdar edilmiş olacaktı. Elinin altında anında gelmesini sağlayacak bir taşıma yöntemi varken, niye at sırtında vakit kaybetsindi ki?

"Kahretsin!" dedim. "Şimdiye dek Amber'e varmıştır bile!

Dinle Benedict! Askerlerin naklini devretmek üzere Gerard'ı ya da Caine'i bulacağım. Ganelon da gelecek. Emirlerini onun aracılığıyla verirsin."

Etrafa bakındım, Gerard'ın bazı soylularla konuşmakta olduğunu gördüm. Büyük bir telaşla ona bağırdım. Başı hemen bana döndü. Ardından koşmaya başladı.

"Corwin! Ne oluyor?" Benedict bağıırıyordu.

"Bilmiyorum! Ama birşeyler fazlasıyla ters gidiyor!"

Koz Kartı'nı yaklaşan Gerard'a fırlattım.

"Askerlerin Benedict'e ulaşmasını sağla!" dedim. "Random sarayda mı?"

"Evet."

"Özgür mü, hapiste mi?"

"Özgür -gibi bir şey. Civarında birkaç nöbetçi olacak. Eric ona hâlâ güvenmiyor... du."

Döndüm.

462

AMBER YILLIKLARI - 1

«Ganelon," diye seslendim. "Gerard sana ne derse yap. Se-

• genedict'e gönderecek... aşağıya." Elimle işaret ettim.

«Adamların Benedict'in emirlerine uymasını sağla. Şimdi Amber'e gitmek zorundayım."

"Tamam," diye seslendi.

Gerard ona doğru ilerledi, ben de Koz Kartları'nı bir kez jal,a karıştırdım. Random'inkini buldum ve konsantre olmaya giriştim. Tam o anda nihayet yağmur yağmaya başladı.

Bağlantı neredeyse anında kuruldu.

"Selam, Random," dedim resim canlanır canlanmaz. "Beni hatırladın mı?"

"Neredesin?" diye sordu.

"Dağlarda," dedim ona. "Savaşın bu safhasını henüz kazandık ve Benedict'e vadiyi temizlemesi için gereken yardımı gönderiyorum. Ama şimdi senin yardımına ihtiyacım var. Beni oraya al."

"Bilmiyorum, Convin. Eric..."

"Eric öldü."

"O zaman başa kim geçti?"

"Kim geçti sanıyorsun? Beni oraya al!"

Çabucak başıyla onayladı ve elini uzattı. Uzanıp yakaladım. Adımımı ileriye attım. Avlulardan birine bakan bir balkonda onun yanıdaydım. Parmaklık beyaz mermerdendi ve aşağıda açmış fazla çiçek yoktu. Yerden iki kat -yukarıydık. Dengemi kaybedip koluna sarıldım.

"Yaralısın!" dedi.

Başımı iki yana salladım, ne kadar yorgun olduğumun farkına o anda vardım. Geçen birkaç gecedir gözüme pek uyku girmemişti. Bu ve diğer şeyler...

"Hayır," dedim gömleğimin önü olan o kanlı karmaşaya

4 63

ROGER ZELAZNY

bakarak. "Sadece yorgunum. Kan Eric'in."

Elini saman rengi saçlarında gezdirdi ve dudaklarım E"

"Onu sonunda hakladın demek..." dedi yavaşça.

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Hayır, onu bulduğumda ölmek üzereydi zaten. Şimd' nimle gel! Acele et! Önemli!"

"Nereye? Sorun nedir?"

"Desen'e," dedim. "Neden mi? Emin değilim, ama önemi' olduğunu biliyorum. Haydi!"

Saraya girdik, en yakın merdivene gittik. Başında iki muhafız vardı, ama biz yaklaşırken hazırola geçtiler ve geçişimize engel olmaya kalkışmadılar.

"Gözleriyle ilgili anlatılanların doğru olduğuna sevindim" dedi Random aşağı inerken. "İyi görebiliyor musun?"

"Evet. Hâlâ evli olduğumu duydum."

"Evet. Öyleyim."

Zemin kata indiğimizde hemen sağa yöneldik. Merdivenin dibinde bir çift muhafız daha vardı, ama bizi durdurmaya kalkmadılar.

"Evet," diye tekrarladı sarayın merkezine yöneldiğimizde.

"Şaşırdın, değil mi?"

"Evet. O yılı bitirip ayrılacağını sanmıştım."

"Ben de öyle," dedi. "Ama ona âşık oldum. Gerçekten."

"Daha tuhaf şeyler de gördüm."

Mermer yemek salonunu geçtik, gölgelerin ve tozun içinde uzanan upuzun, dar bir koridora girdik. Bu yoldan son geç1" simdeki halim aklıma gelince ürpermek için kendimi zor tuttum.

"Beni gerçekten önemsiyor," dedi. "Daha önce hiç kimse- nin yapmadığı gibi."

4 64

AMBER YILLIKLARI - 1

«cenin adına sevindim," dedim.

Aşağıya inen uzun, sarmal merdivenin başındaki platforma lan kapıya vardık. Kapı açıktı. Girdik ve inmeye koyulduk.

"Ben sevinmedim," dedi aceleyle döne döne ilerlerken.
«Âşık olmak istememiştim o zamanlar. Devamlı tutsaktık, bilirsun. Bununla nasıl gurur duyulabilir?"
"Artık bitti," dedim ona. "Beni izlediğin ve Eric'i öldürmeye kalktığın için tutsak edildin, değil mi?"
"Evet. Sonra karım da bana katıldı."
"Bunu unutmayacağım."
Hızla ilerledik. Aşağıya kadar çok mesafe vardı ve her on metrede bir lambalar vardı. Büyük, doğal bir mağaraydı. Kaç tünel ve koridor içerdiğini bilen var mıydı, merak ettim. Aniden sebebi ne olursa olsun zindanlarda çürüyen zavallı yaratıklar için içimin acımayla dolup taşıtığını hissettim. Hepsini salıvermeye ya da onlarla yapacak daha iyi bir şey bulmaya karar verdim.
Uzun dakikalar geçti. Aşağıdaki meşalelerin ve fenerlerin titreyişini görebiliyordum.
"Bir kız var," dedim, "adı da Dara. Bana Benedict'in torununun çocuğu olduğunu söyledi ve inanmam için gerekçeler sundu. Ona Gölge, gerçeklik ve Desen'den bahsettim biraz. Gölge üzerinde bir miktar gücü var ve Desen'i yürümek için sabırsızlanıyordu. Onu son gördüğümde buranın yolunu tutmuştu. Şimdiyse Benedict onun kendisinden olmadığını söylüyor. İçime birden korku düştü. Onu Desen'den uzak tutmak istiyorum. Sorgulamak istiyorum."
"Tuhaf," dedi. "Hem de çok tuhaf. Sana katılıyoam. Şimdi orada mıdır sence?"
"Değilse bile, çok yakında olacağını hissediyomm."
465

ROGER ZELAZNY

Nihayet zemine ulaştık ve doğru tünele doğru yok
n çıkmaya başladım.
"Bekle!" diye bağırdı Random.
mer-
Dunıp geriye döndüm. Onu bulmam biraz vakit ald
divenlerin arkasındaydı çünkü. Tekrar döndüm.
Sorum dudaklarıma ulaşamadı. İri yan, sakallı bir a
yanına çömelmiş olduğunu gördüm.
"Ölmüş," dedi. "Çok ince bir bıçak. İyi darbe. Henüz I
muş."
"Acele et!"
İkimiz de koşup tünele saptık. Sağdan yedinci geçit bizim
aradığımızdı. Yaklaşırken Grayswandir'i çektim, çünkü o koyu
renkli, metallere perçinlenmiş koca kapı aralık duruyordu..
İçeri daldım. Random da hemen arkamdaydı. O muazzam
odanın zemini siyahtır ve cam kadar pürüzsüz görünür, ma-
mafih kaygan değildir. Desen onun üzerinde, içinde yanar,
aşağı yukarı elli metre uzunluğunda, eğri çizgilerden oluşan
karmakarışık, ıslık ıslık bir labirenttir. Kenarında dunıp bakakal-
dık.
Orada bir şey vardı, Desen'i yürüyordu. Bu şeyi izlemenin
verdiği o eski karıncalanmalı ürpertiye duyumsâdım. Acaba
Dara mıydı? Dört bir yadından biteviye püsküren kıvılcım fıs-
kiyelerinin arasından figürün kim olduğunu seçmek güçtü.
Her kim idiyse, kraliyet kanından olmalıydı, çünkü başka biri-
nin Desen tarafından yok edileceği herkesin malumudur ve bu

şahıs daha şimdiden Büyük Kavis'i aşmış, Son Örtü'ye giden dolambaçlı dönemeç dizisindeydi. Ateşböceği figür hareket ettikçe adeta biçim değiştiriyordu. Bir süreliğine, duyularım içimden gelmesi gerektiğini bildiğim, bilinçaltımın algıladığı küçük, anlık görüntüleri reddetti. Ran-

AMBER YILLIKLARI - 1

? ,n nefesini tuttuğunu işittim ve bu, bilinçaltımdaki engelmemiş gibi oldu. Bir imge ordusu bastı zihnimi. rjer zaman hayali gözüken odada figür, bir kule gibi yük-ijyordu. Sonra kuruyup küçüldü, neredeyse hiçliğe dönüştü. . anlığına ince yapılı bir kadın gibi gözüktü... muhtemelen nara'ydı, saç ışıltıyla aydınlanmış, diken diken olmuş, statik * lektrikle çatırdayan. Derken kafasındaki saç değil, geniş ve bellirsiz bir alından uzanan büyük, kıvrık boynuzlardı ve boynuzların çarpık bacaklı sahibi, alev alev yanan yol boyunca bir toynağını diğerinin önüne atmaya çalışıyordu. Ardından başka bir şey... Devasa bir kedi... Suratı olmayan bir kadın... Betimlenemez güzellikte, parlak kanatlı bir şey... Küllerden bir kule...

"Dara!" diye haykırdım. "Bu sen misin?"

Sesim yankılanıp geri döndü, hepsi buydu. Her kim, ya da her ne idiyse, artık Son Örtüyle cebelleşiyordu. Kaslarım bu çaba karşısında istemsiz bir duygudaşlıkla gerildi.

Nihayet, yarıp geçti.

Evet, Dara'ydı bu. Şimdi uzun boylu ve büyüleyiciydi. Aynı anda hem güzeldi, hem de korkunç. Görüntüsü zihnimin dokusunu yırtınıştı. Kollarını coşkuyla yukarı kaldırdı ve dudaklarından insanca olmayan bir kahkaha döküldü. Gözlerimi kaçırmak istediysem de kırıdayamıyordum. Gerçekten de kucaklamış, okşamış, yaklaşmış mıydım ben, bu... şeye? Daha önce hiç başıma gelmedik bir şekilde, bu yaratıktan fevkalade tiksinişmiş, bir yandan da cazibesine kapılmışım. Bu boşucu kararsızlığı anlayamıyordum.

Derken bana baktı.

Kahkahası kesildi. Değişmiş olan sesi çınladı.

"Lord Convin, Amber'in hükümdarı artık sen misin?"

467

ROGER ZELAZNY

Bir yerlerden bir yanıt bulmayı başardım.

"Tüm pratik amaçlar için," dedim.

"Güzel! Öyleyse can düşmanına bak!"

"Kimsin? Nesin sen?"

"Asla bilemeyeceksin," dedi. "Çok geç artık."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Amber," dedi, "yok edilecek."

Gözden kayboldu.

"Bu da neyin nesiydi?" dedi Random.

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bulmamızın dünyadaki en önemli şey olduğunu sanıyorum."

Kolumu kavradı.

"Convin," dedi. "Kız -o şey- ciddiye. Bu mümkün olabilir, biliyorsun."

Başımla doğruladım.

"Biliyorum."

"Şimdi ne yapacağız?"

Grayswandir'i tekrar kınına yerleştirip kapıya döndüm.

"Parçaları birleştireceğiz," dedim. "Hep istediğimi düşündüğüm şey avucumda artık ve onu güvenceye almalıyım. Olacakları bekleyemem. Onu Amber'e yaklaşımadan önce bulup durdurmalıyım."

"Onu nerede arayacağını biliyor musun?" diye sordu.

Tünele saptık.

"Zannederim ki, kara yolun diğer ucunda," dedim.

Mağaradan geçip merdivenlere, ölü adamın yattığı yere geldik ve merdivenleri döne döne çıktık.

468

Sadece Bir Tek Gerçek Dünya Var. Diğerleri -Yaşadığımız Dünya Da Dahil- Gölgelerden İbarettir...

Gözlerini bir hastane odasında açan ve vücudunun sargılar içinde olduğunu gören Carl Corey, geçmişine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. İnsanüstü kuvveti ve siyah-gri kıyafetlere düşkünlüğü dışında, elinde geçmişine ait pek az ipucu vardır.

Arayışı, onu hiç ummadığı gerçeklerle yüzleştirir: Yaşadığımız dünya, ölümsüz şehir Amber'in sayısız gölgelerinden yalnızca biri; kendisi de iradesiyle gerçekliğe yön verebilen Amber Prensi Corwin'dir. Hafızasını yitirmiş bir şekilde asırlar boyunca dünyamızda dolanmış olan Corwin, geçmişini araştırdıkça, iktidar uğruna hiçbir entrikadan, savaştan ve cinayetten sakınmayan ölümsüz kardeşlerinin, sayısız dünyayı, sihri, teknolojiyi ve yarattığı içine sürükleyen mücadelesinin tam ortasında bulur kendisini.

Amber Yıllıkları toplam 10 kitaptan oluşmaktadır. İthaki Yayınları bu 10 kitabı, 3 cilt halinde yayımlayacaktır. Ekim ayında yayımlanmış olan birinci ciltte yer alan kitapların isimleri şöyledir:

1. Kitap: Amber'de Dokuz Prens
2. Kitap: Avalon'un Tüfekleri
3. Kitap: Tekboynuz'un İşareti